DENISE ROBINS

Umbra

Traducerea şi adaptarea în limba română

de VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Când Violet Wellingham se trezi în acea dimineaţă si realiză că-si pierduse nu numai soţul iubit, ci si orice sens al vieţii, i se păru greu să creadă că nu trăia un cosmar.

Atunci, servitorul îi bătu la usă. Când ea rosti „intră“, acesta îsi făcu apariţia cu micul dejun. Aşeză tava în faţa ei si-i spuse cu un zâmbet: „bună dimineaţa, lady“. Lui Violet totul i se păru oribil, imposibil de privit cu ochii larg deschisi. Nu visase că trecuse printr-o tragedie; era adevărat, din păcate. Se afla în dormitorul ei. Isman sudanezul, servitorul ei, bărbatul acela bătrân, cu trăsături armonioase, bronzat, care purta însemnele tribului său, îmbrăcat cu galabia, cu tarboosh-ul pe cap, deschise obloanele pentru a lăsa soarele să pătrundă în încăpere. Razele lui făcură rău ochilor ei umflaţi din cauza plânsului.

Apoi el plecă si rămase iar singură. Se simţea cumplit, insuportabil de singură, mai ales când vedea patul alăturat, în

care dormise soţul ei. Patul era nefolosit; fotografia lui Tony se afla pe noptieră, în dormitorul comun în care predomina albul. Tony adusese din Malaga nişte carpete viu colorate, pe care le puseseră pe paturi şi pe masa ei de toaletă. Uşa din colţ ducea în ceea ce se numea garderobă. Când primise vestea morţii lui Tony, Violet nu reuşise să ajungă decât până la dulapul în care se aflau hainele lui. Era un loc în care predomina ordinea; piepteni de fildeş şi perii de tot felul cu încrustaţii, costumele lui Tony. Fusese un bărbat foarte meticulos; până şi cărţile rămăseseră aşezate în ordine pe birou.

Violet îşi apăsă orbitele cu degetele şi se simţi scuturată de frisoane. Tony fusese primul şi singurul ei iubit, căci ea nu era femeia care să iubească de două ori. Era genul de femeie foarte rezervată. Nu-i plăcea afectivitatea exagerată şi nici prietenia prea apropiată. îl iubise doar pe el. Poate îl iubise prea mult, umilindu-se uneori. în timpul căsătoriei lor, care durase nouă ani, i se păruse uneori că ea era cea care oferea totul, iar el accepta, de parcă aşa i se părea normal. Uneori se ruşina de sentimentele păgâne, aproape sălbatice, emoţiile de necontrolat, pe care i le provoca acest bărbat, ea, care respingea senzualitatea altora şi critica emoţiile exagerate ale femeii de vârstă medie. Violet nu se arătase niciodată aşa cum era în realitate, decât în prezenţa lui Tony.

Dar cu excepţia acelor momente, care deveniseră tot mai frecvente în ultimul an, când simţise că dragostea lui era tot mai lipsită de pasiune, fusese fericită cu el. Din câte îşi amintea, nu se certaseră niciodată serios. Avuseseră desigur neînţelegeri, ca orice cuplu. Dar ea fusese întotdeauna mândră că era soţia lui Tony. Chiar de la începutul căsătoriei lor, când el avea douăzeci si nouă de ani, cei de la Foreign Office îl considerau unul dintre tinerii de perspectivă în meseria lor.

Era destept, frumos, spontan si deosebit de amuzant.

Violet stia că mai fuseseră femei în viaţa lui. El obisnuia să recunoască zâmbindu-i săgalnic, că-i plăceau femeile frumoase. Cât despre bani... Tony avea si un venit privat pe lângă salariu si urma să mostenească mai mult la moartea tatălui său, amiralul Harry Wellingham.

Avea si multe lipsuri, desigur. Cine nu are, de fapt? Şi ea avea destule. Ştia că este o femeie introvertită, retrasă si chiar Tony se plângea că ar fi dorit o nevastă mai sociabilă.

-Ar trebui să fii mai relaxată, Vi, obisnuia el să-i spună. Esti interiorizată, analizezi lucrurile prea profund. Ar trebui să iesi din cochilia ta. Nu te poţi bucura de viaţă, asa cum fac eu.

Dar el nu stiuse niciodată, si dacă nu stiuse el nu va

sti nimeni altcineva, ce probleme avea ea datorită felului ei de a fi.

Era o femeie foarte mândră si rece, cu toate că sub această aparenţă ardea un vulcan greu de stăpânit, gata să erupă la o singură atingere.

Chiar înainte de a pleca la Cairo, cu două zile în urmă, în acea călătorie care-i fusese fatală, el o sărutase de rămas bun si o întrebase:

- Vi, reuşesc să te fac fericită, sau nu?

întrebarea lui o cam luase prin surprindere. Dar ea îl asigurase că era foarte fericită, deşi nu aveau copii.

Trăise cu această durere în suflet, chiar din ziua în care devenise soţia lui Tony.

Numai dacă ar fi avut un copil cu el! Nu s-ar mai fi simţit atât de singură.

De fiecare dată când se ducea acasă, mai vizita câte un ginecolog, în speranţa c-o va ajuta să înfăptuiască miracolul. Suferise durere fizică şi umilinţă în mâinile multor medici, şi nu obţinuse nimic. Era incapabilă să dea naştere unui copil, asta-i spuneau toţi.

Şi era doar vina ei, nu a lui Tony; el era sănătos. Iar el nu-i reproşa nimic. Niciodată.

Cu toate acestea, rudele lor o făcură să simtă de nenumărate ori că era vinovată, îşi aminti ea cu amărăciune. în special soacra ei. Nu se înţeleseseră niciodată prea bine, pentru că lady Wellingham îl adora pe Tony. Amiralul, care era un tip jovial, cam lipsit de

bun-simţ, nu scăpa nici o ocazie s-o tachineze.

- Unde-mi este nepotul, Vi? o întreba de fiecare dată, făcând-o să roşească.

Mama lui Tony nu-i spunea niciodată nimic; se mulţumea s-o privească reprobator. Şi Violet ştia că soacra o dispreţuia pentru că era stearpă.

Iar acum, trebuia să se întoarcă în Anglia, să-i înfrunte singură. Se înfioră la gândul acesta. Bieţii de ei, îşi spuse
Violet; probabil, erau la fel de îndureraţi ca si ea. Era foarte posibil să-i ceară să stea mai aproape de ei, la conacul Sulkdown, lângă Wendover. Ea nu avea casă, nu avea părinţi; muriseră. Avea doar o soră cu care nu se înţelegea. Era o femeie cu totul diferită, veselă, plină de viaţă, vorbăreaţă, o adevărată nevastă de fermier. Betty avea patru copii, dar n-o suporta pe Violet din cauza caracterului ei dificil.

Violet avea o singură prietenă în Egipt, contesa Louise de Verigny. Soţul acesteia, Paul de Verigny, făcea parte din corpul diplomatic francez de la Cairo. Cele două se înţelegeau perfect pentru că si Louise era la fel de retrasă ca Violet.

Louisei i se adresă Violet, imediat ce află de moartea soţului său. Louise o asigurase pe Violet de prietenia ei vesnică, invitând-o să locuiască în vila lor de la Versaille.

Draga Louise! Violet îi era recunoscătoare pentru sprijin. Dar nu voia să simtă mila nimănui, nici măcar a Louisei. Il voia pe Tony înapoi. Nu suporta gândul că el nu mai era.

Cum voi suporta asta? gemu Violet, întrebându-se cum ar putea să-l uite pe omul iubit.

***

Sir Oliver Mostyn îsi termină micul dejun, dădu farfuria la

o parte si luă plicurile si ziarele care-i sosiseră cu posta de dimineaţă. Se concentră asupra unui titlu:

„Moartea cunoscutului diplomat englez, Anthony Wellingham a survenit în urma unui accident de aviaţie“.

Văzu fotografia unui bărbat chipeş, îmbrăcat într-un un smoching alb, care ţinea un pahar cu şampanie în mână, alături de o tânără frumoasă, cu părul lăsat liber pe umeri, îmbrăcată într-o rochie de seară cu bretele. Şi ea ţinea un pahar de şampanie în mână. Sub fotografie se aflau următoarele cuvinte:

„Domnul Anthony Wellingham şi miss Prudence Mostyn, la dineul de la hotelul Cecil, la cea de a douăzeci şi una aniversare a lui miss Mostyn“.

Sir Oliver se încruntă, dădu din cap cu regret, apoi aruncă ziarul pe masă.

- Păcat, zise el, păcat că pierdem bărbaţi deştepţi,

precum Tony Wellingham.

I se adresa fetei aflate în faţa lui, la masă. Se aflau într-o vilă construită special pentru a păstra răcoarea în timpul zilelor caniculare. Era cincisprezece mai şi era foarte cald. Servitorii închiseseră obloanele.

Era destul de bine, îşi spuse Prudence Mostyn, că tatăl ei nu-i văzuse ochii şi nu observase că plânsese toată noaptea. Tatăl ei nu vedea prea bine şi purta ochelari cu lentile fumurii. Prudence se machiase cu multă grijă, în această dimineaţă.
Părea foarte tânără si nu arăta ca în fotografie. Purta o rochie de bumbac, deschisă la culoare, fără mâneci.

Avea gura cu buze generoase, pline, usor lăsate la colţuri, dându-i un aer usor îmbufnat. Nu fusese niciodată o femeie desteaptă, dar arătase bine întotdeauna. Avea ochi de căprioară, părul blond vopsit, lung, până la nivelul umerilor.

Sir Oliver Mostyn era patronul unei companii navale anglo- egiptene. Egiptenii îl iubeau foarte mult, pentru că începuse să le studieze viaţa si obiceiurile, ba chiar unii spuneau că ar fi devenit musulman pentru a le face pe plac.

In colonia engleză nu-l plăcea nimeni, dar era acceptat pentru bogăţia sa. Soţia sa, cu care semăna Prue, o femeie slabă, prostuţă, frumusică, murise cu un an în urmă, din cauza unui microb pe care-l luase într-o

vacanţă la Luxor.

Sir Oliver Mostyn era îndurerat că nu avusese un fiu si n-avea nici cea mai mică bucurie de pe urma acestei fiice frumoase, dar atât. Plănuia s-o mărite cu Darcy Gateways, baronet.

Darcy nu era un bărbat atrăgător, dar avea simţul umorului bine dezvoltat. Sir Oliver fusese chiar deranjat când Prue comentase că Darcy nu era genul ei.

Sir Oliver se privi în oglindă. Era mândru că la vârsta sa nu se îngrăsase; era drept, înalt, zvelt, cu mustaţa stufoasă.

- Ce dezastru! exclamă el. Ar fi bine să-i trimitem flori văduvei lui Wellingham.

Prue vorbi si ea: glasul ei se auzi ca un murmur, de parcă ar fi venit de la un spirit îndepărtat.

- Da, tată, lansă ea o cugetare adâncă.

- Trebuie să punem şi o misivă, adăugă sir Oliver, să le spunem că suntem şocaţi şi altele de genul ăsta, să întrebăm dacă putem fi de ajutor. Dacă doamna Wellingham vrea să se ducă acasă cu vaporul, îi pot asigura o cabină bună; bănuiesc că nu vrea să ia avionul, din moment ce bărbatul ei abia şi-a găsit sfârşitul într-un accident de aviaţie.

Prudence Mostyn simţi că va leşina; nu mâncase nimic de când aflase de moartea lui Tony. Se simţea cumplit. Din cauza nervilor, îi spuseseră doctorii tatălui

său. Aceştia îl sfătuiseră s-o trimită înapoi în Anglia, dar ea refuzase să plece.

Dar de ce făcuse asta? Pentru că nu suporta să plece fără Tony, cel care o iubise cu disperare, aşa cum îl iubise şi ea. Şi-şi găsise să moară tocmai în mijlocul deşertului, între Cairo şi Alexandria.

Iar acum, tatăl ei pălăvrăgea vrute şi nevrute despre el. O, Doamne ce se va face fără Tony?

Toată lumea îşi manifesta simpatia faţă de Violet, soţia lui. Dar ea fusese adevărata lui soţie. Nu pentru mult timp; iubirea lor se născuse cu cinci luni în urmă.

- Te simţi rău, draga mea? auzi vocea tatălui său.

Sir Oliver avea o voce puternică. Desigur, Prue îl admira. Dar pe când trăia mama ei, simţea că relaţia părinţilor nu era tocmai cum trebuia. Era sigură că biata ei mamă nu avusese parte de dragoste şi afecţiune din partea soţului ei, care altfel era un tip foarte generos. Caseta ei de bijuterii conţinea diamante superbe, valoroase. Trăiau în una din cele mai luxoase vile din Alexandria; aveau personal de serviciu, se duceau de două ori pe an în vizită la rudele rămase în Anglia. Prue simţea că trebuia să-i răspundă cumva.

- Nu sunt bolnavă, cred că sunt doar indispusă, murmură ea, menţionând apoi denumirea unei boli care-i afecta pe toţi rezidenţii englezi.

- Prue, spuse dintr-o dată sir Oliver, as vrea să vorbesti mai tare, să te pot auzi. Nu suport oamenii

care vorbesc în soaptă.

Brusc, Prue veni lângă el. Era mică si slabă, si părul blond îi ajungea până la umeri.

- Tată, zise ea, m-ai lăsa să mă duc acasă o vreme, să stau cu mătusa Jane?

- Să stai cu mătusa Jane? repetă el uimit. La ce bun? O fi ea singura mea soră, dar să locuiesti în apartamentul ăla plin de vechituri si mucegai al ei, chiar dacă este la Bath... O, draga mea Prue, nu te prosti! Abia ai început să te bucuri de mare si de soare. Şi în plus, dacă o să pot scăpa de problemele mele la sfârsitul lui iulie, o să plecăm în America de sud.

- Mi-ai mai spus, sopti Prue, dar nu mă pot bucura de o astfel de excursie, as prefera să mă duc acasă la Bath, să mă odihnesc.

- Dar ce se întâmplă cu tine? o întrebă sir Oliver iritat. El ura bolile de tot felul. Nici pe soţia sa n-o acceptase în totalitate, pentru că era o femeie prea delicată, care suferea permanent de câte ceva. Sperase ca Prue să n-o mostenească. Am crezut că te-ai dus alaltăieri la doctorul O' Connor, si că ţi-a spus că n-ai nimic, doar nervii îţi sunt slăbiţi pentru că pierzi nopţile. îţi trebuie un tonic bun şi să mai laşi naibii petrecerile. Nici măcar la călărie n-ai mai fost. Darcy Gateways călăreşte splendid, ar fi trebuit să-l vezi dimineaţă ce bine se ţine în şa; asta ţi-ar mai colora obrajii puţin, draga mea.

Prue duse batista la gură. Numai gândul de a se afla foarte aproape de Darcy, în nisipurile deşertului, Darcy care era atât de viril, o făcu să se simtă mai rău ca oricând. îi plăcea Darcy într-un fel... de fapt, toate femeile simţeau o atracţie animalică faţă de el. Prue ştia că lui sir Oliver îi place Darcy. Dar ea nu-l voia pe Darcy, de fapt, pe nimeni altcineva, doar pe Tony.

Sir Oliver îi puse o mână pe umăr, o sărută părinteşte pe creştet, îi ură să aibă o zi bună şi se duse la birou.

Prue se duse şi ea în dormitor. Era elegant şi luxos. Tatăl ei cumpărase vila aceasta de la un paşă egiptean, aşa că tot mobilierul era pe măsura grandorii fostului proprietar.

Patul dublu era aşezat pe o platformă şi avea la cap un înger mare de argint. Covorul lucrat manual era de un roz pal, mobila era veneţiană, draperiile din satin. Prue fusese fascinată când îşi văzuse prima oară dormitorul.

Se uită dezolată în jur. Prin obloane răzbătea o rază de soare. Ştia că afară era o zi frumoasă, cu un cer albastru, fără nori, marea era calmă. Una dintre doamne, soţia unui diplomat, o va invita desigur, să meargă la plajă. Prue era o tânără plăcută, cu o situaţie pe care ar fi invidiat-o oricine.

Dar astăzi era abătută, mai abătută ca oricând, tremura ca o frunză în acel dormitor fastuos, plin de

miresme. îşi aminti cum se îndrăgostise de Tony Wellingham. îl întâlnise de vreo două ori înainte de acea petrecere de Anul Nou şi amândoi simţiseră o atracţie specială. Era obişnuită să i se facă multe complimente, dar venind din partea lui Tony acestea căpătau un sens aparte. Tony părea în căutare de ceva ce soţia sa nu-i putea dărui. Ceva ce ea, Prue, avea din belşug.

îşi aminti primele cuvinte pe care le schimbaseră în timp ce dansau.

- Eşti extrem de frumoasă, dar mă faci să mă simt ciudat, îi spusese el, atunci. Te-aş putea prinde în braţe, să-ţi spun poveşti înainte de culcare. Este un sentiment nou pentru mine, te asigur.

Ea începuse să râdă; de fapt, râseseră împreună, el o prinsese de mână, şi deodată îi sărutase mâna, o privise lung cu ochii lui albaştri, migdalaţi şi-i spusese: nu este bine ce fac, Prue. Mi-a plăcut întotdeauna să flirtez cu femeile frumoase şi mă simt foarte bine acum; tu eşti frumoasă şi provoci orice bărbat, dar ai mai mult decât frumuseţe şi de aceea nu pot să fiu eu însumi. Te voi lăsa în pace, spunându-ţi noapte bună.

O părăsise fără să mai spună ceva.

După aceea, ea îl urmărise cum dansa cu soţia sa. O cunoscuse pe doamna Wellingham la alte petreceri, dar abia acum începuse s-o studieze cu interes. Violet era

elegant îmbrăcată, cu bun gust, într-o rochie gri, colier şi cercei cu turcoaze. Părea o femeie rece şi distantă. O dată sau de două ori, o văzu zâmbindu-i soţului ei şi figura ei se însufleţise atât de mult în acele clipe; se vedea că era îndrăgostită de el!

Prue îsi spuse că era mai bine să nu se mai vadă cu Tony, dar viaţa socială din Alexandria îi adusese mereu împreună, până când atracţia dintre ei ajunse foarte puternică. Asta până în acea noapte fatală când, ceva mult prea puternic, căruia nu-i mai putu rezista, o făcu să-i îngăduie lui Tony s-o viziteze; tatăl ei era plecat la Cairo, de altfel. Prue se dezbrăcase, vrând să petreacă o seară liniştită, când servitorul o anunţă c-a sosit domnul Wellingham.

Prudence Mostyn îsi aminti acele clipe cu duiosie, dar si cu durere.

- Bună seara, spusese el, te deranjez? Voiai să iesi cumva?

Prue îl privise lung; era frumos, bronzat, purta un costum
bej de gabardină, iar ochii albastri străluceau, pusi în evidenţă de bronz. Era teribil de îndrăgostită de el.

- Nu, nicidecum, bâiguise ea. Ia loc, te rog.

Dar el venise foarte aproape, îi pusese mâinile pe umeri, privind-o cu ceea ce i se păruse ei atunci a fi dorinţă.

- Cât esti de frumoasă! soptise el. Şi cât de tânără! Nu pot sta departe de tine, Prue, numai Dumnezeu stie cât am încercat s-o fac, dar dorinţa este prea puternică. Nu sunt în căutarea unei aventuri; stii că as putea avea orice femeie de pe aici. Dar nu asta vreau.

- Ce vrei, de fapt? îl întrebase ea.

El privise în ochii ei plini de stele, la gura ei senzuală.

- Pe tine te vreau, aşa cum eşti. Mică, fără apărare. Ai nevoie de protecţie, de cineva care să te adore, să-ţi fie tată, protector, soţ... ce crezi?

- Nu ştiu... spusese ea, tremurând. Nu ştiu de ce îmi vorbeşti astfel, de ce te vezi în postura de tată... nu are sens...

- Ba are, Prue. Este aşa pentru că mi-am dorit întotdeauna un copil. Tu vei fi copilul meu. Copilul, dar şi femeia mea. Asta te face extrem de atrăgătoare. Arăţi ca o şcolăriţă cu ochii tăi mari, părul lung, dar eşti femeie, şi mă doreşti aşa cum te doresc şi eu.

Tony luptase îndelung împotriva emoţiilor pe care i le provoca Prue Mostyn. Ştia că greşeşte, că îşi înşela soţia pe care o iubea, conştient că la vârsta de patruzeci de ani profita de inocenţa şi tinereţea lui Prue.

Ştia că-l iubea şi ea, că nu-şi putea ascunde sentimentele. O simţea cum tremură la atingerea lui; văzuse acei ochi mari clipind des. Trăiseră momente de

vis împreună. Docilitatea ei, vocea de copil, tinereţea, farmecul ei, îl atrăseseră de la început, ca un magnet. Poate pentru că era atât de diferită de Vi. Vi era o femeie experimentată, o femeie de lume, caustică, inteligentă, mai în vârstă ca el. N-ar fi putut avea o casă mai bine organizată, sau o soţie mai bună decât Vi. Aşa că n-avea nici o scuză pentru a cădea în capcana pe care i-o întinsese viaţa acum. Singura explicaţie era că instinctele paterne răbufniseră şi vedea în Prue fiica pe care ar fi putut s-o aibă, sau tânăra cu care s-ar fi putut căsători.

De ce se însurase cu Vi?

In **1922**, abia se întorsese din Malaiezia, unde avusese un post diplomatic. Venise de acolo bolnav de malarie si stătuse mult timp într-un spital pentru boli tropicale, unde Violet lucra ca medic radiolog.

O văzuse de câteva ori si o plăcuse; era înaltă, zveltă si părea chiar frumoasă în halatul acela alb. Avea părul negru, frumos, ochi inteligenţi. Nu era nicidecum genul lui de femeie. Lui îi plăceau femeile scunde, strălucitoare. Violet nu strălucea în nici un fel. Dar era inteligentă, o femeie sic, avea un farmec anume, care-l provoca.

Obisnuit ca femeile să-i cedeze imediat si neobţinând acest lucru din partea ei, se hotărâse să-si exercite farmecele asupra ei. O invitase să-l vadă în afara orelor ei de program. Ea venise, vorbiseră mult;

era evident că si ei îi făcea plăcere să fie în apropierea lui. Imediat, Vi devenise indispensabilă; îi aducea cărţi, juca sah cu el. Aflase de la ea că are doar o soră căsătorită, că provenea dintr-o familie bună. Ea lucrase ca asistentă, dar se plictisise curând si începuse să studieze medicina. Isi făcuse o carieră. Dar lui Tony i se părea ciudat că ajunsese la treizeci si patru de ani fără să fi fost vreodată căsătorită.

Când îsi revenise si se întorsese la muncă, la Londra, o invitase la Wendover, la conacul părinţilor lui. In acea vacanţă, ea se dovedise o bună jucătoare de tenis si o companioană plăcută. Nu mai era atât de retrasă si iesiseră destul de mult împreună. Aveau multe în comun. Făcuseră dragoste si Tony fusese surprins de forţa sentimentelor ei.
Acea tânără înaltă, cu părul negru, care părea atât de distantă şi rece, era departe de a fi o femeie frigidă, aşa cum crezuse el. Nu după multă vreme o ceruse de soţie. Pe atunci, i se păruse soţia perfectă pentru un diplomat. Era inteligentă şi capabilă să se ocupe eficient de casă.

La început, Tony se simţise fericit; ea, la fel. Apoi veniră ani plini de durerea de a nu avea copii, dezamăgiri la repetatele ei pierderi de sarcină.

încercase să-i ascundă regretele lui. Biata Vi! Nu era vina ei. Iubirea lui pierdu mult din intensitate, dar rămaseră buni prieteni, el fiind în continuare un

admirator al ei.

Mai avusese şi alte flirturi, pe care le aflase şi ea, dar se întorsese mereu la Vi a lui.

Dar după prima întâlnire cu fiica lui Oliver Mostyn, lumea lui se schimbase. Se îndrăgostise nebuneşte de ea. Era ceea ce-i trebuise dintotdeauna. Dar acum, aceste sentimente intense erau ca erupţia unui vulcan, care-i distrugea viaţa ordonată cu Vi.

Venise la ea acasă în seara aceasta pentru a-i da un singur sărut şi apoi să n-o mai vadă niciodată; pentru binele lui şi al lui Vi. Munca lui ar fi avut de suferit din cauza lui Prue. Se simţea deprimat şi vinovat când era cu Vi; vinovat că deşi era cu ea, inima lui era departe.

Biata Vi! Nu va mai putea face niciodată dragoste cu ea; trebuia să pună capăt acestei nebunii cu Prue.

Aşa că, venise la ea să-şi ia rămas bun. Dar era înfrânt înainte de a începe, pentru că Prue dăduse frâu liber lacrimilor.

- De ce mă părăsesti, Tony? Te iubesc, doar stii asta!

El privise în jur, nefericit.

- Rămîi să vorbim, tata este plecat. Nu e nimeni acasă, murmurase ea.

- Dar pot intra servitorii, soptise el. Prue, nu suport să te văd plângând.

- Vino în camera mea, să vorbim linistiţi acolo, nu suport să pleci si să nu te mai văd!

Eva îi întindea mărul, iar el îl luase. Eternul Adam.

O urmase în dormitorul acela superb, ea încuiase usa si stătuse în braţele lui asa cum îsi dorise. Nu exista soluţie pentru problema lor, asa îi spusese el. Sigur, putea s-o părăsească pe Vi, dar aceasta nu i-ar acorda niciodată divorţul.

O dată, el îi spusese în glumă lui Vi:

- Ce-ai face, dacă as dispărea cu vreo blondă apetisantă?

Ea zâmbise, spunându-i:

- Ştiu că se poate, dar dacă o vei face, te vei descurca asa cum vei putea, dragul meu, nu te voi elibera niciodată. Ştiu că ai ajunge să regreţi aventura în scurt timp si te-ai întoarce la mine.

Iar acum Prue, această femeie copil, se afla în braţele lui, oferindu-i gura voluptuoasă, privindu-l cu acei ochi mari, de căprioară. Fusese o nebunie, pe care ar fi trebuit s-o evite.

Prue Mostyn îsi aminti prima oră de dragoste, în care i se dăruise, apoi momentele de nebunie care urmaseră.

La capătul fiecărui episod de pasiune cu ea, Tony îsi spunea că nu trebuia să se mai repete. De dragul ei, de dragul lui Vi.

Dar Prue nu-l ajuta de loc. Ea îl ruga mereu să revină.

- Nu înţelegi că tot ce facem acum ne va atrage

oprobriul tuturor? Tatăl tău ar avea dreptul să mă împuşte, chiar!

Dar ea îl prindea de gât şi-l voia doar al ei. Erau făcuţi unul pentru celălalt. Era cel mai grozav lucru din lume să-i aparţii lui Tony şi Prue începuse să nu-şi mai facă probleme din cauza soţiei lui. Ea îi dăruia fericirea care-i umplea viaţa. Asta conta mai mult decât conştiinţa.

Prue înconjură încăperea cu privirea. El nu va mai fi aici niciodată. Nu va mai sta niciodată în braţele lui, nimeni nu-i va mai şopti:

- Eşti atât de frumoasă, iubito, mica mea dragoste. Nu voi putea renunţa la tine...

Niciodată nu se va mai întâlni cu el la petreceri, unde să se privească peste masă, căci aceste priviri pe furiş erau la fel de excitante ca un sărut. Se întrebau atunci ce s-ar întâmpla dacă cei din jur ar afla de dragostea lor. Dar erau foarte discreţi, iar Vi nici nu bănuia; era politicoasă cu Prue.

Când auzise de prăbuşirea acelui avion, Prue fusese atât de surprinsă şi o compătimise pe Vi. Biata Vi, care-l iubea atât de mult! Vi, care era căsătorită de nouă ani cu el.

Capitolul 2

Violet se afla la biroul lui Tony, unde terminase de sortat actele lui. Se forţase să facă acest lucru pentru că trecuse deja o săptămână de la moartea lui. Şapte zile de cosmar, în care toată lumea îsi exprimase regretul.

Apartamentul lor era plin de flori cu miros prea puternic, pe care se hotărî să le trimită la spitalul din apropiere.

Cu o zi în urmă, avusese loc o slujbă în memoria lui Tony, la o biserică din zonă. Ea rezistase destul de bine alături de Louise de Verigny si soţul acesteia. Primise multe condoleanţe chiar si de la socrul său.

„Simţim că viaţa noastră s-a terminat o dată cu moartea singurului nostru fiu, scria soacra. Cred că trebuie să vii să stai cu noi. Tony ar fi vrut să-ţi oferim un cămin...“

Cuvintele următoare fuseseră sterse de o lacrimă a bătrânei doamne, dar Vi le intui: numai dacă ai fi avut un copil cu el!

Cunoscuţii obişnuiau să-i vorbească, înainte de moartea lui Tony, despre alte cupluri, care avuseseră copii chiar după zece ani de căsnicie....

Dar moartea lui Tony îi luase această speranţă.

Găsi datorii destul de mari de plătit, căci Tony nu era prea atent cu facturile. Cu toate acestea, nu avea motive de îngrijorare pentru că, la căsătoria lor, el făcuse un testament, aşa încât era unica lui

moştenitoare.

După ce examină actele, mai ales conturile, realiză că moştenise destul de mult. Va putea trăi destul de confortabil, fără să trebuiască să muncească. Nu va accepta invitaţia părinţilor lui de a locui cu ei. Nu va putea rezista reproşurilor nerostite pe care le citea mereu în ochii soacrei sale, că nu fusese capabilă să-i ofere un copil lui Tony.

Se duse în salon, unde privirea îi fu atrasă de un buchet mare de garoafe, aflat într-o vază Isman, de cristal. Citi cartea de vizită:

„Cu simpatie de la
Sir Oliver Mostyn şi Prudence“

Prudence Mostyn! Acea făptură mică, blondă. Tony o considera frumoasă, dar ei nu-i plăcea acea figură de copil, o enerva. Cât despre sir Oliver, acesta i se părea un individ vulgar.

îşi aminti c-o văzuse pe Prudence la slujba funerară; o remarcase pentru că i se păruse foarte schimbată. De obicei, avea rochii pline de zorzoane foarte viu colorate, de genul pe care ea, Violet, n-ar purta. Prue purta acum rochie neagră, părea bolnavă, si-si ascunsese de câteva ori faţa în mâini în timpul slujbei.

Violet îsi duse mâna la frunte; era o zi foarte caldă. Abia se misca din cauza căldurii excesive. Bătrânul Mostyn se oferise s-o ajute să-si găsească o casă printr-o firmă a lui. Se decise să accepte oferta. Cu cât pleca mai repede din Alexandria, cu atât mai bine.

Reluă munca de sortare a hârtiilor din servieta lui Tony. După asta, nu mai avea nimic de făcut.

Găsi două poliţe de asigurare, una pentru masina pe care trebuia s-o vândă. Alte scrisori, chitanţe; nu le va mai păstra. Scrisori de la părinţii lui Tony... dar si o scrisoare trimisă la biroul lui Tony scrisă de o mână de femeie.

Mai găsi o altă scrisoare cu acelasi scris. Vi deschise ochii mari. Acum era evident că o femeie îi scrisese lui Tony, pe adresa de la serviciu.

Oare erau scrisori de dragoste? Erau scrise de aceeasi persoană si nestampilate. La început, nu vru să afle ce conţineau.

Cu toate astea, trebuia să afle. Incepu să transpire abundent, să tremure, simţind primejdia. Deschise unul din plicuri si se uită la semnătură: Prue.

După aceea începu să le citească pe rând, simţindu-se oripilată.

„Dragul meu Tony,

Mi-ai spus că vrei să primeşti de la mine scrisori în fiecare zi aşa că-ţi mai trimit una ca de obicei, să-ţi spun pentru a nu ştiu câta oară, că te iubesc. Te iubesc, minunatul meu Tony, aşa cum nu voi mai iubi vreodată pe cineva. Când mi-ai spus noaptea trecută că sunt prea tânără pentru a duce o astfel de dragoste, că tata te-ar putea împuşca din cauza mea, am simţit că asta este o prostie. Sunt conştientă de ceea ce fac. Am

douăzeci şi unu de ani, nu mai sunt un copil. Sunt o femeie care te adoră şi voi face asta toată viaţa mea. Dacă te-ar ucide cineva, va trebui să mă ucidă şi pe mine, pentru că nu voi mai putea trăi fără tine. îmi este atât de greu să aştept orele în care putem fi singuri!“

Violet nu-şi credea ochilor. Mototoli hârtia de ciudă, figura ei era acum doar o mască de ură şi gelozie. Tremura violent, respira repede, întretăiat, spasmodic. Apoi începu să scoată toate scrisorile din plicuri; nu erau datate. Erau bine scrise, pasionale, senzuale, cu uşoare nuanţe de isterie:

„Dumnezeule, ce-aş putea face dacă ai pleca şi nu te-aş mai vedea? Câteodată nu mai pot gândi, mânca, dormi, din cauza dragostei tale. Sunt îngrozită că tata a observat mari schimbări la mine. Tony, o, Tony, promite-mi că nu vei pleca niciodată... n-aş suporta.“

N-ar suporta lipsa lui. Dar eu ce rol as avea? se întrebă Violet, indignată si socată. Primise o lovitură mai grea decât moartea lui. Când primise vestea morţii lui îsi spusese că-l va jeli ca o soţie credincioasă, căci Tony era soţul ei si-i aparţinea.

Dar el, de fapt, o iubea pe această blondă insipidă, Prudence Mostyn. Frumuseţea ei, veselia ei, toaletele ei viu colorate erau îndelung discutate. Numele ei era mereu legat de al vreunui bărbat cu care s-ar fi putut căsători. Mai precis, Darcy Gateways. Şi atunci cum de avea acest flirt cu Tony? De fapt, era mai mult decât

atât.

Violet se forţă să citească si alte scrisori ale lui Prue.

„Noaptea trecută a fost minunată, esti cel mai grozav iubit, Tony. Când îmi spui că ar trebui să mă mărit cu un bărbat de vârsta mea mă faci să râd... N-as putea niciodată să aparţin altui bărbat, să fiu a lui asa cum sunt a ta, iubitule... Când m-am trezit de dimineaţă, as fi vrut să mai fii alături de mine, să mă privesti cu minunaţii tăi ochi albastri... să te aud spunându-mi: Prue, copilasul meu, mica mea iubită...“

Violet lăsă să-i scape scrisoarea din mână uluită. Nu, nu este adevărat, îsi spuse ea, nu poate fi adevărat.

Fata aceea, Prudence Mostyn, fusese amanta lui Tony, cine stie cât timp! Cum îi făcuse Tony asa ceva? Cum se coborâse atât de jos?

Iar ea, îl considerase un bărbat onorabil, incapabil de frivolitate.

îşi îngropa faţa în perna de satin de pe sofa şi plânse mult timp, până i se păru că pierduse şi cea mai mică urmă de emoţie.

Se ridică. Revăzu scrisorile lui Prudence Mostyn, după care le legă cu o panglică şi le duse în camera lui Tony, încuindu-le în dulap. Le va arde imediat ce se va simţi mai bine. Aceste scrisori n-ar fi trebuit scrise sau păstrate. Marea ei dragoste pentru Tony dispăru ca prin farmec, lăsând loc unei profunde amărăciuni. Ce tip gol şi lipsit de bogăţie spirituală fusese acest Tony!

Altfel cum ar fi putut păstra aceste scrisori periculoase? Numai vanitatea şi egoismul îl făcuseră să le păstreze. Dar poate şi el intenţionase să le distrugă şi nu mai ajunsese s-o facă. Nu-şi imaginase că va muri curând şi că aceste scrisori murdare vor cădea în mâinile ei. Oricum, nu trebuia să piardă simţul măsurii. Se gândi că, implicat fiind cu această Prudence, făcuse totul pentru ca soţia lui să nu afle nimic, nici măcar să nu bănuiască, să nu se simtă neglijată. Orele petrecute cu Prue fuseseră furate din cele de muncă şi nu din cele dedicate ei.

în cea mai mare parte, rămăsese acelaşi devotat Tony. Sau, cel puţin, n-o supusese umilinţei publice. Fusese destul de discret. Nimeni nu ştiuse de iubirea lui cu acea Prue Mostyn.

Şi-o aminti pe Prue la înmormântarea lui Tony, îmbrăcată în negru, acoperindu-şi faţa cu mânile în biserică. Acum, Violet ştia de ce era atât de distrusă mica Prudence Mostyn.

Merită iadul prin care trece acum, îşi spuse Violet.

Servitorul intră s-o întrebe dacă voia să-i servească masa. Violet scutură din cap. Nu avea nevoie de mâncare, voia doar să fie lăsată în pace. Sudanezul plecă. Ii părea rău de ea, dar mai rău de stăpânul pe care-l pierduse.

Deodată, Violet simţi o dorinţă puternică de a se confrunta cu Prudence Mostyn, de a o face să sufere. Şi

o dată ce-i intră acest gând în minte, era imposibil să nu-l pună în aplicare.

Se duse în dormitor, se schimbă într-o rochie neagră, subţire, de voal, se pudră. Avu o reţinere când trebui să se privească în oglindă. Nici Tony, nici alt bărbat, n-ar fi dorit femeia care o privea din oglindă. Pielea i se îngălbenise, ochii îi erau umflaţi, buzele uscate, fără culoare. Nu se mai obosi să se fardeze. Iesi în curtea în care grădinarul egiptean uda florile cu un furtun. Nu adia vântul în această seară de mai, era teribil de cald, iar rochia cu care se schimbase era deja udă.

Se duse spre malul mării, fără a se uita în stânga sau dreapta, până ajunse la vila familiei Mostyn. Sună. Apăru imediat un servitor, care o pofti înăuntru. Când întrebă de sir Oliver, i se spuse că acesta era la Cairo; numai domnisoara era acasă. Acest lucru îi convenea de minune.

Violet mai fusese la resedinţa familiei Mostyn, dar nu-i plăcuse splendoarea orientală amestecată cu piese europene de mobilier. Intră, simţind că servitorii stiau că soţul ei fusese de multe ori aici.

Asteptă o vreme să apară Prue, dar aceasta nu apăru si Violet se întrebă dacă ghicise cumva cine o căuta.

Apoi reapăru servitorul.

- îmi cer scuze, dar domnişoara nu vrea să vadă pe nimeni; este în pat.

- Dacă miss Mostyn este în pat, mă duc eu la ea, zise Violet şi porni spre camera acesteia.

Servitorul îngăimă ceva, dar Violet îl concedie imediat cu un gest. Se duse direct în dormitorul lui Prudence; ştia care este încăperea, pentru că aceasta i-l arătase, încântată de el. Violet estimă totul dintr-o privire. Văzu dezordinea care domnea acolo; lenjerie intimă de dantelă, ciorapi de nylon atârnând, pălării, creme şi loţiuni, patul nefăcut pe care fuseseră aruncate ziare şi reviste, o farfurie cu fructe. Draperiile erau lăsate şi în cameră ardeau câteva lămpi. Iar mirosul îi făcu foarte rău lui Violet; era prea cald şi aerul îmbâcsit de un parfum greu, dulce, oriental.

Apoi, o văzu pe Prue. Violet avu un şoc, pentru că i se păru că are în faţa sa un copil bolnav; nu mai era nimic din femeia strălucitoare pe care o ştia ea. Prue parcă intrase la apă, se gândi Violet, aşa îmbrăcată în cămaşă de noapte cu dantelă, pe umerii firavi.

Obrajii îi erau supţi, ochii înfundaţi în orbite, şi-şi ţinea mâinile parcă să-şi acopere pieptul încă nedezvoltat.

- O, dumneavoastră eraţi! exclamă Prue. I-am spus servitorului că nu vreau să văd pe nimeni, nu mă simt bine...

Pe moment, Violet Wellingham avu tendinţa de a evada din acea încăpere; nu putea să se uite la fata aceea pe care Tony o iubise cu pasiune, să ştie că dacă

ar fi fost în viaţă s-ar fi aflat chiar în acest pat cu ea. De ce preferase să fure câteva ceasuri de dragoste cu această tânără? Doar avea soţie! De câte ori nu-i spusese că o adora, că-i plăcea trupul ei...

Cu toate acestea, trăise senzaţii foarte puternice alături de Prue. Violet nu simţi milă pentru ea.

- N-o să pierd vremea, începu Violet. Am venit aici pentru că stiu despre tine si Tony.

Prue parcă nu mai avea aer. Rosi, apoi păli, prinzându-si faţa în mâini.

- O! exclamă ea. Iertaţi-mă, dar cred că voi lesina.

Şi căzu pe pat, ca o păpusă lipsită de viaţă.

Prue, avu senzaţia că, revenind la suprafaţă din ape adânci, murdare, se trezeste într-o atmosferă de cumplită teroare.

Ultimul lucru pe care si-l dorea, era s-o vadă pe Violet Wellingham, si să audă că relaţia ei cu soţul acesteia fusese descoperită. La vremea respectivă, avusese impresia că era un secret foarte bine păzit.

Toată viaţa, Prue depinsese de alţii, de bunătatea lor. Fusese preferata mamei sale cât trăise aceasta, apoi se lăsase în grija lui Tony. Era o fiinţă blândă, care executa ce-i spunea el. Iar acum, pentru prima oară singură cu adevărat, nu mai stia ce să facă, pentru că nu avea la cine să apeleze. Nici un prieten căruia să-i fi destăinuit adevărul, nici măcar tatălui său.

Auzi vocea autoritară a Violetei Eellingham, si se simţi scuturată de mâinile ei puternice.

îşi spuse disperată: aceasta este soţia lui Tony şi ştie adevărul. Va fi teribil!

Leşină din nou şi se trezi auzind vocea Violetei, simţind mâinile acesteia.

- Rămâi aşa cum eşti, lasă sângele să curgă normal. Ai puţin coniac?

Prue încuviinţă, apoi şopti:

- Oricum aş sta, îmi este rău.

Violet găsi o sticlă de coniac, o ridică pe nişte perne, şi rămase privind-o.

La scurt timp, Prue deschise ochii şi o văzu fără voal. Ce negru era părul ei! se gândi. Era o femeie frumoasă, cu o ţinută ireproşabilă. Desigur, trecuseră amândouă prin momente grele, doar fuseseră femeile lui Tony, cea legală şi cea care trebuia să se ascundă.

Cele două se priviră. Violet fu uluită de ochii atât de mari ai lui Prue, de genele atât de lungi. Cum să nu-l fi sedus pe Tony?

- Te simţi mai bine ca să asculţi ce-ţi voi spune?

- Da, murmură Prue.

Murmurul ei o irită pe Violet. De ce nu putea femeia asta să vorbească normal? Era speriată desigur, dar inocenţa şi slăbiciunea, fragilitatea ei, o iritau mai tare.

- Ştiu totul, totul, înţelegi?

- Cum ai aflat? murmură Prue.

Violet avu un rictus, moment în care, privind-o, Prue îşi spuse că avea buzele prea subţiri, lipsite de viaţă, cu tot rujul pe care şi-l aplicase.

- I-ai scris niste scrisori, începu Violet. Mare neglijenţă! Sunt sigură că i-ai spus să le distrugă, dar el le-a încuiat în birou. Toate lucrurile au ajuns în mâinile mele după moartea lui, si am descoperit că n-ai fost atentă în ceea ce ai scris, asa cum ai fost de prudentă în relaţia cu soţul meu. Ştiu totul despre timpul pe care l-a petrecut aici, sărutările...

- Te rog, nu mai continua, sopti Prue.

- De ce să mă opresc? Ar trebui să-ţi fie rusine! Ce credeai? C-am venit aici să-ţi mulţumesc că te-ai culcat cu soţul meu? Eu l-am iubit pe Tony si i-am fost o prietenă devotată nouă ani cât am fost împreună. Iar tu mi-ai luat totul, chiar si amintirile fericite.

Prue se înfioră si se lăsă cuprinsă de convulsii. Continua să repete:

- Te rog, opreste-te!

Dar vocea aceea rece, neîndurătoare, continua s-o acuze.

- V-aţi descurcat destul de bine, trebuie să recunosc, amândoi. Sau cumva sunt în paradisul prostilor, unde toată lumea stie de aventura voastră? Nu cumva îmi trimit toţi flori pentru că le este milă de mine?

- Nu! strigă Prue, nu stie nimeni! Singura greseală a fost că i-am scris! L-am iubit din toată inima, iar el, la fel.

Violet deveni stacojie.

- Este o minciună! strigă ea. Te-a vrut asa cum ar fi putut dori orice prostituată! Nu te-a iubit; m-a iubit

doar pe mine. Tu ai fost doar un divertisment. Nici măcar nu-l pot acuza pentru asta. I-ai luat ochii cu zorzoanele tale, cu privirea asta de gâscă, dar afecţiunea lui se îndrepta doar spre mine. Inţelegi asta?

Violet o îngrozea. Prue încerca să se depărteze de acei ochi care aruncau flăcări, conştientă că fără Tony nu voia să mai trăiască.

- Voi leşina din nou, murmură ea.

Văzând că nefericita din faţa ei nu reacţionează, Violet îi udă buzele cu puţin coniac, îi şterse sudoarea de pe frunte, iar Prue se abandonă acelor mâini experte, care ştiau să trateze un bolnav.

îşi spuse că indiferent ce i-ar fi făcut sau spus Violet, merita asta. Era vinovată. Tony nu mai era aici s-o apere, iar ea singură n-o putea face.

începu să suspine, revenindu-şi încet, şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

- îmi pare teribil de rău şi sper că mă vei ierta, Violet. N-am vrut să fii în vreun fel afectată de relaţia mea cu Tony. Când ai venit, voiam să mă sinucid, dar am fost prea laşă s-o fac. De o săptămână, tatăl meu mă interoghează, simte că este ceva în neregulă şi nu mai suport. Am încercat să duc o viaţă normală, dar nu pot. Tony a însemnat foarte mult pentru mine, a fost primul bărbat din viaţa mea.

Violet nu zise nimic. Mânia ei se risipise.

Ştia că spusele fetei erau adevărate. Simţi dintr-o

dată că era foarte bătrână faţă de Prue şi se revoltă brusc împotriva bărbaţilor care profitau de inocenţa femeilor.

- Mda, n-are rost să ne certăm. Nu vom ajunge nicăieri. Am crezut că te vei simţi mai bine dacă-ţi voi spune ce simt. Dar nu este aşa. Plec, acum. L-ai pierdut pe Tony şi te cred că suferi. Vei suferi şi pentru ce mi-ai făcut mie.

- De asta nu mai vreau să trăiesc, suspină Prue. Nu mai suport!

- Toate tinerele de vârsta ta sunt la fel. Foarte insistente la început, stiţi să suciţi minţile unui bărbat, apoi deveniţi neajutorate si slabe. Te dispreţuiesc!

- Eu însămi mă dispreţuiesc. Dacă n-ar fi fost copilul, m-as fi aruncat în Nil.

Tăcere. Era ca si cum Prue ar fi detonat un pistol în acea încăpere. Violet era transfigurată. Incepu să transpire.

- Copilul, a, copilul... O, Dumnezeule, n-am realizat de ce lesini atât de des... Vei avea un copil de la Tony.

Cu ea, lucrurile stăteau altfel. Emoţiile, trăirile erupseră ca un torent. Invidie, gelozie, curiozitate. Tony murise, dar nu de tot. Lăsase un copil în urmă. Era un moment de teribilă revelaţie. De ce era natura umană atât de crudă? De ce lăsase ca dragostea, sexul, iubirea sau cum i se putea spune, dintre cei doi să se fructifice? In timp ce ea, soţia lui, era sterilă.

Violet îsi prinse faţa în mâini, nu se mai gândea la cea din faţa ei, ci doar la propria-i nefericire. Cât

despre Tony, nici nu mai avea rost să-l condamne. Căci dacă ar fi trăit, s-ar fi ajuns la o situaţie imposibilă! Dacă Prue n-ar fi scăpat de copil, lucru pe care stia bine că Tony nu l-ar fi admis, ar fi trebuit să divorţeze, pentru a se căsători cu fata lui Mostyn. Ce scandal ar fi iesit! Tony ar fi fost eliminat din corpul diplomatic!

Era mai bine că murise... o scutise de rusinea divorţului, de a-si petrece restul vieţii în rusine, dezonoare, tristeţe. In tot acest timp, el s-ar fi bucurat de Prudence si copilul lor!

Chiar si amiralul si lady Wellingham ar fi fost socaţi. Dar apoi, si-ar fi luat în serios rolurile de bunici.

O auzi pe Prue:

- îmi pare teribil de rău... n-ai ghicit că...

- Nu, n-am ghicit, zise Violet.

- De asta nu vreau să mai trăiesc şi totuşi... este copilul lui Tony. Ii vreau, dar... ce se va întâmpla cu mine? Tata m-ar omorî, dacă... el se află în continuă ascensiune, este foarte ambiţios, aşa cum spunea mama. Ce-ar spune dacă ar afla că fiica lui va avea un copil al cărui tată a murit?

Violet îşi imagină că Oliver Mostyn nu era prea uşor de liniştit, dacă se isca un scandal legat de fiica sa.

- Ce să fac? se lamenta Prue. De fapt, nu pe tine ar trebui să te întreb. După cum ai spus, merit să sufăr şi sufăr teribil, crede-mă.

Violet nu scotea o vorbă. Ce ciudat era că ea, soţia lui Tony, se afla în aceeaşi încăpere în care el făcuse

dragoste cu amanta sa!

Prue leşină din nou, dar Violet o readuse în simţiri cu câteva palme bine aplicate.

-Ascultă, Prue, eşti într-o mare încurcătură. Dacă nu facem ceva foarte repede, te vei afla în centrul unui mare scandal. Ai toată viaţa înainte. A fost şi vina ta, dar Tony era mai mare şi ar fi trebuit să ştie. Ca văduvă a lui, te voi ajuta.

Prue întrezări speranţa. Erau primele vorbe decente pe care i le adresa Violet.

- Cum m-ai putea ajuta?

- Oricum, nu prin a te încuraja să scapi de copil, zise Vi.

- N-aş fi făcut asta, încuviinţă Prue.

Violet o privi cu satisfacţie. Biată laşă! Iar Tony fusese un prost să cedeze la astfel de farmece. Nu se gândise nici un moment la răul pe care i-l putea face soţiei lui.

- Te simţi bine pentru a asculta cu atenţie tot ce-ţi spun?

Prue se ridică în capul oaselor. Se simţea îngrozitor; trăia
un cosmar, rezultatul faptului că-l iubise pe Tony.

Prue trebuia să-si convingă tatăl s-o lase să plece cu Violet. Violet îsi va înstiinţa toate cunostinţele, care nu erau deloc puţine, că va da nastere unui copil. Copilul pe care si-l dorise dintotdeauna, dar care apăruse prea târziu. Şi ce era mai firesc decât să stea până la

nasterea copilului undeva la munte? Dar nu se simţea bine si nu voia să călătorească singură, asa c-o va ruga pe mica ei prietenă, Prudence Mostyn, s-o însoţească.

Toată lumea bună din Alexandria, va afla că Darcy Gateways era viitorul soţ al lui Prue, asa că Prue se va vedea cu el, va fi de acord asupra căsătoriei, cu condiţia să-i lase sase luni în care să fie singură, departe de Egipt si de el. Trebuia să le spună clar celor doi bărbaţi, tatălui ei si lui Darcy, că se hotărâse în favoarea lui, dar deocamdată nu voia să facă pasul.

Prue îsi duse o mână la frunte.

- Mă înţelegi până aici? zise Violet.

- Da.

- Şi crezi c-ai putea face tot ce ţi-am spus? Să obţii consimţământul tatălui tău de a sta cu mine până la Crăciun, să zicem? Copilul se va naste în noiembrie, nu?

- Da, afirmă Prue.

- Foarte bine, avem destul timp.

Urma să plece la bordul unuia dintre acele vapoare italienesti, din Alexandria. Violet o va aduce pe fosta ei dădacă, o franţuzoaică.

- Va veni dădaca mea, vom sta undeva, în Alpii francezi, unde nu vin englezi, de obicei. Le voi spune cunoştinţelor mai apoi, că nu mă simt prea bine, şi am decis să nasc copilul acolo. Socrii mei sunt prea bătrâni ca să vină să mă vadă. Tu îi vei spune lui sir Oliver că aerul de munte îţi face foarte bine şi că vei sta cu mine

până te întorci la Alexandria. Sau i-ai putea promite că te vei întâlni cu el de Crăciun la Paris, de exemplu.

Prue încuviinţă.

- Dar la ce bun toate astea? Care va fi rezultatul?

- O dată ce se va naşte copilul, îl voi lua eu. Mă voi întoarce cu el în Anglia, la familia Wellingham. Va fi al meu şi al lui Tony. De aceea este important să anunţ că sunt însărcinată.

- Nu ştiu dacă este bine să...

- Dar ce vrei, Prue? Să distrugi cariera tatălui tău? Să intri în gura lumii? Ai făcut o faptă abominabilă.

Prue roşi.

- Este adevărat. Dar tot ce-mi cer să fac, este prea mult pentru mine.

Violet simţi nevoia s-o prindă de umeri şi s-o scuture zdravăn.

- Proasto! Să nu te mai aud rostind aceste vorbe! Ai avut puterea să ai o relaţie cu soţul meu atâtea luni, riscând să fii descoperită. Acum de ce nu vrei să rişti, pentru o cauză mai bună?

- Dându-ţi copilul meu?

- De ce nu? Nu mi-ai făcut deja destul rău?

Prue îşi acoperi faţa cu mâinile.

Violet Wellingham era o femeie foarte puternică. Se simţea speriată dar si fascinată de ea. Era ca o caracatiţă care-si întindea tentaculele, ameninţând s-o ucidă.

- De ce ai vrea copilul meu? repeta Prue.

- Nu vreau copilul tău, vreau copilul lui Tony. N-am avut norocul de a rămâne însărcinată; din câte cred, va semăna cu el, iar el a fost cândva un bărbat decent. Sper că fiul lui va fi la fel. Iar eu voi avea un scop, voi avea pentru ce să trăiesc, de acum înainte.

Prue părea si mai disperată, încercând să-si adune gândurile, să privească în viitor, să vadă ce însemna asta pentru ea. Il iubea la fel de tare pe acest bărbat, care nu mai exista. Nu era genul de femeie care să-si dorească acest copil, numai pentru că era al iubitului ei. Dar nici nu concepea să rămână fără un ban, pentru că tatăl ei ar fi dezmostenit-o dacă ar fi aflat. Nimeni n-ar mai vrea-o atunci. Iar ea nu era capabilă să-si câstige singură existenţa.

I se părea îngrozitor să renunţe la copilul lui Tony, dar totusi... el va creste în casa tatălui său, îl va mosteni... această femeie rece, calculată, îl va creste asa cum trebuie...

Mă întreb ce m-ar sfătui Tony să fac dacă ar fi acum, aici, se întrebă ea.

Violet vorbi din nou.

- Nu-ţi cer să faci asta pentru mine, ci pentru copil, nu cred că ţi-ar fi convenit să fie bastard. N-ar avea nici o sansă în viaţă. Va trebui să juri că nu vei avea nici o pretenţie la acest copil, că nu vei spune nimănui. Mă pot baza pe tine?

Prue se simţea torturată. O şi vedea pe Violet

ducându-se la socrii ei în Anglia cu copilul în braţe, spunându-le:

- Am reuşit în cele din urmă să dau naştere copilului lui Tony!

- Ne-am putea baza pe această dădacă a ta? bâigui Prue.

- Mă voi ocupa eu de tot, pot s-o fac, dacă vreau, o linişti Violet.

Da, eşti o femeie maşină, foarte eficientă, se gândi Prue. Dar cum putuse Tony să iubească o astfel de făptură? Chiar el îi spusese că Violet în tinereţe arăta foarte bine, că avea o minte sclipitoare. Dar ei i se părea inumană.

- Ei, ce zici?

- Ştiu că n-am altă alternativă, admise Prue.

- Doar cea a unui scandal teribil, aducând pe lume un bastard.

- Nu ştiu dacă i-aş putea spune tatălui meu că plec cu tine. I-aş putea spune, eventual, că am probleme cu plămânii; şi mama a avut o boală de plămâni. Voia să mă ia cu el la Rio, dar doctorii i-au spus că nu-mi face bine un voiaj în America de sud. Dar dacă-i voi spune că merg în Alpii francezi înainte de a mă întoarce în Anglia, nu vor fi probleme. Dar ne putem baza pe fosta ta dădacă?

- îţi repet, locuieşte într-un sat de munte, unde nu prea vin turiştii.

- Dar doctorul?

- Uiţi că eu am fost asistentă înainte de a mă specializa în radiologie?

- Şi dacă femeia va bârfi?

- Imi este pe deplin devotată, nu mă va trăda, mai ales c-o voi plăti bine.

- Şi dacă tatăl meu va dori să mă vadă si va sosi pe neasteptate?

Violet păru că se gândeste o clipă apoi spuse:

- Va trebui să mă gândesc puţin la problema asta; iar dacă află ce nu trebuie să afle, îi voi spune planul meu, si va trebui să fie de acord cu el. La întoarcere, te poţi mărita cu Darcy.

- Nu pot face asta, nu după ce l-am iubit pe Tony!

- Vei fi uimită ce poţi face, dacă vei încerca. Vei discuta cu multe cunostinţe si vei spune ce minunat este că aduc pe lume copilul chiar si după moartea lui Tony, că sunt foarte singură, că nu pot călători singură, că vei fi mica mea prietenă.

- Este o situaţie îngrozitoare, murmură Prue.

- Va fi si mai grea, dacă nu vei accepta planurile mele. Nu te mai gândi la tine, ci la binele copilului. Spui că l-ai iubit pe Tony, nu crezi că si el ar vrea ca acest copil să fie crescut în condiţii bune, pe care i le pot oferi bunicii săi?

- Presupun că da, sopti Prue.

Ce desteaptă era această femeie, sireată si bestial de logică, se gândi Prue. Iar ea era atât de obosită

încât nu mai voia să trăiască.

- Ce zici? Faci toate astea? o întrebă Violet. Abia astepta, era chiar devorată de dorinţa de a pune stăpânire pe copilul lui Tony. Ar fi fost triumful ei. I-ar schimba viaţa. Ar ajuta-o să uite infidelitatea lui Tony.

Violet se aseză pe marginea patului, prinzând mâinile lui Prue în ale sale.

- Prue, te implor să faci asta. Lasă-te în grija mea, şi totul va decurge perfect. De acum, vei fi un fel de soră mai mică pentru mine, cineva pe care să vreau să-l protejez, chiar te voi îndrăgi puţin, pentru că mi-ai dăruit copilul lui Tony. Nu vei regreta.

Fata capitulă, uluită de bunătatea neobişnuită a lui Violet, care constituise atracţie pentru Tony.

Violet o prinse în braţe şi o lăsă să plângă la pieptul ei. Dar simţi că ieşise în câştig, aşa cum nu sperase. încercă s-o liniştească, să-i spună să nu mai plângă. Simţi exaltare închipuindu-şi cum acel copil din pântecele lui Prue, îi va spune ei „mamă“.

Capitolul 3

Violet Wellingham intră în oficiul poştal din St. Cyr şi se uită la bărbatul aflat la ghişeu.

- Bonjour, monsieur, zise ea. Am venit să ridic un pachet cu fructe, şi nişte scrisori pe numele Wellingham sau Mostyn.

Bătrânul, care purta o beretă ciudată pe cap, cu faţa ridată,
o privi prin perechea sa de ochelari fumurii, spunându-şi: Dumnezeule, ce femeie frumoasă!

îi întinse pachetele, continuând s-o privească. Nu era o femeie prietenoasă, dar se vedea că este o adevărată doamnă, şi vorbea franceza excelent. Venea zilnic de la Auberge du Clos să ia corespondenţa, sau să facă mici cumpărături. Bătrânul avea şi un magazin alături de oficiul poştal, unde vindea tot felul de mărfuri, care de care mai ciudate, fructe uscate, parfumuri ieftine, cafea, brânzeturi, şuncă, lână, stofă. Avea câte puţin din tot ce le trebuia locuitorilor din St. Cyr, un sătuc solitar, aflat pe versantul muntelui. Era zăpadă din abundenţă iarna, iar vara şi toamna multe fructe şi flori.

Era o frumoasă dimineaţă de octombrie, soarele strălucea vesel pe cer, dar deja începuse să se simtă frigul toamnei.

Domnul Brune se uită la englezoaică, pentru că nu aflase încă de ce sosise aceasta la St. Cyr, însoţită de o altă domnisoară, mult mai tânără.

Nu exista decât un singur telefon, si acesta la oficiul

postal. In general, locul era cam primitiv pentru cele două doamne. Nu se stia decât că părinţii doamnei Wellingham o angajaseră cândva pe Annemarie Lavitte ca dădacă pentru fiica lor. Cele două englezoaice trăseseră la bătrâna Martine, care avea cea mai frumoasă casă din St. Cyr.

Nu părea decât o casă de păpusi, asezată pe versantul muntelui. Se afla acolo de cel puţin două sute de ani, ridicată din piatră si lemn. Bătrâna Martine era săracă, dar acum, datorită banilor pe care-i primi de la cele două englezoaice, deveni brusc bogată. Era foarte bine plătită să aibă grijă de o bolnavă, care nu prea iesea în sat. Lumea nu stia dacă tânăra avea vreun defect fizic, sau era debilă mintal. Nu iesea decât seara, la lăsarea întunericului, la braţul doamnei mai în vârstă.

Nimeni din St. Cyr nu punea întrebări, pentru că oamenii erau prea ocupaţi cu ale lor, iar vestea că doamnele nou sosite erau pline de bani, se răspândi foarte repede si avu darul să-i bucure. Le sosea mâncare de la Grenoble, iar domnul Brune avea si el avantaje pentru că Madame cheltuia destul de mult la magazinul lui.

El bănuia că era o femeie importantă, pentru că primea multe pachete si scrisori.

Martine le spusese doar că soţul Madamei murise de curând, într-un accident de avion, în Egipt.

De la Valle des Roses, o localitate mai mare ca St.

Cyr, sosea de două ori pe săptămână un doctor s-o vadă pe invalidă, prespuneau ei. Doamna mai tânără era invalidă, sau poate, desfigurată. O dată ce se acceptase realitatea, nu se mai discutase pe tema aceasta.

Aici alesese Violet să primească pe lume copilul lui Tony. Nici nu se putea mai bine; era un loc uitat de lume, în Alpii francezi.

în dimineaţa asta, Violet cumpără nişte struguri, apoi se uită la scrisori. Recunoscu scrisul soacrei sale.

Sperau că draga lor Vi se simţea bine. Era minunat că putea sta la fosta ei dădacă, dar regretau că nepotul lor se va naşte atât de departe. Abia aşteptau să treacă lunile şi nora lor să se întoarcă în Anglia.

Bieţii de ei, se gândi Violet, nu mai trăiau decât pentru acest nepot. Ea îi înţelegea perfect, pentru că se simţise disperată până când aflase de existenţa copilului lui Tony.

în spatele casei se afla o frumoasă grădină de flori, în care Prue stătea tot timpul, aşteptând-o să se întoarcă. Nu-i era nici ei prea uşor, se afla în captivitate.

Viaţa ei anterioară încetase să mai existe şi timpul se scurgea teribil de încet pentru ea, în această localitate uitată de lume. Fusese ruptă de prieteni, de rude. Era permanent plictisită; ieşea la plimbare doar pe înserat, şi se putea duce doar până la cascadă.

Violet nu avu prea multe probleme cu ea. O singură

dată, Prue avu un acces de nervi, încât amenințǎ să dea peste cap planurile lui Violet, să-i spună adevărul tatălui său si să rămână la mila lui.

Violet se controlă destul de bine, pentru că reusi să n-o plesnească peste față, stiind că era mama copilului, acel copil pe care-l astepta mai mult ca orice. Voia un copil puternic si sănătos.

Asa că își consumă singură necazurile si problemele, se forță să fie atentă, grijulie, să facă tot posibilul să n-o lase pe Prue să moară de plictiseală. Trimise pe cineva la Grenoble să-i cumpere cărți si un aparat de radio, o învăță să brodeze. Iar ea tricotă si cusu toate hăinuțele noului născut.

De multe ori, o convinse pe Prue că era doar mediul prin care copilul lui Tony apărea pe lume. N-o încurajase să spere că va însemna ceva pentru ea în viitor. Nu-l va alăpta, nici nu-l va mai vedea vreodată.

Prue, pasivă si ascultătoare, accepta totul necondiționat.

Trecuseră sase luni de la moartea lui Tony. Amintirea pasiunii pentru el se cam diminuase. Incepuse chiar să simtă că-l ura, pentru că o trădase păstrând scrisorile ei, punând-o la dispoziția soției sale. Violet o aproba mereu în acest sens.

- Nu-l mai jeli, nu te-a iubit niciodată, îi repeta Violet.

Asa că Prue nu-l mai jeli. Nu mai avea mult si scăpa de Violet si de copil. Abia astepta să vină ziua aceea!

Nu suporta copilul care o făcea să arate diform acum, să se simtă epuizată.
I se părea că trecuseră ani de când nu mai îmbrăcase o rochie frumoasă si nu mai primise complimente de la un bărbat.
Purta doar fuste largi şi nu se mai obosea să se machieze de când venise la St. Cyr. Iar când văzu ultimul număr din Vogue, bijuteriile şi parfumurile cele mai noi i se păreau venite de pe altă lume. Dar era o lume la care visa să se întoarcă.

Violet o dispreţuia din ce în ce mai tare. Dacă Prue ar fi luptat să păstreze cu orice preţ copilul lui Tony, ar fi crescut în ochii ei, dar aşa, rămăsese o gâsculiţă fără minte.

Violet mergea încet, fredonând o melodie, pe drumul spre casa Martinei. Lucrurile mergeau în sfârşit, aşa cum visase, le dădea părinţilor lui Tony ceea ce-şi doriseră.

Cu tatăl lui Prue întâmpinase unele probleme la început, pentru că nu înţelegea de ce fiica sa alesese să se ducă în Anglia cu văduva lui Wellingham, în loc să meargă cu el în America de Sud.

Dar Prue se văitase că suferea din cauza căldurii umede din Alexandria şi că la Rio s-ar fi simţit şi mai rău.

Iar Sir Oliver cedase. Fusese de acord ca fiica lui să petreacă un timp în Alpii francezi, înainte de a ajunge în Anglia.

Prue derulase perfect înţelegerea cu Darcy Gateways, primise inelul de la el, şi-l făcuse să accepte această despărţire de câteva luni, doar pentru că se simţea rău.

După două luni, Prue îi scrisese tatălui său că ea şi Violet hotărâseră să nu se mai ducă în Anglia pentru că doctorii care
o examinaseră, îi spuseseră că aerul din Alpi îi făcea extraordinar de bine şi trebuia să mai stea.

Sir Oliver o lăsase în plata Domnului, telegrafiindu-i să facă aşa cum voia.

Darcy îi scria regulat din Egipt, fiind transferat la legaţia din Cairo. Abia astepta întoarcerea ei, sperând să se căsătorească înainte de Anul nou:

„N-o lăsa pe Violet Wellingham să te transforme într-o femeie bună la toate! Este ciudat că v-aţi împrietenit atât de bine. Mie mi se pare cam neprietenoasă. Dar mă bucur că va da nastere unui copil si astfel se va simţi consolată.“

Vi citi scrisoarea. N-o va mai revedea pe Prue, după ce va naste. Nici Prue nu va dori s-o vadă. Imediat ce vor reveni la Alexandria, vor simula o neînţelegere, Prue va spune tuturor că s-a săturat de Violet si se va căsători cu Darcy, sau cu altul. Prue putea avea orice bărbat. Ea, îl avusese doar pe Tony.

Vi aproape că simţi durerile nasterii lui Prue.

Nu putea să nu simtă ură faţă de bărbatul care o înselase. Dar tot ce pusese la cale îi reusise si viitorul

părea foarte roz pentru ea.

Ise părea că timpul s-a oprit în loc. Nimic nu se mai misca până în ziua nasterii copilului. Totul era pregătit, secretul era bine păzit. Nici un suflet din St. Cyr nu stia adevărul în afara lui Martine, iar doctorul, bine plătit, nu va sufla o vorbă, acceptând înregistrarea copilului pe numele doamnei Wellingham. De fapt, nu-l interesa motivul acestui schimb; preocuparea lui era ca mama si fătul să se simtă bine.

Considera că Prue va naste usor, copilul era bine format si urma să se nască în noiembrie. Nu putea spune sexul acestuia, dar era înclinat să creadă că va fi băiat.

Prue zăcea într-un şezlong, cu mâinile sub cap şi ochii închişi. O sclipire de interes se văzu în ochii ei când apăru Violet, apoi redeveni apatică.

- Cum te simţi? o întrebă Violet.

- Foarte prost, murmură Prue, uitându-se la scrisorile din mâna lui Violet. Una era de la Darcy, cealaltă de la mătuşa Jane. M-am săturat de starea asta!

- Nu mai ai mult, zise Violet, fără pic de îngăduinţă. Dar ar trebui să te mişti puţin, s-o ajuţi pe Martine la grădinărit, nu la treaba grea, desigur.

- N-am chef, murmură Prue, şi-şi întoarse privirea spre munţii care vor fi curând acoperiţi de zăpadă.

Nu mai putea suporta casa prea mică, nici frigul de peste zi, căci Martine făcea focul doar seara. Nu avea o

baie ca lumea.

Violet profitase de timpul petrecut la St. Cyr, se bronzase şi arăta foarte bine. Era mulţumită de felul în care decurseseră treburile; nu suporta însă că, uneori, citea în ochii lui Prue: nu fi aşa de sigură că-ţi voi da copilul. De unde ştii că nu vreau să-l păstrez?

Dar nu va spune asta, pentru că nici nu voia să-l păstreze.

Continuă să citească scrisoarea lui Darcy:

„Să ne căsătorim imediat după Anul nou, scria acesta, apoi vom pleca în Europa, Franţa, Italia, Spania.“

- Ce-o să faci cu copilul după naştere? o întrebă Prue. Şi mai ales, de ce te străduieşti să iasă totul bine?

Violet o privi printre gene.

- Copilul acesta va fi viaţa mea, de acum încolo.

- Mă mir cum îl poţi iubi după ce ţi-a făcut Tony.

- După ce mi-a făcut el? tună Violet. Mai bine zis, după ce mi-ai făcut tu! Dar să-l lăsăm pe Tony.

Prue căscă.

- Mă simt cumplit de rău.

- Uite, ţi-am adus cei mai buni struguri de la domnul Brune.

O ajută să se ridice si o duse în bucătărie.

Violet se gândi că fără acest copil ar fi fost dezolant de singură si disperată. Dar acum, amiralul îi va pune totul la dispoziţie, doar îi dăruise un nepot. O să stea cu ei o vreme, apoi o să-si caute o casă. Se va ocupa de

copil, îl va duce la scoala primară, apoi la Eton, unde studiase si tatăl său. Ce carieră va avea? Desigur, în diplomaţie, ca Tony.

Prue se ridică dintr-o dată în picioare.

- Prue, te simţi bine?

- Nu, nu stiu, mi-am sucit ceva, mă simt oribil, mă doare totul.

Violet strigă asistenta.

- O voi aseza în pat, zise aceasta. As vrea să vă duceţi după doctorul Flambeau. Cred că se apropie nasterea.

Prue se uită speriată la Violet.

- Să nu mă lasi singură, se va întâmpla ceva destul de repede, am acest sentiment.

- N-ai de ce te teme, o linisti Violet. Odihneste-te.

Violet era gata să-i acorde toată atenţia si grija celei din faţa
ei, chiar dragoste, ca să nască mai repede.
***

Fiica lui Tony se născu în dimineaţa următoare la ora trei, după şaisprezece ore de chin pentru Prue. Cu toate că fusese un copil mic, doctorul se văzuse nevoit să folosească forcepsul. Violet, care-l asistă, nu se gândea că Prue şi-ar putea pierde viaţa, ci tremura pentru acea mică făptură, care se învineţise din cauza efortului prelungit şi abia respira.

Acum, Prue zăcea în patul cel mare al Martinei, abia respirând, albă ca o coală de hârtie, în timp ce

Violet şi Martine se ocupau de copil. în cele din urmă, mica făptură dădu semne de viaţă. Doctorul îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi o privi pe Violet pe deasupra ochelarilor, zâmbindu-i.

- Să mulţumim lui Dumnezeu că va trăi!

Violet încuviinţă, în timp ce ştergea ochii şi nările copilului, cu ulei de măsline.

Doctorul îşi mai privi o dată pacienta în timp ce-şi ştergea mâinile cu un prosop. Prue arăta şi ea ca un copil care doarme. Nu văzuse gene atât de lungi, cum avea femeia asta. Era foarte frumoasă. Cât luptase, biata de ea! La un moment dat, Martine, care intrase în încăpere, exclamase:

- Dumnezeu să ne ajute pe noi, femeile!

Dar când doctorul începuse s-o laude pe Prue pentru curajul şi rezistenţa de care dăduse dovadă, Violet i-o retezase foarte scurt:

- Doctore, asigură-te că nu vor fi probleme cu copilul! Apoi, poţi pleca. Mâine să vii să-i opreşti lactaţia lui Prue. Vom hrăni fetiţa cu lapte degresat.

- Cum doriţi, doamnă, spuse acesta.

- Apoi, vei înregistra copila pe numele meu.

- Pe ce nume, doamnă?

Violet fu o clipă descumpănită. în ultimele ore, singura emoţie pe care o simţise fusese atunci când doctorul îi pusese mica făptură în braţe. Trecuse apoi la dezamăgire, aflând că era o fetiţă. Desigur, amiralul

va fi dezamăgit. Mergând la el cu o nepoată, triumful ei se diminua pe jumătate. Cine lăsa averea familiei Wellingham unei fiice?

Dar copila o privi chiar atunci cu ochii ei albaştrii, care semănau atât de bine cu cei ai lui Tony.

- Spuneţi-mi numele, madame, insistă medicul.

Violet nu fusese pregătită cu un nume de fată. Ce nume i-ar fi dat Tony?

Apoi, îşi aminti că una din piesele preferate ale lui Tony era „Candida“ lui Shaw. Decise că fetiţa se va numi Candida Rose. I-l scrise repede pe o bucată de hârtie.

- Foarte bine, madame, zise el şi plecă.

Violet puse fetiţa într-un coşuleţ pe care-l pregătise pentru ea şi o văzu cum strânge din pumnii ei mici.

Nu-şi dorea decât câteva ore de somn.

Prue nu trebuia să-şi vadă copila. Dimineaţa va veni s-o ia o maşină, care o va duce la un mic hotel, unde va fi îngrijită de Martine.

Ea se va ocupa de Prue, să-si revină cât mai repede, apoi să se descotorosească de ea. După aceea, se putea întoarce linistită cu copilul în Anglia. Dar deocamdată o enerva faptul că mai trebuia să aibă grijă de Prue o zi, două.

Zorile le găsiră pe cele două femei pe care Tony Wellingham le iubise în felul său, dormind.

Violet visa la clipa în care se va duce cu odorul în

Anglia, iar cealaltă era sedată si nu visa nimic. Oricum, indiferent cu cine se va mărita, Prue nu va mai da nastere nici unui copil, asta era clar. Nu se va mai expune niciodată la acele pericole si dureri.

Când se trezi, o văzu pe Violet la capul ei, cu un vas în mână.

- Bună dimineaţa, îi spuse ea rece. Va trebui să te spăl puţin, desi nu-mi face nici o plăcere.

- Păcat că nu mă poţi duce la spital, unde alţii ar face munca asta ingrată. Dar Martine unde este?

- Face o vizită unor rude.

Prue tăcu o clipă, apoi puse întrebarea cea mai grea:

- Unde-mi este copilul?

Violet rosi.

- Nu este al tău, dragă, ci al meu. Tu n-ai nici un copil. Să-ţi intre bine în cap! Ai trecut printr-un cosmar care este de domeniul trecutului.

Prue începu să plângă.

- Cum poţi spune asta? După tot ce am îndurat? Nici nu mi-ai spus...

- Ce?

- Era băiat sau fată?

- De ce te interesează?

Prue începu să plângă şi mai tare.

- Eşti cea mai rea, mai rece femeie, lipsită de suflet, n-ai nici un fel de sentimente. Am măcar dreptul să ştiu ce am născut! L-am iubit pe Tony, am dat naştere

copilului lui. Cum poţi fi atât de inumană? Nici nu ştii cât te urăsc!

Tocmai de această izbucnire se temuse Violet. Se forţă să fie mai bună cu femeia din faţa ei.

- îmi pare rău dacă aşa mă vezi, dar nu ăsta este adevărul. Trebuie să-ţi mai amintesc că tot ce fac este pentru binele copilului lui Tony? Ascultă, Prue... şi Violet reveni cu argumentele sale, amintindu-i că era bine s-o lase să rezolve problemele singură.

- Ştiu că ai dreptate, Violet, zise Prue la un moment dat. Nu vreau copilul, dar am dreptul să ştiu...

- Ai născut o fată, o întrerupse Violet. Se va numi Candida Rose. Candida pentru că era numele preferat de Tony, şi Rose după soacra mea.

- Să nu-ţi faci probleme din cauza mea, Vi, zise Prue, nu te voi deranja cu nimic de acum înainte.

Violet simţi o uşurare teribilă, apoi o lăsă singură pe Prue, sigură că nu vor fi complicaţii.

O sună pe Martine la Grenoble, care-i confirmă că fetiţa mânca bine. îi spuse şi lui Prue că fetiţa căreia îi dăduse naştere evolua bine, că semăna cu Tony, că avea ochii lui albaştri şi migdalaţi.

Primi o scrisoare de la lady Wellingham:

„Abia asteptăm să te vedem pe tine si pe mica noastră nepoată. Nici unul din noi nu este dezamăgit că avem o nepoată, dragă Vi. Fetele seamănă mai mult cu taţii lor. Să angajez o dădacă pentru ea?“

Violet intenţiona să accepte oferta. Nu putea s-o ia pe Martine la Sulkdown Manor.

***

Venise clipa ca aceste două femei, cea foarte tânără si cea în floarea vârstei, să se despartă. Acest lucru urma să se întâmple la Paris. Se priviră pentru ultima oară, când Violet realiză că Prue era de o frumuseţe nefirească; nu era de mirare că orice bărbat care se uita în ochii ei era pierdut. Cu masaje si dietă corespunzătoare, Prue îsi revenise complet. Imbrăcase un costum foarte elegant, si o scurtă de blană; la pălărie avea violete de Parma, iar ochii ei, nefiresc de mari, erau acoperiţi de un voal. Redevenise acea strălucitoare Prue, care-i furase inima lui Tony.

Violet se întrebă ce s-ar fi ales de biata Candida dacă ar fi rămas în grija adevăratei ei mame. Il mai admonestă pe Tony pentru greseala de a se fi îndrăgostit de o femeie ca Prue, apoi îi spuse acesteia:

- A venit clipa să ne luăm rămas bun.

Prue o privi lung pe femeia căreia îi datora atât de mult.

- Trebuie să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, Violet. Cred că mă consideri o fiinţă îngrozitoare.

- Nu, zise Violet. Eşti doar o copilă nematurizată, dar sper că ştii măcar ce ai de făcut de acum înainte: uită de Candida! Nu vorbi aiurea, ca să nu faci copila să sufere.

- N-o voi face, promise Prue.

Violet urcă în tren. Prue îşi pudră nasul care

începuse să-i lucească, şi-şi spuse că trecuse prin clipe foarte grele de la moartea lui Tony, dar că-l va uita şi pe el şi va trăi viaţa din plin. Nu va spune nimănui despre Candida. Urcă în taxiul care aştepta s-o ducă la hotelul Crillon, unde se afla sir Oliver. Uită imediat de copilul căruia îi dăduse naştere ca şi de femeia care urcase în tren.

O oră mai târziu, Violet se afla în cuşeta de tren cu fiica lui Tony în braţe. Fetiţa împlinise deja o lună, în care luase în greutate, dezvoltându-se armonios. Semăna perfect cu tatăl său.

Violet simţi o imensă fericire; ultima legătură după care putea fi descoperită, fusese tăiată. Era acum pe drumul spre Anglia. Stewardesa, care văzu fetiţa, o admiră şi o întrebă pe Violet:

- Cât are?

- O lună, răspunse Violet.

- Este deja foarte frumoasă. Vă seamănă perfect.

Violet schiţă un zâmbet.

- Da, seamănă cu mine la păr.

Ajunseră în cele din urmă la Sulkdown, conacul pe care ea-l cunoştea prea bine. Căzuse prima zăpadă, şi printre fulgi, Violet zări două figuri, care aşteptau la intrare. Amiralul, mic de statură, cu părul alb, si Rose Wellingham, o femeie subţirică si cam colţuroasă, asteptau cu sufletul la gură să-si vadă nepoata.

Violet ridică fetiţa la fereastra automobilului care

înconjură rondul de flori din faţa conacului.

- Am ajuns. Uite-ţi bunicii, Rose, zise ea.

Lady Wellingham exclamă:

- O, Harry, este leită Tony! Uite ce ochi frumosi are! Este adorabilă!

Amiralul îsi drese glasul:

- Hm, nu prea văd asemănarea, dar dacă tu spui asa, draga mea, trebuie să existe!

Violet îi întinse soacrei nepoata. Apoi intră cu amândoi în casă. Isi scoase mănusile, privi o dată în jur, observând că existau si acum superbele crizanteme în sera familiei Wellingham.

Intrară în salonul cu mobilă Queen Anne, cu covoare scumpe si porţelanuri, totul de un bun gust perfect.

Lady Wellingham se aseză pe canapea, ridicând vălul de pe faţa copilului, pentru a-l vedea mai bine.

Violet mai răsuflă o dată usurată, căci totul se desfăsurase conform planului. Amiralul o sărutase pe amândoi obrajii, spunându-i:

- Draga mea, ai făcut cel mai minunat lucru din viaţa ta, iar acolo în Alpi ţi-a priit, arăţi superb!

Lady Wellingham vărsă lacrimi de fericire.

- Nu-mi pot lua ochii de la ea, seamănă atât de mult cu Tony! Imi închipui prin ce-ai trecut, draga mea. Acest copil va fi de acum mângâierea noastră, a tuturora.

Violet nu mai zise nimic. Se uita la portretul lui

Tony aflat pe peretele opus şemineului; era de pe vremea copilăriei acestuia. Remarcă acel zâmbet minunat pe care nu şi-l pierduse nici la maturitate. Pentru prima oară de la moartea lui, Violet simţi o durere acută în inimă. Numai dacă lucrurile ar fi fost altfel! Numai dacă acest copil ar fi fost chiar al ei şi al lui, dacă l-ar fi crescut împreună! Micuţa Candida i-ar fi fost consolare; acum trebuia să urce în camera pe care altădată o împărţea cu el, şi să fie singură. Să-şi amintească infidelitatea lui. De fiecare dată când va privi copila, îşi va aminti de păcatul tatălui.

Se simţi cuprinsă în braţe de lady Wellingham.

- Ştiu ce simţi, venind aici fără el. Biata Vi! Ştiu cât l-ai iubit. Acest copilaş va fi viaţa ta, de acum. Dar uite, plânge, n-o hrăneşti?

Violet izbucni într-un râs isteric, prinse copila în braţe şi scutură din cap.

Capitolul 4

Violet termină de scris si ultima invitaţie, apoi privi afară, pe deasupra ochelarilor.

„Doamna Anthony Wellingham are plăcerea de a-l invita pe domnul Colin Foxley la dineul de sâmbătă 14 iunie, ora 19, la resedinţa Sulkdown.“

Scrisese multe astfel de invitaţii pentru prietenii din alte regiuni ale ţării. Dar numele pe care-l scrise cu cea mai mare plăcere era al lui Colin Foxley.

Era un strălucit avocat, care câstigase cazuri foarte complexe, la numai treizeci si sase de ani. Era holtei, îsi pierduse părinţii, si locuia cu unchiul său, sir Austen Foxley. Colin era un bărbat inteligent si foarte ambiţios. De cum îl cunoscuse în casa unor prieteni de la Londra, Violet îl considerase soţul potrivit pentru Candida. Era puţin cam mare pentru ea, dar datorită felului său de a fi, Candida avea nevoie de un bărbat matur, cu chibzuinţă.

Desigur, şi Colin fusese atras de şarmul Candidei, ba chiar anunţase că venise timpul să se căsătorească, să aibă o familie.

Dar satisfacţia Violetei că acest bărbat va veni la dineul ei, fu de scurtă durată. Uşa bibliotecii se deschise şi Candida îşi făcu apariţia cu nişte scrisori în mână pe care le puse pe biroul Violetei.

- Mamă, trebuie să fiu la Londra pe paisprezece. Cântă Myra Hess.

Violet rămase cu stiloul în aer, privind-o lung pe fiica lui Tony.

- Cum să fii la Londra pe paisprezece, când ai atâţia invitaţi?

- O, Dumnezeule, exclamă Candida, ce plictiseală!

Violet îşi şterse ochelarii. încercă să se calmeze, să nu-şi
piardă cumpătul, cum i se întâmpla în ultima vreme cu Candida. I se părea imposibil ca fata pentru care riscase totul, viitorul, orice speranţă, să ajungă opusul celei pe care o dorise. Candida nu-i semăna de loc. Sperase să fie o fată dulce, sensibilă, uşor de manevrat, stilată, bine educată, să vâneze, să se îmbrace elegant, rafinat.

Şi ce ieşise din asta? Violet era convinsă că viaţa ei era o permanentă dezamăgire. Mai întâi Tony, apoi fiica acestuia.

Candida era extrem de încăpăţânată. De unde moştenise asta? Nu de la Tony! Iar mama ei, Prudence Mostyn, era o femeie foarte slabă, lipsită de personalitate.

Dar Candida Rose nu era nici pe departe un caracter maleabil.

Violet stia că trebuia s-o mărite devreme, pentru a nu se confrunta cu probleme serioase.

Candida se asezase pe braţul unui fotoliu. Isi tot misca picioarele lungi, frumoase, bronzate, vrând să le

pună în evidenţă. Avea un aer neglijent, îsi spuse Violet, de fată fără prea multă educaţie. Ar fi trebuit să vrea să pară sofisticată. La douăzeci de ani îsi pierdea vremea cu prietenii pe la tot felul de concerte. Violet se dojeni încă o dată c-o lăsase să ia lecţii de pian.

Candida era obsedată de muzică. Ii plăceau doar muzicienii sau artistii si o adora pe această Merry, o violonistă.

Violetei i se părea de neînţeles ca o tânără care mostenise averea familiei Wellingham si ar fi putut ajunge la o poziţie socială aleasă, să tânjească după o viaţă de muzician, după o existenţă boemă.

Fata era frumoasă, dar pe măsură ce crestea, semăna tot mai puţin cu Tony. Părul închis la culoare, ondulat, era, fără îndoială, al lui Tony, la fel si ochii de culoarea mării. Dar gura o scotea din sărite pe Violet; era mare, pasională, cu buzele prea pline, care-i aminteau prea mult de Prudence Mostyn.

- Nu poţi fi linistită aici, mulţumindu-te cu ceea ce ai, cu averea pentru care te invidiază toată lumea?

Răspunsul fetei fu un adevărat soc pentru Violet.

- Nu pot, mamă. Regret, dar nu pot. Ştiu că ţi-ai dori o altfel de fiică, dar eu aşa sunt, n-am ce face! Nimeni n-ar crede că sunt fiica ta, nu? Nu semănăm deloc.

Violet îşi prinse disperată capul în mâini. Nimeni n-

ar crede că era fiica ei; şi nici nu era!

- Am făcut atâtea pregătiri pentru această serată, Candida!

Fata ridică dezamăgită din umeri.

- Bine, dacă continui tot aşa, o să-i scriu lui Merry, să-i spun că nu pot veni.

Candida se uită la mama ei şi văzu o figură tristă, cu pometii supţi, cu buzele subţiri, înaltă, slabă. Violet trecuse de şaizeci de ani, iar Candida simţea o oarecare ostilitate faţă de ea. Avea în faţă o femeie dificilă, care avea ceva de comentat la orice iniţiativă a ei. Iar Candida n-o putea suporta, mai ales pentru că se interpunea între ea şi muzică. Şi-ar fi dorit o mamă mai tolerantă, mai puţin dură, ca bunica.

îşi iubise şi bunicul, care murise pe când avea doar treisprezece ani.

Candida apela la bunică, ştiind că şi aceasta o considera cam dură pe mama ei. Cele două femei, deşi stăteau împreună de atâta vreme, nu se iubeau! îşi dori să-şi fi cunoscut tatăl. Lady Wellingham îi repeta mereu că semăna cu el; numai că lui nu-i prea plăcuse muzica. Nimeni nu ştia de unde izvorâse această pasiune a fetei pentru muzică, dar sigur nu din familia Wellingham.

Iubea teribil conacul Sulkdown. Crescuse acolo, învăţase să călărească, dar nu şi să vâneze; nu suporta să facă rău unui animal.

Iar acum o iubea cel mai mult pe prietena sa, Merry

Fanshawe. De fapt, o si invidia în aceeasi măsură, pentru că aceasta îsi câstiga existenţa cântând cu o mică orchestră.

Iar dintre bărbaţii pe care biata si dezamăgita ei mamă îi împingea spre ea, îl suporta doar pe Colin Foxley. In general, dispreţuia bărbaţii, spunând că n-au prea multă minte. Dar Colin era deosebit; înţelegea muzica si-i plăcea s-o audă cântând. Muzica îi lega, dar Candida era foarte departe de a-l considera iubitul ei. Nu putea spune că nu-i plăcea Colin: era zvelt, cu părul si ochii negri, cu o minte strălucită, care o fascina adesea, dar nu-l iubea deloc, cu toate că el era îndrăgostit de ea.

Candida îsi lăsă mama singură, dar nu se duse să se schimbe. Intră în salonul acela elegant, plin de mobile si lucruri foarte scumpe, de foarte bună calitate, unde storurile erau pe jumătate lăsate, pentru ca soarele să nu afecteze culorile acelui superb covor Aubusson. Se mai uită o dată la pianul Bechstein, pe care-l adusese în casa aceasta bunica ei, ca zestre. Incepu un studiu de Scarlatti, simţindu-se fericită, ruptă de lume.

Femeia din bibliotecă auzi acordurile pianului si-si prinse capul în mâini, disperată. Oftă din toată inima. Chiar suferea din cauza luptei permanente pentru a o modela pe fiica lui Tony. Răsuflase usurată când citise anunţul căsătoriei lui Darcy Gateways cu miss Prudence Mostyn din „The Times“. Asadar, Prue se

măritase cu ardentul ei admirator. Desigur, nu voia ca acesta să afle vreodată adevărul despre ea, pentru că si el lucra acum la Foreign Office.

Nu primise nici o veste de la Prue. Iar pe măsură ce anii treceau şi ajunse să sărbătorească cea de a şaptea aniversare a Candidei, se simţi chiar în siguranţă. Apoi, venise războiul şi Violet citise la rubrica de anunţuri despre moartea lui Darcy. Asta înseamna că Prue era văduvă.

Din nou, Violet începuse să se teamă, dar şi acest coşmar trecu. Uită din nou de Prue, asta până la revolta din 1951 de la Cairo, când îşi pierdu viaţa sir Oliver Mostyn.

Tragedia apăru în toate ziarele şi Violet avu din nou o strângere de inimă. Citi un paragraf în care se vorbea despre fiica acestuia, fosta doamnă Darcy Gateways. Aceasta se căsătorise cu un american foarte bogat, producător de automobile şi locuia în Statele Unite.

Violet răsuflase uşurată.

Imediat ce se termină războiul, Violet se simţi descătuşată, îşi făcu prietene noi, printre care Alison Fincley.

Lucrurile se mai schimbară după moartea amiralului.

***

Candida, foarte elegantă dar nervoasă, se afla

alături de Violet în ziua aceea, în salonul în care urmau să primească oaspeţii. Unul câte unul, prietenii sosiră, dădură mâna mai întâi cu Violet, apoi cu fiica ei.

Mica orchestră adusă de la Londra începu să cânte. Candida nu se simţea în elementul ei, încerca să fie calmă şi detasată ca mama ei, dar nu reusea. Se privise îndelung în oglindă si-i plăcuse chiar si ei ce văzuse; era o tânără sofisticată, cu o rochie pretenţioasă, aleasă desigur de mama sa. Era făcută din tul bleu, cu un cordon de aceeasi culoare, pe care se aflau mici trandafiri. Avea corsajul strâmt, iar pe umeri rochia era puţin lăsată. In părul negru, bogat, Violet îi prinsese trandafiri si o si machiase puţin. Avea ochii de culoarea rochiei, cu mănusi de dantelă neagră, până la coate, iar la gât avea o bandă de dantelă tot neagră, pe care se afla un diamant ce-i aparţinuse bunicii. Il primise în dar de la ea la cea de a optsprezecea ei aniversare. Violet ascultă cu satisfacţie complimentele aduse Candidei.

- ... cât de frumoasă este în seara asta...

- Ce rochie adorabilă! Ochii îi strălucesc precum safirele...

Colin sosi ultimul. Ii prinse mâna, reţinând-o mai mult
decât se cuvenea. Candida îl privi cu admiraţie, căci îi stătea bine îmbrăcat în frac. Nu era un bărbat frumos, mai ales din cauza pometilor prea supţi pentru un

bărbat care nu împlinise încă patruzeci de ani. Avea aerul unui om care munceste prea mult si nu se distrează deloc, dar când zâmbea era încântător.

In păr i se puteau vedea deja fire albe.

Nu era un tip vorbăreţ, dar făcu eforturi pentru a-i povesti Candidei prin ce trecuse când, la Eton fiind, primise vestea morţii părinţilor săi în accidentul de avion. Acel dezastru îl afectase pe pustiul de cincisprezece ani care-si adora mama.

După moartea părinţilor săi, se schimbase foarte mult. începuse să muncească din răsputeri, nu mai râdea sau vorbea ca altădată; se înscrisese la Cambridge, unde studiase dreptul, ca şi tatăl său.

Devenise introvertit, îi plăcea solitudinea. Tocmai acest lucru îl ajutase s-o înţeleagă pe Candida. Dar suferinţele ei, mai ales cele de copil neînţeles şi de artist frustrat, erau de altă natură. După cum îi spusese el, numai timpul o putea ajuta să vadă lucrurile altfel. O sfătuise să-şi facă mulţi prieteni.

în viaţa lui existase o singură femeie, Julia, cu care se logodise imediat ce părăsise casa unchiului său, care-l crescuse după moartea părinţilor.

Dragostea pentru ea cunoscuse scurte momente de fericire. La câteva săptămâni, înainte de a o duce la St. Austen în Sussex, ea se îmbolnăvise grav şi murise la scurt timp, într-un sanatoriu din Elveţia.

în această seară, Colin şi Candida ieşiră la plimbare în grădină; era o seară minunată de iunie, aşa cum numai nopţile englezeşti sunt. Se aşezară pe o bancă aflată aproape de un bazin în care creşteau nuferi. Muzica răzbătea din casă.

Colin aruncă ţigara şi prinse mâna Candidei în palmele sale. îşi luă inima în dinţi şi începu.

- Eşti foarte tăcută în seara asta, Candida. Ea îl privi ciudat. Candida, draga mea, aş vrea să te măriţi cu mine, zise el brusc.

Ea îl privi cu ochi mari şi el văzu că era speriată.

- Desigur, nu imediat, draga mea. Nu ai nici douăzeci si unu de ani. Dar as vrea să ne logodim; eu sunt teribil de îndrăgostit, după cum bine stii.

- Colin si eu ţin la tine... dar...

- Dar nu vrei să te măriţi cu mine, nu?

Ea nu putu răspunde pe moment. Rosi, iar el observă că era afectată de propunerea lui. Colin se întrebă cum ar fi reacţionat dacă ar fi încercat s-o sărute.

- Draga mea, am înţeles, n-o să mai spun nimic.

- Colin, tu mă înţelegi întotdeauna. Şi eu te iubesc în felul meu, dar... nu sunt îndrăgostită de tine. Tare as vrea să te fac fericit, dar nu sunt destul de matură pentru asta.

El îi zâmbi.

- Nu-ţi mai face probleme pentru mine, draga mea. Ceea ce mi-ai spus este cel mai bun motiv pentru a-mi refuza cererea.

- Uneori nu mă înţeleg nici eu. Cu toate că ţin mult la tine...

- La naiba, Candida, nu trebuie să ne analizăm sentimentele! Nu am ce-ţi reprosa, draga mea. Te vei îndrăgosti si tu într-o zi.

- Colin, sper să mă îndrăgostesc de tine, murmură ea.

- Draga mea, astept clipa aceea cu sufletul deschis. Dacă vrei, te voi cere în căsătorie la începutul fiecărui sezon, iar tu îmi vei spune dacă sentimentele tale pentru mine s-au schimbat în vreun fel. Iar acum, să mergem să dansăm!

Colin mai glumi cu ea şi încă mai râdeau când intrară în sală şi-i văzu Violet. îi privi curioasă pe amândoi. Candida se aruncă în braţele ei.

- Mamă, n-am acceptat încă propunerea lui Colin!

Violet o privi descumpănită, dar nu făcu nici un comentariu. Apoi, după ce acceptă ce i se spusese, le-o prezentă pe Gwynne Dorvell, o veche prietenă, după care adăugă: au mai sosit şi alţi doi prieteni.

- Cine, mamă? întrebă Candida.

Nou sosiţii erau un medic orelist şi soţia sa, din Gerrards Cross, familia Marginall. Erau însoţiţi de un

tânăr înalt, blond, care întoarse în clipa acea capul şi privirile lor se întâlniră. Candida nu avea să uite vreodată ce simţise atunci. Tânărul era frumos, bronzat, cu trăsături dure şi regulate. Avea nişte minunaţi ochi verzi; Candida îl asemui statuii lui Adonis.

Violet îi spuse:

- Familia Marginall a adus un alt oaspete, care abia a sosit din America. Este englez după mamă, cred. Mi se pare extrem de chipeş. A sosit azi dimineaţă pe vasul Queen Elizabeth.

- Cum îl cheamă?

- Vincent Rheiner, tatăl lui este un industriaş foarte bogat. Ce-ţi voi spune acum va avea darul să te bucure teribil: este student la muzică.

Candida îl privea vrăjită. Uitase de Colin şi sentimentele acestuia, imediat ce părăsise grădina, nu-l mai vedea decât pe acel american frumos, care studia ca şi ea, muzica.

Candida înaintă spre el.

El observă că nu era ca orice englezoaică; era foarte nervoasă, cu toate astea se vedea că este o persoană specială. Tânărul era constient că o atrăgea ca un magnet. Isi simţise după cum avea să-i spună mai târziu, inima plină de o senzaţie ciudată de bucurie părându-i-se că se mai cunoscuseră cu mult timp în urmă.

întâlnirea lor fu rapidă, ochii ei albastri pierzându-se în ochii lui cei verzi.

- Mă bucur să vă cunosc, miss Wellingham; aţi făcut foarte bine că m-aţi acceptat la această serată.

***

- Imi acordaţi acest dans? o întrebă Vincent Rheiner pe Candida, care-i răspunse fără ezitare:

- Desigur.

Colin Foxley, care fuma neîncetat, discutând cu doamna Dorvell, nu scăpa din priviri perechea aceea de tineri frumosi; Candida, cu părul ei negru si ochii albastri, abia ajungea la umărul americanului acela înalt si blond. Şi el era foarte tânăr, poate un an sau doi mai mare decât Candida. Era tot muzician, cu un aspect foarte plăcut; umerii foarte largi, soldurile înguste, aer de sportiv. Dar ce cravată nepotrivită purta!

Dintr-o dată, Colin simţi că nu-i place bărbatul care dansa cu aleasa lui, fără să stie din ce motiv.

Dansă si el cu doamna Dorvell, apoi hotărî să se retragă. Se uită în jur după Candida, dar n-o mai văzu.

Violet îi spuse:

- Este pe terasă, cu domnul Rheiner. S-o chem?

- Nu este nevoie, voiam doar să-mi iau rămas bun. Mulţumesc pentru invitaţia la această petrecere.

- Şi weekendul...? începu Violet.

- Aş putea să vă telefonez înainte? Va trebui să-mi vizitez unchiul, apoi...

Oaspeţii începuseră să-şi ia rămas bun. Bătrâna doamnă Wellingham fusese dusă la culcare, deja.

Violet se îndreptă spre terasă.

în lumina lunii, chiar lângă statuia lui Pan, Candida se afla alături de tânărul cu care dansase şi de care se îndrăgostise cu disperare.

Da, simţise că era teribil de îndrăgostită de el, tocmai ea, care, cu câteva ore în urmă îi spusese lui Colin că nu credea în dragoste. Iar acum, îl privea vrăjită pe Vincent, studiind expresia feţei lui, gesturile lui fascinante. Avea mâini frumoase, cu degetele foarte lungi; nu erau mâinile unui bărbat obişnuit cu munca, dar păreau puternice.

O ţinuse strâns la piept când dansaseră. Şi el simţise că nu va mai putea renunţa la ea.

Şi în timpul acesta discutaseră. în special despre muzică. Ea îi vorbise despre ambiţiile sale, despre dificultăţile pe care le întâmpina datorită mamei sale.

El îi vorbi despre familia sa; şi el era la fel de frustrat şi nefericit. Tatăl său voia să cânte şi de aceea finanţase călătoria lui prin Europa. Mama lui murise. Mama vitregă, o englezoaică, era alcoolică şi nu prea interesată de el.

- N-am ştiut niciodată de ce s-a căsătorit tata cu ea, îi spuse el Candidei. Eu eram şcolar, iar ea avea vreo treizeci de ani şi era drăguţă, pe vremea aceea. Ea l-a luat pe tata pentru bani şi poziţie socială, nu i-a păsat

de el. Apoi a începu să bea, iar tata să sufere din cauza ei.

- îngrozitor! exclamă Candida.

- Nu este chiar aşa! Nu locuim în aceeaşi casă, aşa că ne vedem mai rar.

Vincent îi zâmbi, apoi începu să privească grădina cu statuia zeului Pan. Era prima casă englezească pe care o admira. Orele petrecute în compania mamei sale vitrege, povestirile acesteia despre casele englezeşti, îi treziseră curiozitatea, şi-l făcuseră să dorească să vadă cât mai multe.

- Dar cum te simţi ştiind că l-ai abandonat unei vieţi imposibile cu o asemenea nevastă?

- Nu cred că trebuie să mă încarc eu cu problemele altora, răspunse el.

Şocată, Candida întrebă:

- Nici măcar cu ale tatălui tău?

- Eu am propria-mi viaţă de trăit, lucru pe care-l voi face din plin.

Candida rămase fără reacţie. Era o filosofie pe care n-o
înţelegea. Era puţin dezamăgită că un bărbat atât de frumos, un artist, era atât de egoist.

- Asta înseamnă că-ţi simplifici viaţa foarte mult.

- Nu ştiu de ce, dar am sentimentul că şi tu faci la fel. De altfel, ai bărbia unui om încăpăţânat, ceea ce cred că şi eşti.

Candida începu să râdă.

- Poate. Cred că sunt încăpăţânată. Dar nici nu-mi

place să fac rău cuiva.

- Trebuie să fii foarte puternică, să poţi trăi în lumea asta. Cei slabi n-au nici o sansă. Vrei să spui c-ar fi trebuit să rămân acasă cu tata, să văd cum suferă pentru că nevasta lui bea? Să ratez sansa de a deveni un mare cântăreţ?

- Ai fi putut studia în America...

- Nu asa cum o pot face în Europa. Italia este patria muzicii, iar eu sunt tenor. Dacă vreau să devin un Gigli, trebuie să muncesc mult.

Candida îl privi cu admiraţie.

- Cât despre tine, cred că esti sub papucul mamei tale si că te irosesti.

Vincent o privi, fascinat de buclele ei ca pana corbului, de umerii albi care se vedeau din rochia bleu, de culoarea ochilor ei fascinanţi. Era ca o nimfă. Ar fi vrut s-o prindă în braţe s-o sărute.

Vincent nu era chiar lipsit de experienţă cu femeile. La douăzeci de ani, avea deja o amantă de treizeci si doi, o femeie frumoasă, bogată si teribil de îndrăgostită de el. Mai avusese o aventură cu fiica unui fermier din Virginia, care fusese virgină ca si fata din faţa lui. Biata Judy! Ce disperată fusese când, după o vară de dragoste, el se plictisise, părăsind-o. Fata încercase să se sinucidă, lucru care-l indispusese teribil.

După acest eveniment, Vincent se dedicase pregătirii sale profesionale, lăsându-se convins de

profesorul său să vină în Europa, leagănul muzicii.

Pe micuţa Judy, care încercase să-si ia viaţa din cauza lui, o uitase de acum.

- Candida, ştiu că ai dreptate, că ar fi trebuit să rămân alături de părintele meu, tot aşa cum şi tu ar trebui să rămâi cu mama ta. Dar asta ar însemna să fim lipsiţi de semnificaţie, chiar şi în proprii noştri ochi, şi astfel lumea ar pierde nişte artişti buni.

Candida zâmbi stânjenită. Nu suporta ideea că un bărbat atât de frumos era atât de egoist.

- Ai dreptate într-un fel, admise ea. Ar trebui să mă alătur amicei mele, Merry.

îi povesti despre prietena ei, care dorea ca ele să deschidă împreună un studio muzical.

- Ai face o prostie să refuzi pierzând timpul aici.

- Vincent, tu crezi că pentru o femeie este mai importantă cariera, decât familia şi copiii?

- Căsătoria şi copiii se pot amâna pentru mai târziu. O fată ca tine ar trebui să se realizeze artistic mai întâi. Dar acum, aş vrea să te aud cântând doar pentru mine. Să scăpăm de ceilalţi oaspeţi!

- O, dacă aş putea! exclamă Candida.

- Candy, îmi placi foarte mult. N-am mai întâlnit o fată ca tine.

Ea începu să râdă, fericită. Era prima oară când i se spunea
Candy. Sau poate, rostit de glasul lui, numele suna

deosebit. Poate tot de aceea, nu se simţi surprinsă când el o prinse în braţe. Se abadonă braţelor lui, ba chiar ridică gura pentru a fi sărutată. Fu un sărut profund şi senzual. Ea se simţi foarte femeie, abandonată în braţele lui, tremurând de pasiune. Era prima dată când se îndrăgostea.

- Candy, ai un efect extraordinar asupra mea; n-am dorit niciodată atât de mult o femeie.

- Şi tu îmi placi, Vincent.

Candida avea senzaţia că lucrurile se desfăsurau mult prea repede, că-i scăpau de sub control. Dar îsi spuse că nu era bine să cedeze atât de curând pasiunii lui. Acest american intrase în viaţa ei ca o tornadă; trebuia să ia atitudine si asta foarte repede.

- Eu voi intra în casă, Vincent, zise ea.

- Bine, cum doresti, capitulă el. Porniră mână în mână spre casă.

***

Petrecerea se terminase. Ultima masină, cea a familiei Marginall, cu prietenul lor american, plecase deja.

Candida stătea cu fereastra deschisă în camera ei, neputând să doarmă, răvăsită de evenimentele zilei. Fusese o petrecere minunată! Acum era ora două dimineaţa. Descoperise dragostea si nu-i mai păsa nici dacă ar fi venit sfârsitul lumii!

Auzi cum se deschise usa dormitorului si apăru

Violet, trasă la faţă si palidă.

- Nu te-ai dezbrăcat încă, draga mea? Nu realizezi cât de târziu este?

- Nu mă certa, mamă, sunt atât de fericită încât as vrea să zbor, nu-mi strica starea asta!

- Ce te face să simţi asta? Sper că nu tânărul american!

- O, mamă, întotdeauna ştii să-mi strici cheful, dar te asigur că astăzi nu vei reuşi! Iar în privinţa lui Vincent, este un geniu, să ştii.

- Adevărat? Nu cumva eşti singura care-l consideră astfel? Violet o privi plictisită, înăbuşindu-şi un căscat. înconjură încăperea cu privirea, neplăcându-i ce vedea; pe pereţi atârnau tot felul de fotografii, articole decupate din ziare. La picioarele patului se afla un câine urât, din cauza căruia mama şi fiica avuseseră divergenţe de-a lungul timpului. Avea opt ani şi blana lui mirosea, o făcea pe Violet să strâmbe din nas, ori de câte ori intra aici. Dar ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că era corcitură. Era slab, jigărit şi i se spunea Spooky. Violet încercase de multe ori să scape de el, dar Candida îl îngrijea cu devotament pentru că această javră era semiparalizată şi trebuia dusă şi adusă în grădină, pe braţe.

Spooky începu să mârâie văzând-o pe Violet, care ignoră primirea neprietenoasă.

- Apropo, ce i-ai spus lui Colin? A plecat printre

primii.

Candida nu vru să răspundă; mama ei avea un dar deosebit
de a o face să se simtă vinovată şi când nu era cazul. Cu toate astea, era conştientă că Violet ar fi murit pentru ea, dacă i s-ar fi cerut asta. Dar de ce naiba trebuia s-o sâcâie mereu, să pună la cale tot felul de scheme, să uneltească, forţând-o astfel să facă tot felul de lucruri pe care altfel nu le-ar fi făcut?

- Candida, repetă Violet cu un glas ascuţit, nu mi-ai răspuns la întrebare!

- Imi pare rău, mamă, n-am observat că a plecat devreme.

- Acum stii c-a plecat primul, iar dacă l-ai supărat, ai făcut o prostie. Te-a cerut cumva de soţie?

- Da, m-a cerut.

- Şi l-ai refuzat?

- Da.

Violet îsi pierdu răbdarea.

- Realizezi ce prostie ai făcut?

- Nu, Colin mă înţelege mai bine decât tine. Va continua să-mi fie prieten.

Violet rosi de furie. Asta era fiica lui Tony, dar el era mai maleabil, avea o scară a valorilor! Această fată n-avea nimic. Era o mică idioată, o creatură care trăia sub impulsul momentului, atâta tot. Cu alte cuvinte, era fiica lui Prudence Mostyn.

- Cred că realizezi c-ai făcut o prostie si mai mare îndrăgostindu-te de americanul cu cravata aceea stupidă si...

- Mamă! exclamă Candida. Te rog să încetezi!

- Ce, vrei să spui că nu este asa? Te-am văzut privindu-l în ochi ca un căţelus.

- O, mamă, uneori esti imposibilă!

Când Violet o văzu atât de disperată, uită de Prudence Mostyn.

- Draga mea, zise ea cu blândeţe, nu vreau să mă cert cu tine. Imi pare rău pentru ce am spus. Dar mă superi atât de tare. Chiar dacă eu sunt cea care n-are dreptate, tu trebuie să-mi acorzi circumstanţe, Candida. Esti singura mea fiică. Am investit totul în tine; tot ce aparţine familiei Wellingham va fi al tău, nu peste mult timp. Dar nici eu, nici bunica, pe care o consideri probabil mai apropiată, nu vrem să faci o căsătorie nepotrivită. Nu înţelegi cât de important este să alegi bărbatul potrivit?

- Nu, mamă. Doar pentru că sunt unica ta fiică, moştenitoarea averii familiei Wellingham, nu înţeleg de ce nu mă pot mărita cu un bărbat pe care să-l aleg singură.

Violet înţelese că nu prea avea cum să ajungă la acelaşi numitor cu Candida.

- Bine, capitulă ea, să nu continuăm, este târziu, suntem amândouă obosite. Uite, o să admit că

americanul are voce bună, dar nu pot spune că mi-ar conveni să te îndrăgosteşti de el.

Candida nu-i mai răspunse.

Numai dacă ar fi avut un alt fel de mamă! Una căreia să-i poată împărtăşi ce minunat era să te îndrăgosteşti pentru prima oară!

- Noapte bună, draga mea, zise Violet.

- Noapte bună, mamă, răspunse Candida, fără a se întoarce spre ea.

Cu lacrimi în ochi, ea realiză că tot ce se întâmplase în seara asta nu făcuse decât să adâncească ruptura dintre ea şi fiica lui Tony.

Capitolul 5

De cum intră în studioul lui Merry Fashawe, Candida lăsă valiza pe podea, aruncă o casetă pe sofaua cam subredă cu arcurile rupte si culorile spălăcite, si zise:

- Iată-mă! Am reusit să ajung!

Merry se afla la o măsuţă din încăpere, unde-si lua micul dejun. Lângă ea se afla un tânăr cu părul lung si cămasa cam prea desfăcută la piept. Şi el se ridică în clipa în care Candida deschise usa. Apartamentul se afla într-un imobil în care locuiau familii cu venituri modeste, majoritatea lor artisti. Merry avea cel mai bun apartament,
o cameră foarte mare însorită, o bucătărie destul de mare si un dormitor dublu. Impărţea pentru moment acest apartament cu vara sa, care urma să plece la studii la Florenţa.

Merry ţinea foarte mult la Candida. Şi-i era milă de ea pentru că avea o mamă prea autoritară.

- Draga mea! exclamă Merry. Ce s-a întâmplat?

Candida îi povesti totul.

Trecuse o săptămână de când îl cunoscuse pe Vince.

Acesta o sunase după petrecere şi se autoinvitase la conacul lor. Violet îl refuzase la început pe motivul că lady Wellingham, care era destul de bătrână, nu se simţea prea bine şi ar fi vrut linişte. Dar Candida, care

era teribil de îndrăgostită, îşi implorase bunica. Aceasta spusese că nu-i păsa că aveau să cânte în casa ei.

Violet fusese înfrântă, dar nu se resemnase, nu-i lăsase singuri nici o clipă. Nu se dezlipise de locul în care ei doi cântară, apoi când Vincent spusese că ar vrea să vadă grădina, semn că voia să fie singur cu Candida, Violet spusese:

- Va trebui să vii altă dată, nu poţi vedea nimic acum, pe întuneric.

- Aşa că a fost îngrozitor... încheie Candida. Am cântat la pian tremurând revoltată, am simţit c-o urăsc pe propria-mi mamă, continuă Candida, teribil de nefericită. Vince insista să fim singuri măcar o clipă. Nici la despărţire n-a îndrăznit să mă sărute, pentru că mama ne urmărea de la geam, suspină Candida.

Această doamnă Wellingham nu înţelegea că nu proceda corect cu fiica sa? Nu ştia că dacă ar fi oprit-o pe Candida de la ceva aceasta ar fi făcut orice numai să facă ce-i fusese interzis?

Desigur, Candida îi telefonase lui Vince imediat ce ieşise Violet din camera ei. Vorbiseră mult.

- Imi spunea că este un primitiv si crede că si eu sunt la fel, se confesă Candida, adorăm muzica amândoi. N-o pot lăsa pe mama să intervină între noi. Asa că, a doua zi, Candida luase autobuzul până la Gerard's Cross, unde se întâlnise cu Vince. Apoi

luaseră masa la restaurantul unui hotel, discutaseră, iar ea simţise că este iremediabil pierdută, fiind mult prea îndrăgostită de el. In concluzie, Vince îi recomandase să părăsească Sulkdown. Trebuia s-o facă foarte repede, pentru a nu ajunge să semene cu mama sa. Plecaseră apoi cu masina familiei Marginall până la marginea pădurii. Acolo se asezaseră pe haina lui Vince ţinându-se în braţe. Fusese o oră magică pentru Candida.

- Să nu-mi spui că... începu Merry.

- Nu, nici vorbă, Vince mă respectă. Mi-a cântat, m-a sărutat, am fost ca doi copii. Poate ţi se va părea sentimentalism ieftin dar... mama n-ar înţelege asta. Oamenii au gânduri urâte. Iar ea, mai mult ca toţi ceilalţi. Nu este nimic urât în dragostea noastră, Merry.

- Te cred, draga mea, dar trebuie să fii foarte atentă, să nu-ţi pierzi capul, americanul acesta poate pleca lăsându-te neconsolată.

- Nu si Vince...

- Vom mai vorbi despre asta; mai am doar câteva minute, dar ...

Candida îi povesti apoi cum abia vorbise cu mama sa. Il mai văzuse o dată de atunci pe Vince si simţise că dragostea lor era mai puternică.

- Nu ţi-a sugerat să fugi cu el, să te măriţi sau ...

- O, nu! Ştie că n-am vârsta necesară şi mi-ar trebui acceptul mamei. Dar oricât m-ar iubi, muzica este pe

primul loc. Nici el nu este destul de matur pentru o căsătorie. Dar ne-am putea logodi.

- Da, mama ta nu te poate împiedica, zise Merry.

- Niciodată nu voi renunţa la Vince! declară Candida.

- Nici eu n-aş face-o, încuviinţă Merry.

- Dar au urmat discuţii aprinse cu mama, ba chiar şi bunica
i s-a alăturat într-un fel. Mama a spus chiar că am mentalitate de femeie foarte ieftină.

Mai ardea un singur bec în studioul lui Merry; chiar deasupra pianului.

Candida se aşeză pe sofa alături de Vince, care o ţinea după umeri cu dragoste. Capul ei se odihnea pe umărul lui. în încăperea alăturată se aflau Merry şi Naomi, vara ei. Candida era foarte fericită că nu mai avea de ce-şi face probleme din cauza mamei sau bunicii. Era singură cu el în această încăpere sărăcăcioasă, la miezul nopţii, dar n-avea cine să-l trimită acasă pe Vince sau pe ea s-o convingă că făcea o prostie.

Majoritatea prietenilor lui Merry erau artişti care-şi căutau calea spre afirmare.

Candida era sigură că prietenele sale o invidiau pentru Vince, pentru că era frumos, talentat si teribil de îndrăgostit de ea. Chiar îsi amânase cu o săptămână

călătoria la Paris pentru a mai sta cu ea.

Imediat, Candida îsi întrebase prietena:

- Ce crezi despre el?

Merry murmurase:

- Este teribil de frumos, dar nu sunt sigură că...

Vince, care se apropie de ele, le întrerupse susoteala. Candida nu mai apucă să afle de ce nu era Merry asa de sigură....

Numai dacă le-ar fi auzit pe cele două vorbind în încăperea alăturată:

- Naomi, stii că eu mă pricep la oameni; nu-mi place acest zeu al lui Candy. Sunt în stare să pariez pe Stradivariusul meu c-o va lăsa baltă. Nu este genul de bărbat care să se însoare, să aibă familie. Este prea frumos, parcă ar fi Adonis.

- Şi eu cred la fel, încuviinţă Naomi. Are o voce superbă, va avea un viitor foarte frumos, dar mă tem pentru biata Candy. Ea este încă un copil. Iar dacă i se va întâmpla ceva, va fi vina mamei ei.

- Acest Vince va avea de-a face cu mine, dacă o va decepţiona pe Candy; ea este un copil nevinovat.

- Iar eu cred că dacă lui Candy i s-ar acorda sansa să studieze, ar fi o pianistă mai bună decât ar fi vreodată el cântăreţ. Dar noi ce facem aici? I-am lăsat singuri cu toate că nici una nu are încredere în el?

- Se pare că i-a cam sucit capul, conchise Merry.

în studio, Candida şi Vince vorbeau în şoaptă.

- Te doresc, Candy, şopti el.

- Nu putem exagera, îl temperă ea.

- De ce nu? Cine ne opreşte?

Candida înghiţi în sec, amintindu-şi vorbele mamei sale şi ale bunicii, ca şi pe ale lui Merry.

- Ascultă, iubitule, spuse ea, ştiu ce simţi. Eu n-am nici un fel de experienţă dar nu trebuie să ne grăbim.

- De ce nu? persistă el.

- Pentru că ne cunoaştem doar de o săptămână şi nici măcar nu suntem logodiţi.

El începu să râdă, teribil de amuzat.

- Şi care ar fi diferenţa? Bine, consideră-te logodită. Mâine îţi cumpăr inelul.

Candida trase aer în piept. Nu prea ştia cum să procedeze cu acest iubit mult prea impetuos. Era o problemă care o depăşea.

- Vince, iubitule, nu mi-aş dori nimic mai mult decât să fiu logodnica ta, să le dau vestea mamei şi bunicii. Dar am şi eu unele idei la care nu pot renunţa!

- Ce idei? întrebă el, simţindu-se frustrat.

- Nu cred că este necesară intimitatea înainte de căsătorie.

El nu era bărbatul care să fie afectat de astfel de vorbe. Şi
nici nu prea avea răbdare, pentru că nu-i trebuise până atunci. La el în ţară, fetele erau mult mai uşor de

cucerit decât
Candida. Acum era foarte îndrăgostit de ea, si încăpăţânarea ei de a-l refuza mereu era o provocare. Era decis să termine cu încăpăţânarea ei.

Dar Candida nu stia ce trecea prin mintea lui, nu putea decât să-i fie milă de el din cauză că nu voia să-i cedeze.

Când îl văzu ridicându-se, Candy păli.

- Să înţeleg că nu mă mai iubesti?

- Te iubesc mai mult ca niciodată! exclamă el. Dar asta mă face nerăbdător. Voi încerca să te înţeleg, totusi.

- Vei putea să nu fii dezamăgit si să mă consideri o mică proastă cu concepţii învechite?

- Nu, cred că esti o fată minunată, zise el înăbusindu-si un căscat. Isi dori ca fata din faţa lui să fi semănat mai mult cu Judy, să nu aibă atâtea principii, sau măcar să fie ca Roberta Colman, stewardessa de la New York, care se lăuda oriunde că este iubita lui.

Candida, care era foarte îndrăgostită de bărbatul de lângă ea, îl întrebă:

- Când ne mai vedem?

El îi spuse c-o va duce undeva să danseze.

Dar Candida simţea o teamă inexplicabilă, pe care nu si-o putea înfrânge. N-o putea lăsa pe Violet să se frământe pentru ea; trebuia să se întoarcă la Wendover.

- Parcă erai hotărâtă se înfrunţi autoritatea mamei

tale, te-ai răzgândit, ce naiba? se răsti Vince.

Trebuia să înţeleagă, încercă ea să-i explice, că până în clipa în care-l cunoscuse pe el, ea depinsese de mama si bunica si că le-ar provoca o durere prea mare prin nesupunere.

- Eu plec poimâine la Paris şi nu ne vom putea vedea decât dacă vii acolo, îi spuse el. Iubito, ştii ce? Mă simt frustrat alături de tine. Ştii cum le spunem în America fetelor care nu îndrăznesc să plece de acasă?

- Dar aici nu suntem în America, Vince, iar eu am primit educaţie... sigur că şi eu mă revolt împotriva regulilor mamei mele şi că într-o zi voi putea să părăsesc casa părintească; dar deocamdată nu sunt independentă financiar, va trebui să găsesc de lucru şi...

- Ascultă, Candy, nu-ţi pune problema banilor. Eu sunt destul de bogat; tata a fost întotdeauna generos cu mine. Dacă vrei să vii cu mine la Paris te pot întreţine.

Candida simţi că pământul începe să-i fugă de sub picioare. Ce perspectivă! Să meargă la Paris cu iubitul ei! îşi imagină într-o secundă cum ar fi viaţa lor acolo, ce-ar vedea, unde ar studia... dar imaginea pieri imediat şi reveni cu picioarele pe pământ. Văzu în faţa ochilor figurile dezamăgite ale mamei şi bunicii, apoi pe aceasta din urmă murind de tristeţe. îşi aminti de Spooky, bătrânul ei câine, care o aştepta acasă. Probabil nu mâncase nimic de la plecarea ei.

- O, Vince nu ştii ce vorbeşti! Nu pot face asta! Trebuie să-mi laşi timpul necesar, dacă mă iubeşti cu adevărat. Dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, ne vom logodi mai întâi, vom face asta în prezenţa părinţilor, iar eu o voi convinge pe mama să mă lase să studiez aici, cu Merry. Astfel ne-am putea vedea.

El îşi aprinse o ţigară.

- Bine, întoarce-te acasă, dacă asta vrei.

- Nu asta vreau.

- Foarte bine, faci ce vrei, zise el ridicând din umeri.

Candida avea de data asta un alt Vince în faţă, total diferit
de cel care-i soptise vorbe de dragoste. Incepea să înţeleagă că relaţia lor va fi dificilă. Spre deosebire de relaţia cu Colin, în cazul căruia lucrurile stăteau asa cum dorea ea. De ce se îndrăgostise de Vince si nu de Colin?

Privindu-l pe Vince aflat în faţa ei, înalt, incredibil de frumos, era constientă că-l iubea cu disperare.

- Nu fi supărat pe mine, murmură ea.

- Nu sunt supărat, dar nu te înţeleg.

- Incearcă s-o faci, iubitule; venim din lumi diferite, avem educaţii diferite. Pentru nimic în lume n-as putea să vin la tine la Paris, să fiu întreţinuta ta. Şi asta nu pentru că nu te iubesc.

- Dar îţi iubesti mama si bunica mai mult, nu?

- Nici măcar. Poate pentru că sunt mai rezervată, mai, nu stiu cum să-ţi spun...nu mă pot dărui cu

usurinţă nimănui, nici măcar ţie. Şi nu pot spune că te cunosc; nici măcar nu stiu prea mult despre viaţa ta.

- Cred că ţi-am spus ce este mai important. Studiile, familia, perspectivele, dorinţa de a deveni un cântăreţ renumit... cât despre tine, cred că esti o fetiţă, cea mai frumoasă fetiţă pe care am cunoscut-o vreodată si sunt nebun după tine. Vreau să fiu sigur de dragostea ta. Vei continua să mă iubesti?

- Toată viaţa, Vince, murmură ea.

Vince plecă, dar nu înainte de a-i cere Candidei să-si implore mama să fie de acord cu logodna lor.

***

- în nici un caz nu sunt de acord cu logodna asta şi nu voi reveni asupra deciziei mele, zise Violet.

Cele două se aflau faţă în faţă, în budoarul Violetei.

Candida se năpustise în salonul bunicii sale, cu lacrimi pe faţă.

- Nu este cinstit! strigă ea, de ce mă tratează mama aşa? De ce să nu mă logodesc cu Vince? Am aproape douăzeci de ani, nu mai sunt copil! Şi de fapt, n-am cerut permisiunea să mă mărit, ci doar să mă logodesc!

înainte ca bătrâna doamnă Wellingham să apuce să-şi exprime punctul de vedere, Violet intră în încăpere aşa cum soacra ei n-o mai văzuse niciodată. Lady Wellingham o considerase o femeie cam insignifiantă, lipsită de sentimente şi pasiuni pe soţia fiului său, o femeie care rareori dădea dovada sentimentelor sale.

- Nu are sens să apelezi la bunica! exclamă Violet,

apoi se adresă bătrânei: te rog să nu intervii, mamă. Este o problemă pe care o voi rezolva singură. Sunt mama şi tutorele ei; orice ar spune, nu poate trece peste cuvântul meu până la douăzeci şi unu de ani.

Candida, care-şi pierduse controlul explodă:

- Poate că vei încerca să mă opreşti să mă logodesc cu Vince, dar mă pot adresa tribunalului. Există magistraţi care dau decizii în favoarea copiilor. Nu ştiu de ce eşti împotriva lui Vince.

- Esti o mică proastă, Candida, nu stii nimic despre el!

- Dar este prietenul familiei Marginall, prietenii tăi.

- L-au cunoscut în America, nici ei nu stiu prea multe despre el. Din ce familie provine?

- Desigur, pe tine nu te interesează decât originea socială si banii, o întrerupse Candida. Nu ai sentimente, nu poţi iubi, esti o fiinţă rece ca un aisberg, mamă. Nu vezi decât o partidă la încheierea unei căsătorii. O, bunico, ajută-mă, se întoarse ea cu lacrimi în ochi spre bătrâna doamnă Wellingham.

Candida se întorsese acasă cu mari speranţe, desarte după cum se văzuse.

- O, mamă îl iubesc atât de mult! De ce nu mă înţelegi?

- Niciodată n-am auzit prostii mai mari! zise Violet. Incerc să nu iau în seamă ceea ce-mi spui, Candida, dar te asigur că nu sunt o femeie rigidă. L-am iubit mult pe tatăl tău si tocmai de aceea mi-am dorit mult să-i

dăruiesc un copil, pe tine.

Şi am făcut o mare greseală, se gândi Violet. Este fiica lui Tony, dar nu si a mea. Are firea mamei sale; dacă ar putea, s-ar culca imediat cu americanul ăsta, chiar fără căsătorie. Iar faţă de mine este atât de nedreaptă, după câte am făcut pentru ea!

In cele din urmă, o lăsară si pe lady Wellingham să vorbească.

- O, dragele mele, ce aud? Este îngrozitor! Candida, te rog, nu-ţi complica viaţa! Lasă-te condusă de mama ta; ea stie ce este bine pentru tine.

Bătrâna doamnă spusese toate astea cu glas tremurat; de fapt se cam temea de Violet. Femeia asta avea o limbă atât de ascuţită şi era foarte neprietenoasă. Violet scăpă emoţiile de sub control încât aproape se lăsă copleşită în faţa mamei lui Tony şi a fiicei acestuia.

- Spui asta, bunico, pentru că trebuie s-o susţii, suspină Candida.

- De fapt, nici eu nu eram mai mare când m-am măritat cu dragul meu Harry, suspină bătrâna.

- Bunico, te rog, fă-o pe mama să-l accepte pe Vince!

- Eu nu pot influenţa decizia mamei tale, draga mea!

- Dar ţi-a plăcut Vince, nu? Aşa mi-ai spus.

- Prostii! interveni Violet din nou. Bunica abia l-a văzut. Ni s-a părut tuturor un superficial. Asta nu este de-ajuns pentru un soţ.

- Dar noi ne iubim! continuă Candida.

- Nici nu ştiţi ce este dragostea, mormăi Violet, mai acră ca oricând.

- Nici tu nu ştii ce este dragostea! izbucni Candida, nu te-ar fi deranjat dacă mă măritam cu Colin, cu Ian sau cu mai ştiu eu cine, dacă ar fi fost de familie!

- Dragele mele, discuţia asta nu ne duce nicăieri... încercă bătrâna Wellingham.

Rose Wellingham se simţea obosită în dimineaţa asta. Simţea o durere ciudată în zona inimii şi o durea mâna stângă. Şi durerile artritice îi dădeau mare bătaie de cap... Uneori se simţea părăsită de cei pe care-i iubise şi care nu se mai aflau pe această lume. Bătrâna se temea de durere. Candida era singura fiinţă de pe lume pe care o mai iubea acum. Era fiica singurului ei fiu!

Violet, prea ocupată de propriile-i probleme pentru a observa că bătrâna se schimbase la faţă, remarcă în sfârsit, că aceasta respira foarte greu.

- Mamă, nu mai zici nimic? Trebuie să mă susţii, pentru că am dreptate. Nu stim nimic despre americanul ăsta, iar ea este prea tânără chiar si pentru a se logodi. Candida este nepoata si mostenitoarea ta...

Candida izbucni:

- Mai bine renunţ la Sulkdown, decât să mă despart de Vince...

- Exagerezi! Dramatizezi! Te lasi condusă de instincte!

- Poate... poate, logodna asta... n-ar fi prea mult rău, reusi să spună lady Wellingham.

Candida, simţindu-se încurajată, se năpusti asupra lui Violet, luându-i mâinile în palmele sale:

- Mami, auzi ce spune bunica! O, fii bună si consimte!

Violet o iubise timp de douăzeci de ani ca pe propria-i fiică.

Condusese barca norocului prin ape tulburi si voise să se considere acum ajunsă în port, prin căsătoria Candidei cu un bărbat potrivit. Dar ceva, fără să stie prea bine ce, o făcea să nu vrea s-o lase pe Candida să se mărite cu Vincent Rheiner. Rheiner... nume străin. Bineînţeles, dacă acest lucru se întâmpla, Colin era pierdut. Deocamdată, cu tot refuzul Candidei, el mai spera... Violet îl invitase săptămâna care urma, dar dacă era nevoită să anunţe logodna Candidei cu Vincent...

Pentru prima oară în atâţia ani, Violet simţi repulsie la atingerea fetei. Se uita îngrozită la buzele ei rosii, la ochii blânzi amintindu-si brusc de mama ei.

- Nu mai insista, Candida, nu consimt la logodna asta, îi spuse ea cu multă hotărâre.

Candida o privi lung.

- Foarte bine, în acest caz plec de la Sulkdown şi nu mă poţi opri. Mă voi logodi cu Vincent, nu vei avea ce face.

- Candida, draga mea, aşteaptă un moment...

Lady Wellingham intenţionase să rostească aceste vorbe cu glas tare, dar nu reuşi decât un murmur.

Violet, aflată în imposibilitate de a se controla, o lovi pe Candida de două ori peste faţă.

- Cum îndrăzneşti să te porţi astfel... începu ea.

Candida duse mâna la obrazul lovit; era prima oară că
mama o lovea şi n-o va uita pentru asta.

- Nu vei mai avea ocazia să faci asta, mamă...

Candida ieşi din încăpere, închizând uşa în urma sa.

Lady Wellingham abia mai respira:

- Vi... n-o lăsa să ... plece... ai făcut o prostie....i se poate.. întâmpla orice... este prea tânără...Este fetiţa lui Tony...

- Dacă ar fi aici, Tony m-ar sprijini, îi strecură Violet printre dinţi. Candida a meritat palmele.

Abia atunci observă că lady Wellingham nu mai respira.

- Mamă, strigă Violet. Mamă!

Nici un răspuns.

Violet, care fusese cândva asistentă, recunoscu manifestările anginei, aşa că lăsă la o parte resentimentele şi strigă:

- Candida, vino repede!

Tânăra, care începuse să-şi facă valiza, simţi o notă deosebită în glasul mamei sale. Alergă spre budoarul bunicii,
unde bătrâna zăcea fără suflare, pe podea. Violet se

năpusti pe scări la telefon. Trebuia să cheme doctorul, chiar dacă ştia că bătrâna nu mai putea fi ajutată.

Candida începu să tremure, speriată. Se afla pentru prima dată în faţă morţii. Nu putea suporta gândul c-o pierdea pe cea care-i fusese mereu alături.

După acest incident, Candida şi Violet nu-şi mai vorbiră o lungă perioadă de timp.

***

în aripa ocupată de lady Wellingham, storurile erau lăsate. Rose Wellingham, cu liniştea întipărită pe figură, era întinsă pe pat ca o statuie de marmură arătând ciudat de tânără, acoperită de florile aduse din propria sa grădină, pe care o adorase până în clipa morţii. Doctorul plecase de mult. Violet făcuse tot ce trebuia, cu obişnuita ei eficienţă. Pusese bijuteriile soacrei la loc sigur, sunase antreprenorul de pompe funebre, avocatul familiei, rudele.

Se vărsaseră lacrimi din belşug la căpătâiul bătrânei doamne, care fusese iubită de toată lumea.

în camera sa, Candida plânsese până-i secaseră lacrimile. Moartea bunicii fusese cea mai grea lovitură. Pierduse ceva ce nu va mai putea avea vreodată; niciodată mâinile moi şi calde ale bunicii nu-i vor mai răvăşi buclele; nici nu mai putea părăsi conacul acum când se întâmplase această nenorocire.

Nu va mai auzi povestiri despre isprăvile tatălui său, deoarece Violet îl pomenea foarte rar. Nimic din această casă n-o mai lega, nu mai existau decât ea şi mama.

II sună pe Vince la club si nu-l găsi, dar îi lăsă un mesaj. Imediat ce socul morţii bunicii trecu, ea începu să gândească mai clar.

Avusese o ceartă cumplită cu Violet, dar simţise impulsul de a se duce la ea să-i spună:

- Să facem pace! Nu ne putem certa, acum că bunica este moartă!

Dar nu se dusese, temându-se să dea ochii cu Violet în aceste condiţii. Sperase ca aceasta să iasă din biblioteca unde scria niste scrisori si să se apropie de ea cu creanga de măslin.

Dar Violet nu mai iesea de acolo si Candida începu să se întrebe disperată ce se va întâmpla dacă mama nu-l va lăsa pe Vince să vină la Sulkdown. O cuprinse disperarea, se duse în dormitor unde se întinse pe pat cu faţa udă de lacrimi. Bătrânul ei câine se apropie lingând-o pe mâini, fericit că erau doar ei doi.

- Dragul meu Spooky, îi spuse ea, animalele au mai mult suflet ca oamenii...

In cele din urmă, nu mai rezistă si se duse în bibiotecă, unde Violet scria de două ore.

Simţi dintr-o dată afecţiune faţă de cea care-i dăduse viaţă si o prinse de umeri cu dragoste:

- O, mamă! exclamă ea. Dar se opri imediat, străfulgerată de privirea de gheaţă a Violetei.

- Sper că esti satisfăcută! suieră aceasta.

Candida lăsă să-i cadă braţele de-a lungul corpului.

- Ce vrei să spui, mamă?

- Trebuie să-ţi fie foarte clar, zise Violet, străfulgerând-o din priviri. Comportamentul tău nesăbuit a ucis-o pe bunica!

Capitolul 6

Colin Foxley se afla într-unul din puţinele momente ale zilei când avea timp să se uite pe fereastră. Se afla la etajul întâi al unei case vechi şi frumoase de pe Temple.

Era o încăpere frumos mobilată, cu piese din lemn de trandafir, cadou de la unchiul Austen. Covorul turcesc de pe podea era gros, în culori de roz şi maro. Draperiile se asortau cu covorul. Pe birou se puteau vedea fotografii din tinereţe ale celor doi părinţi ai săi morţi de tineri.

Miss Portall, scretara, veni să-i reamintească de întâlnirea din acea zi cu o firmă de avocatură, de la ora patru. Acum era trei; pe birou, corespondenţa era încă nedeschisă, dar n-avea chef de ea. Era o vreme prea frumoasă şi caldă şi începu să viseze la o scurtă vacanţă. Se simţise cam deprimat în ultimele două săptămâni; nu-şi putea lua gândul de la acea minunată fată de douăzeci de ani, de care era îndrăgostit cu disperare.

Tocmai atunci se întâmplă ceva ce-l făcu să pălească, iar inima să-i bată cu disperare. Un taxi opri în faţa biroului său si din el coborî chiar Candida. Venise să-l vadă, fără îndoială.

Ochii lui Colin începură să strălucească de bucurie si speranţa îi înflori în suflet. Candida era îmbrăcată în negru, purta pălărie neagră cu o esarfă albă. Părea mai

slabă, mai elegantă. Era o tânără foarte frumoasă, îsi spuse el. Ii stătea mai bine slabă. Remarcase asta la funerariile doamnei Wellingham, unde fusese invitat.

Era prima oară când se dusese la Sulkdown după ce Candida îi respinsese cererea în căsătorie. Observase că iubita lui Candida nu vărsase lacrimi, asa cum s-ar fi asteptat să facă la moartea bunicii sale. Fusese convins atunci că se întâmplase ceva care o schimbase. Şi asta nu era moartea bunicii. Avusese ocazia să-i spună câteva vorbe de consolare, iar ea îi murmurase:

- Colin, am nevoie de sfatul tău, voi trece pe la biroul tău.

- Oricând doresti vei fi bine venită, stii asta.

Peste câteva secunde, secretara o anunţă pe miss Wellingham.

El o pofti să ia loc, iar fata începu să-i spună ce se întâmplase.

- Ştiu că mamei îi este greu să accepte că sunt matură acum si că trebuie să-mi conduc propria viaţă; dar nu pot s-o iert că mă acuză de moartea bunicii, pe care stii bine c-am adorat-o.

- Ştiu asta, Candida. Dar nu trebuie să iei în serios vorbele pe care le spun oamenii sub influenţa momentului. Multora le pare rău mai apoi. Sunt convins că mama ta ştie ce mult ţi-ai iubit bunica.

- Dar mi-a spus acest lucru la rece, nu când ne-am certat. M-a privit ca pe un gunoi, nu mai suport!

- Va trebui să depăşiţi amândouă acest incident.

Candida intră în detalii. Ea şi Violet încheiaseră un armistiţiu până după înmormântarea bunicii. Candida recunoştea că Violet este o femeie capabilă, că rezolvase toate problemele impecabil, dar ei îi lipsea o mamă caldă, apropiată, înţelegătoare, aşa cum fusese bunica.

- Bunica era mama tatei, dar niciodată n-am înţeles cum a iubit-o tata pe mama, poate doar dacă a fost altfel în tinereţe. Mama nu este niciodată deschisă, nu discută lucrurile pe faţă, este prea rece, calculată şi rezervată. Problemele cele mai mari au început după ce avocatul familiei a citit testamentul bunicii. Mi-a lăsat mie totul, dar mama şi domnul Couisden, avocatul familiei, sunt tutorii mei până voi împlini douăzeci şi unu de ani. Oricum, bunica mi-a mai lăsat cinci sute de lire pe care-i pot primi imediat.

- Asta este grozav, nu?

- Este cel mai minunat lucru! îmi conferă libertate de mişcare, mă pot duce să locuiesc cu Merry; bineînţeles că-mi pot lua un serviciu şi să studiez în acelaşi timp la Academia de Artă. Mama insistă să stau acasă, dar ştii că nu mai pot face asta. Este supărată foc din cauza acestor bani care îmi conferă independenţă.

Candida continuă să spună că din compasiune pentru mama sa intenţionase să rămână acasă o vreme, dar acele acuzaţii privind moartea bunicii o făcuseră

să-si schimbe hotărârea. Nu mai simţea milă faţă de mama sa.

Mama stia prea bine că bunica suferea de angină.

Adevărata problemă a bunicii începuse când Violet insistase s-o susţină, forţând-o să asiste la acea scenă oribilă. Candida nu nega că se comportase nesăbuit, dar vina nu era doar a ei.

- Incearcă să dai totul uitării, o sfătuise Colin. Mama ta este deocamdată supărată, dar îsi va reveni destul de repede. Este o femeie puternică si raţională. Dar ai lăsat deoparte cel mai important lucru, Candida, americanul acela...

Colin se întrerupse. Apoi, se concentră asupra unui desen pe care-l începuse pe o bucată de hârtie din faţa sa. Era si mai deprimat decât la sosirea Candidei, nu mai avea nici o speranţă. Candida era îndrăgostită.

- Parcă ai spus cândva că-ţi pot împărtăsi necazurile si problemele mele, nu-i asa, Colin?

- Da, ţi-am spus că-ţi voi fi mereu prieten.

Candida îsi recăpătă strălucirea din priviri.

- Este minunat, Colin, să stii că ai la cine apela!

- As vrea să-mi spui mai multe despre acest individ. Mi-amintesc că l-am văzut atunci la petrecere, prima si ultima oară. V-am văzut dansând, mi s-a părut că sunteţi perechea perfectă. Dar nu stiu nimic despre caracterul lui. Cred, ca si mama ta, că ar trebui să-l cunosti mai bine înainte de a te căsători cu el.

- Desigur, zise Candida, deocamdată ne logodim,

doar.

Colin strânse din dinţi.

- Este un bărbat minunat, Colin. Puţin cam egoist, dar atât.

- Dar nu trebuie să pierzi din vedere faptul că este străin şi că ei nu preţuiesc aceleaşi lucruri pe care le preţuim noi.

Candida zâmbi. Ea nu putea să ignore faptul că bărbatul din faţa ei era îndrăgostit de ea. Iar ea nu avea pentru el decât o afecţiune frăţească. Se simţi egoistă la rându-i, realizând că profită de sentimentele acestui bărbat. încercă să-i spună că nu se aştepta la lucruri extraordinare de la minunatul ei Vince, care avea şi defecte, ca oricare. Dar se iubeau şi asta era important.

- Desigur, zise Colin. Un alt lucru important este încrederea reciprocă. Tu ai încredere în el?

- Nu văd de ce n-aş avea.

- Adică nu l-ai pus la încercare până acum?

- Nici n-am avut timpul necesar, nu crezi?

- Aici voiam să ajung; lasă-ţi timpul necesar pentru a o face, zise Colin, dorindu-şi ca acel frumos american să dispară de pe suprafaţa pământului, în caz că nu era demn de Candida.

- Oricum, suntem logodiţi.

Ce lovitură pentru Colin!

Candida începu să-i spună că-l văzuse pe Vince la

două zile după înmormântarea bunicii, când îi trimisese un buchet superb de flori. Fusese adresat atât mamei cât şi fiicei, pentru a le alina tristeţea.

- Mama n-a fost de fel impresionată, are ceva împotriva lui Vince, desi nici ea nu stie ce.

Colin nu făcu nici un comentariu.

Logodna lor nu fusese făcută publică, pentru că nu se cădea să se facă acest lucru la doar câteva zile de la moartea bunicii. Mama n-o recunostea, iar Candida plecase la prietena ei, Merry Fanshawe.

- Am început să exersez ca o nebună, zi si noapte, pot folosi pianul lui Merry oricând. Mă simt grozav acolo!

- Asadar, vei face o carieră de pianistă?

- Da, de asta mă voi ocupa cât este Vince plecat.

- Acum unde este?

- La Paris, l-a chemat profesorul. Ar putea studia la Conservatorul de acolo. Iar în septembrie când vor veni ai lui, îi voi cunoaste si eu. Nu mi-a dat un inel deocamdată, dar mi-a spus că mi-l va aduce de la Paris, peste o săptămână.

- Cred că este un bărbat bogat.

Candida realiză atunci că abuzase de răbdarea bărbatului din faţa ei care era un avocat solicitat. Se ridică să plece, dar Colin îi smulse promisiunea să se vadă a doua zi, să ia masa împreună. Se simţea mai bine acum, stiind că fata era mai aproape de el si că se puteau vedea mai des, că legătura dintre ei nu se

întrerupsese.

Iar Candida iesi din biroul lui cu sentimentul că nu va mai fi niciodată singură pe lume, că va avea întotdeauna un prieten în Colin Foxley.

Dar îl dădu uitării imediat, pentru că ajunsă la studioul lui Merry găsi o telegramă:

„Nimic nu merge bine pe aici. Aşteaptă telefonul meu diseară, la opt.“
Vince

Candida citi şi reciti telegrama, apoi se aşeză la pian şi începu un scherzo pentru a se exterioriza.
***

Violet Wellingham era atât de nefericită, cum nu fusese niciodată până atunci. Săptămâna care se scursese de la plecarea Candidei părea că nu se mai sfârşeşte. Abia acum începu să cunoască singurătatea. Ar fi putut merge în vizite sau invita prieteni, dar nu se simţea în stare să se ocupe de viaţa socială, neştiind cum să le explice acestora plecarea Candidei. Servitorii ştiau deja de ruptura dintre ele. Violet era sigură că de acum toată lumea din Wendower ştia.

La început fusese furioasă pe fiica lui Tony. Apoi, furia ei trecuse asupra bătrânei Wellingham şi a testamentului acesteia, care făcuse posibilă plecarea Candidei. Până în acest moment Violet fusese cea care ţinuse frâiele casei. Nu se îndoia că fiica ei vitregă va apărea acasă imediat ce va cheltui banii, dar pe moment nu putea face nimic.

Era o zi frumoasă de vară, dar Violet era mai

deprimată ca oricând. I se păru că citeşte milă în ochii servitorilor. Se duse în camera cu pianul, privindu-l ca şi cum Candida n-ar mai fi existat. Viaţa o privase atât de Tony cât şi de fiica acestuia.

Dar la scurt timp, Violet cedă si o cuprinse dorul de fiica lui Tony. Cu toate acestea, pe acel american tot nu-l înghiţea si nu trebuia să-l lase să intervină între ea si Candida.

Mai apoi, Violet deveni constientă că acesta fusese cauza rupturii dintre ele. Dacă ar fi fost mai deschisă, mai apropiată de fiica lui Tony, care se îndrăgostise prima oară....

Luptă câteva zile cu mândria si principiile sale, apoi puse mâna pe telefon si o sună la Merry.

- Voiam să stiu cum îţi merge, suspină Violet.

Candida îi răspunse pe un ton foarte rece.

- N-am crezut că te-ar putea interesa...

Violet strânse din dinţi la celălalt capăt al firului, având tendinţa de a trânti receptorul. Nu suporta să fie umilită astfel. Reusi însă să spună:

- Nu te prosti, Candida, sigur că mă interesează.

- Ei, află că sunt bine si că mă bucur din plin de viaţă.

Ce crudă este, se gândi Violet; oare ce i-am făcut să se poarte asa?

- Dar tu ce mai faci, mamă? o întrebă Candida, de parcă ar fi vorbit zilnic cu ea la telefon.

- Eu nu mă simt bine deloc, răspunse Violet.

Deodată, Candida redeveni fiica atentă de altă dată.

- O, de ce, mamă? Imi pare rău. Ce s-a întâmplat?

- Nu mă pot obisnui singură aici, fără tine si bunica. Ar fi fost mai bine dacă muream eu în locul ei!

Candida aruncă o privire spre prietena ei, Merry.

- Candida, te rog, întoarce-te acasă, o rugă Violet, cu lacrimi în ochi.

Candida se simţi incapabilă să facă faţă situaţiei şi de aceea îşi întrebă prietena cum era mai bine să procedeze.

- Mai bine du-te acasă în seara asta, dar nu ceda în faţa ei, nu renunţa la cursuri.

- Bine, mamă, zise Candida, o să vin acasă în seara asta, dar atât. Nu pot sta mai mult. Iar Vince vine mâine să mă vadă, ar fi vrut să adauge.

Violet îi mulţumi şi închise, fericită că fata venea acasă.

- N-am nici un chef să mă duc la Wendover, dar vocea mamei era atât de sfârşită, încât am cedat. N-am văzut-o niciodată plângând...

- Poate s-a mai umanizat în cele din urmă, zise Merry.

- întotdeauna a fost o femeie dificilă, dar de când a apărut Vince, a exagerat.

- Poate că nu se înşală, draga mea.

Candida o privi uluită.

- Ce vrei să spui?

- Ştii că eu insist să faci o carieră muzicală; cât despre Vince, mai poţi amâna. Am vrut să-ţi spun asta

mai demult, dar lucrurile s-au derulat cu repeziciune de la moartea bunicii tale, şi n-am avut răgazul necesar. Nu-l cunosc prea bine...

- Dar eu îl cunosc! exclamă Candida, revoltată. Crezi că doi oameni trebuie să se îndrăgostească, apoi să se cunoască?

- Nu ştiu cum este mai bine. Am avut o experienţă dureroasă... de asta sunt mai circumspectă.

- Dar Vince nu-mi poate face surprize neplăcute...

- Toţi simţim la fel când ne îndrăgostim, Candy.

- Merry, ţie nu-ţi place Vince deloc, nu?

Merry ezită o clipă.

- Imi place cum arată, asta nu pot să neg. Are o voce minunată, dar mai este ceva ce nu-mi place.

- Ce anume? întrebă Candida.

- Mi se pare egoist si superficial.

_- A, dacă numai asta ai împotriva lui, nu mai contează! Colin îl consideră un pusti plin de bani si atât...

Merry nu voia s-o dezamăgească pe prietena ei.

- Consider că nu trebuie să te grăbească, ci să te lase să-ţi analizezi sentimentele.

- O, te rog, nu-mi spune si tu ca ceilalţi că sunt prea tânără.

- Nici vorbă! Abia astept să aud că totul merge foarte bine!

- Nu voi mai iubi un alt bărbat! exclamă Candida. Abia astept să vină mâine aici.

- Cât va rămâne?

- Doar în weekend.

Figura lui Merry se însufleţi dintr-o dată.

- Ştii ce, Candy? Am o idee teribilă! Dacă mama ta este în toane bune de ce n-o convingi ca Vince să stea la Sulkdown? Este mai plăcut acolo pe arsiţa asta; aici nu vă pot lăsa singuri pentru că am uitat să-ţi spun că mâine plec si eu acasă.

Candida lăsă să i se citească pe faţă dezamăgirea. Ideea de a petrece acest weekend cu Vince sub vigilenta si exagerata supraveghere a mamei sale îi displăcea grozav. Abia asteptase să fie cu el si s-o aibă si cu prietenii lor! In acelasi timp, realiză că trebuia să fie realistă: mama slăbea controlul din dorinţa de a o avea din nou acasă. Iar dacă îi va promite că nu va fi rigidă ca de obicei, de ce să nu petreacă week endul împreună?

Candida iubea Sulkdown; vedea şi acum în faţa ochilor pajiştile însorite, hamacul pus sub stejarul bătrân, pădurile care începeau chiar de sub geamurile conacului. Ce frumos ar fi fost să cutreiere cu Vince!

Şi mai era bietul şi bătrânul Spooky cel invalid, care-i lipsise teribil. Nu ştiuse cum să procedeze cu el, atunci când plecase de acasă. Recursese la ajutorul băiatului grădinarului, Joyce. Acesta iubea animalele şi-l acceptase pe Spooky necondiţionat. De aceea, avusese grijă de bătrânul animal de cum plecase Candida.

Numai când începu să scrie telegrama pe care să i-o trimită lui Vince, în care-i spunea s-o caute la Sulkdown şi nu la Londra, începu să simtă ce mult îi lipsise mama. Era curios totuşi că avusese multe clipe în care-şi dorise să n-o mai vadă vreodată. Va încerca să realizeze un compromis, să aducă liniştea şi pacea în conac, între Vince şi Violet.

Mai târziu, simţi acest lucru şi mai acut când văzu că Violet o aştepta pe treptele conacului. Ba chiar întinse ambele braţe şi o îmbrăţişă, lucru pe care Candida nu-şi amintea ca aceasta să-l mai fi făcut.

- O, mami! exclamă ea cu un nod în gât.

Violet Wellingham trecea prin cele mai grele momente din viaţa sa. Realizase în ultimele zile că nu putea sta departe de fiica lui Tony.

- Sunt fericită să te revăd, Candida, spuse ea şi chiar asta simţea.

- Şi eu sunt la fel de fericită, mami, suspină Candida, privind în jur casa pe care o părăsise la mânie cu zece zile în urmă.

Se simţea foarte bine, totul era plăcut aici, după căldura toridă, aglomeraţia si praful din Londra. Trandafirii bunicii erau la fel de frumosi, totul era perfect, asa cum stia.

- Bucătarul ţi-a pregătit felurile preferate si n-am mai invitat pe nimeni, ca să putem vorbi în liniste.

- Va fi grozav! exclamă Candida.

- Draga mea, arăţi foarte obosită si palidă.... începu

Violet.

- Am muncit foarte mult, atât.

- Va trebui să-mi cânţi si mie noile tale piese, începu Violet, umilă.

Vorbele ei n-o iritară pe Candida, ba din contră, o făcură să simtă dorinţa Violetei de a capitula. Asadar, Candida se dovedi foarte generoasă la rându-i. Ii luă mâinile cu degetele lungi, cam descărnate în palmele ei si-i spuse:

- Ce frumos din partea ta, mamă!

- Voi încerca să-ţi înţeleg muzica pe viitor, zise Violet. Nu suport să fim despărţite, tatăl tău ar fi fost foarte nefericit dacă s-ar fi întâmplat asta...

- Mamă dragă, nici eu nu vreau să fiu departe de tine, dar de acum înainte trebuie să-mi trăiesc viaţa asa cum consider, chiar dacă asta te va afecta. Trebuie să încerci să mă înţelegi.

- O voi face, draga mea.

- De fapt, as putea veni acasă în fiecare weekend; si Merry face la fel. Dar trebuie să-ţi spun ceva înainte de toate, altfel va trebui să mă întorc la Londra.

Violet păli.

- Ce vrei să spui, Candida?

- As vrea să accepţi ca Vince să vină aici în weekend si să consimţi la logodna noastră, zise ea.

Violet o luă de mână conducând-o spre fereastră. Afară începuse să se lase întunericul. Se auzeau cântecele păsărilor. Inima Violetei începuse să bată mai tare când văzuse valiza pe care o adusese Candida

pentru că-şi închipuise că va sta mai mult, dacă nu chiar definitiv. Dar simţea că Vincent Rheiner era acel bloc mare de piatră care stătea între ele. Acel individ care-i displăcea atât de mult...

- Iartă-mă că te dezamăgesc din nou, mamă, dar pentru mine înseamnă foarte mult. îl iubesc pe Vince şi mă voi mărita cu el, indiferent ce vei spune. Te rog, acceptă să vină aici în weekend.

- Mâine? Chiar mâine? întrebă Violet.

- Da, chiar mâine, vine direct de la Paris, a reuşit să obţină un weekend liber. Te rog, mamă...

Violet închise ochii şi strânse din dinţi. Ce rost avea să argumenteze când lucrurile îi erau prezentate atât de făţiş? Altfel putea fi pusă în situaţia de a n-o mai vedea pe Candida.

- Bine, draga mea, dacă eşti atât de hotărâtă, ce pot să fac?

Candida se aruncă în braţele ei şi o strânse la piept.

- Eşti cea mai bună mamă! Acum ştiu că totul va fi bine! După ce-l vei cunoaşte, vei ajunge să-l iubeşti ca şi mine!

- Mă îndoiesc, murmură Violet, dar Candida era prea fericită s-o audă.

Capitolul 1

Conacul Sulkdown răsuna de muzică. Vincent cânta, iar Candida îl acompania la pian. Violet care era auditoriul, stătea în faţa ferestrelor larg deschise, fumând, încercând să nu admită faptul că tânărul avea o voce frumoasă. Cu toate acestea, nu era deloc impresionată de glasul lui de tenor. De fapt, ea nu prea iubea muzica. Poate asta era explicaţia.

Admise totusi că niciodată Candida nu i se păruse mai frumoasă ca în aceste clipe.

- Ti-ai îmbunătăţit stilul în această săptămână, îi spuse Vince Candidei.

- Mulţumesc, dragul meu, dar adevăratele transformări vor începe o dată cu cursurile de la academie.

- Cred că le vom începe simultan. Nici eu nu plec la Roma, anul acesta.

Incepură să discute despre muzică si carierele lor. Violet îi ascultă, încercă să fie atentă puse întrebări inteligente. Dar regretă că nu invitase şi a patra persoană la cină. Se simţea ca a treia persoană nedorită, afară de lumea celor doi muzicieni atât de atraşi unul de celălalt.

Vince se comportase ireproşabil. îi sărutase mâna, adresându-i-se cu „chere madame“. Era foarte frumos şi râdea tot timpul, făcând glume plăcute.

La suprafaţă totul părea perfect. Dar Violet se înfioră văzând inelul pe care Vince i-l strecură Candidei

pe deget. Era cu marcasite şi topaze. Violet admise că tânărul avea gusturi rafinate.

Cel puţin acum începu să se convingă că cei doi aveau ceva în comun. Dar mai erau atâtea altele în care nu se puteau înţelege la fel de bine... de pildă, Violet observă privirea lui Vince când Candida îl rugă să-i scrie tatălui său.

- Simt că-l voi iubi mult, zise ea.

Vince îi evită privirea.

- Nu este nici o grabă, iubito. Tata călătoreşte mult în perioada asta, iar pe Amber n-o va interesa.

- Mama ta vitregă nu ia parte la viaţa de familie? îndrăzni Violet.

- Doar când este trează, replică Vince râzând.

Violet fu şocată, apoi se mulţumi la gândul că Amber îi era mamă vitregă.

Seara fu chinuitoare pentru Violet, care la ora zece şi jumătate ştiu că trebuia să se retragă, să-i lase singuri pe cei doi. Privirea Candidei o implora. Trebuia să-i lase singuri.

Candida anunţă că-şi va plăti cursurile la Academie singură, apoi Violet se ridică.

- Imi cer scuze că mă retrag, dar mă simt foarte obosită. Să nu întârzii mult, Candida, spuse ea..

- Nu, nu vom întârzia, fu răspunsul fetei.

Vince se ridică să-i deschidă usa. El se gândi: este o aristocrată rece si probabil frigidă ca femeie; iar dacă-si închipuie că-mi va controla viaţa ca soacră, se însală!

Şi Candida se însela la fel de tare, dacă-si închipuia că se va însura cu ea. Candida era o tipă interesantă, foarte tânără si frumoasă, iar inocenţa ei îl provoca. Dar asta nu avea să dureze. Deja cunoscuse două tinere extrem de atrăgătoare la Paris.

Nu avusese chef să vină aici în postura de logodnic al Candidei, dar ea insistase, iar el cedase si acum trebuia să înceapă distracţia.

O văzu pe Candida asezându-se la pian. Apoi ea lăsă încet capacul. Candida era foarte palidă, asa i se păru. Ştia că fata din faţa lui era fascinată de el. Mai stia că era prima ei dragoste. Iar schimbarea femeilor de care se îndrăgostea era o artă pentru Vince.

O prinse în braţe si o sărută lung, pasional. Ea simţi că se îneacă în apele adânci, nebănuit de adânci ale acestei dragoste nou aflate, că aceste ape se uneau deasupra capului ei, că-i anihilau raţiunea si toate ceea ce ţinea de lumea civilizată, care alcătuiseră până atunci viaţa ei bine ordonată.

- Dumnezeule, sopti Vince, cât am asteptat clipa asta!

Ea nu stiu ce să-i răspundă. Ii era teamă nu de el, ci de propriile-i reacţii. Nu stiu cum să reacţioneze iar Vince o acoperi de sărutări. Dar când mâinile lui alunecară mult prea jos, Candida simţi că trebuie să-l oprească. Se ridică îmbujorată, eliberându-se din braţele lui.

- Nu, Vince, te rog, nu.

El o privi dezolat.

- Şi atunci de ce m-ai încurajat?

Candida îşi ascunse faţa în mâini. Tremura din tot corpul.

- Nu ştiu, Vince, poate pentru că sunt diferită de tine. Poate pentru că nu pot să fac acest lucru.

- Candy, ce eşti tu de fapt, o şcolăriţă care vrea să fie luată de nevastă?

- Dar nu sunt soţia ta, Vince.

- Cred că erai foarte potrivită în epoca victoriană! exclamă el cu dispreţ.

- Nu este chiar aşa; să zicem doar că există lucruri pe care nu le pot face. De fapt, astăzi ne-am logodit doar, Vince.

El ridică din umeri.

- Foarte bine, cum doreşti.

Candida se temu că-l supărase prea tare şi vru să recapete acel sentiment de unitate când cântaseră împreună.

- Nu fi dezamăgit, Vince, poate sunt diferită de celelalte fete, dar...

- Tu nu trebuie să-ţi ceri scuze, eu trebuie s-o fac, pune-ţi capul pe umărul meu şi să uităm acest moment de rătăcire.

Candida simţi că ochii îi sunt plini de lacrimi. Nu ştia ce să creadă. Rămaseră câteva clipe în tăcere, timp

în care el realiză că făcuse un gest nepotrivit. Nu alesese bine momentul în casa aceasta veche, respectabilă, cu acea mamă imposibilă a ei. Era oricum decis să elimine barierele ridicate de ea. Şi singura cale era s-o scoată de sub influenţa mamei. S-o ducă departe de Anglia, pentru a-si atinge scopul.

- Ce-ar fi să vii la Paris săptămâna viitoare? întrebă el.

Candida rosi, privindu-l cu ochii mari.

- Vince, ar fi grozav, dar nu...

- Candy, doar suntem logodiţi!

- Da, dar...

- Sunt prea mulţi“ dar“ în vocabularul tău, iubito.

- Mama nu mă va lăsa să vin la Paris singură.

- Sper că nu vrei s-o aduci cu tine!

- N-o placi deloc, nu?

- Mama ta este o adevărată doamnă, dar as vrea să te pot scăpa de nevoia de a a fi mereu însoţită. Esti femeie, Candida. O femeie care are propria sa carieră, ne iubim si trebuie să fim fericiţi acum. Cine stie ce ne rezervă viaţa?

- Cred că ai dreptate, murmură ea.

- Vreau să-ţi arăt Parisul, să te duc la Operă. Putem locui în apartamentul meu închiriat de la o bătrână profesoară de muzică, madame Guilledin. Vino vineri si rămâi în week end.

Candidei îi bătea rapid inima. Propunerea era

foarte tentantă. Iar ea nu voia să fie convenţională ca mama ei.

Trebuia să se comporte ca o tânără de vârsta ei. Să arate că este adultă. Putea locui în apartamentul doamnei Guilledin, cu alţi studenţi, asa că nu era nici o problemă. Iar mamei îi putea spune că rămâne acasă la Merry.

- Voi veni vineri la Paris, consimţi ea.

Vince lăsă să i se citească bucuria în ochi. O prinse în braţe îngropându-şi faţa în părul ei negru, buclat.

- Ar fi grozav! Voi avea grijă de tine şi nu voi spune nimănui.

Vince nu mai făcu nici o încercare de a face dragoste cu ea, ci-i arătă câteva fotografii pe care le adusese. Văzu un bărbat înalt, cu părul grizonant, alături de o femeie elegantă, dar cam dolofană, care se numea Amber.

- Poate n-o să crezi, dar Amber arăta foarte bine când s-a măritat cu tata.

Candida studie trăsăturile femeii. Da, fusese cândva frumoasă. Acum avea bărbie dublă, dar ochii îi erau încă frumoşi.

- Cine ştie de ce s-a apucat de băut, zise Candida.
- Nici tata nu ştie, dar este ceva din trecutul ei.
- Poate a avut o copilărie nefericită...

în clipa aceea, uşa salonului se deschise şi îşi făcu apariţia Violet.

- Am uitat aici cartea la care citeam; nu pot adormi fără să citesc câteva pagini, se scuză ea.

Candida îl întrebă pe Vince:

- îi pot arăta mamei fotografiile?
- Desigur, zise el.

Privind fotografiile, Violet păli.

- Cine este femeia? întrebă ea cu glas tremurat.
- Mama vitregă a lui Vince. El spune că a fost frumoasă cândva. Violet nu mai putea să respire, iar figura ei era o mască schimonosită.

- Mamă, ce se întâmplă? întrebă Candida.

Violet încercă să spună ceva, dar nu putea articula nici un cuvânt. Unde mai văzuse privirea asta?

In clipa aceea, Violet realiză ceea ce n-ar fi vrut să realizeze. Nu era posibil... îsi umezi buzele uscate si se luptă să-si recapete controlul.

- Mamă, te simţi rău? întrebă Candida din nou. Spune ceva.

- Vince, zise Violet într-un târziu, mama ta vitregă îmi aminteste de o persoană pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă.

- Nu aveaţi unde s-o cunoasteţi, doar dacă aţi trăit la Cairo sau Alexandria. Amber a locuit mulţi ani în Egipt.

Camera începu să se învârtească cu Violet. Trebuia să stie că acest lucru se va întâmpla cândva. Niciodată

nu se simţise în siguranţă după ce se despărţise de Prudence Mostyn. Venise momentul dezastrului!

Nu mai puse alte întrebări.

- Noi îi spunem Amber, pentru că are buclele acelea blonde. De fapt, o cheamă Prudence. Când s-a măritat cu tata, era văduvă. Se numea Gateways. Nu este o femeie cu prea multă minte, nu este pe placul meu. Mie îmi plac femeile inteligente. Tata zice că s-ar fi apucat de băut pentru că si-ar dori copii, dar nu-i poate avea...

Violet se dezechilibră, vru să facă un pas dar căzu, iar Candida, care observase totul, nu avu puterea necesară pentru a o prinde în braţe.

***

Doctorul Onslow plecase. Speriată, Candida chemase toţi servitorii care o duseseră pe Violet în pat. Imediat ce-şi reveni, ea spuse că nu era nevoie de doctor, voia doar să fie singură.

Acum era din nou linişte la conac. Tânărul şi distinsul musafir de la Paris dormea.

Candida, mulţumită că mama se simţea mai bine, dar încă nelămurită asupra motivului care provocase leşinul, se dusese în camera sa şi adormise somnul greu al tinereţii. Se declarase mulţumită de diagnosticul doctorului Onslow, că mama ei suferea de tensiune mică şi că trecuse printr-o stare de încordare datorită morţii bunicii.

O singură persoană rămase trează la ora aceea din noapte. Violet Wellingham privea fix o fotografie aflată pe şemineul din faţa sa. Din ea o privea un Tony tânăr, în costum de tenis, din alta părinţii lui, apoi Candida copil, călare pe un ponei. Dar Violet nu vedea nici una din aceste fotografii. în ochii ei nu apărea decât figura insignifiantă a mamei Candidei.

- O, Dumnezeule! exclamă ea.

Era o încercare inutilă, de altfel, de a-l invoca pe Atotputernicul împotriva căruia păcătuise cu douăzeci de ani în urmă.

îi reveniră în minte cuvintele unui proverb:

„Păcatele mari au umbre lungi.“

Era un trist adevăr.

Comisese un păcat de moarte când venise în casa socrilor ei cu Candida Rose pretinzând că este fiica ei.

Iar cu câteva ore în urmă, Candida cântase în salonul conacului împreună cu fiul vitreg al lui Prudence Mostyn. Dacă s-ar mărita cu el, Candida ar deveni nora propriei sale mame!

Violet începu să tremure violent. Apoi tot trupul i se acoperi de transpiraţie. Toate schemele si urzelile ei erau în pericol. Dar apoi realiză că mai exista o speranţă. Prue se apucase de băutură. Aceasta era o altă faţetă oribilă a situaţiei.

Candida ar putea fi socată dacă ar afla că mama ei

era alcoolică.

Violet nu mai stia ce să facă. Totul ar fi fost simplu dacă ar fi deţinut tutela Candidei; i-ar interzice să se mărite cu Vince. Putea interzice căsătoria lor timp de un an, dar apoi? Şi de ce s-o amâne?

De ce se întâmplase totul astfel? se întrebă Violet. Nu comisese acel păcat de moarte de dragul fetei lui Tony? Sau o făcuse doar pentru a-si satisface mândria rănită si a pune mâna pe Sulkdown?

De fapt, o salvase pe Candida din mâinile lui Prue. Adevărul era că fiica ei, Candida, nu se putea mărita cu acest Vince, care-i era frate! Nu prin legături de sânge ci prin căsătorie.

Iar dacă vreodată o femeie suferise din cauza faptelor ei, aceasta era Violet, care se chinuia noapte după noapte.

Când veniră zorii era încă trează, neştiind ce decizie să ia. Candida, care intră în camera mamei sale, fu speriată de felul în care arăta.

- Mamă, trebuie să te vadă doctorul din nou, începu ea. Violet scutură din cap. Era epuizată, dezorientată, zăcea cu
ochii deschişi privind-o pe Candida care radia de frumuseţe, tinereţe şi fericire.

Violet era disperată din cauza acestei fete, nu mai avea propria ei viaţă din cauza ei.

Candida îi luă mâna în palmele sale.

- Mami dragă, te simţi rău?
- Da, şopti Violet.
- Mami, ce-ar trebui să fac?

Violet se strădui să spună ceva, dar vorbele refuzau să vină. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Candida o privea fără a putea să creadă că aceasta era mama ei, recea şi calculata Violet.

- Mami, nu suport să te ştiu bolnavă; mă vei lăsa să-i telefonez doctorului Onslow?

Violet scutură din cap.

- M-a vizitat deja, nu este nevoie de el acum.
- Trebuie să-i spun lui Vince... începu Candida.

Compasiunea pentru mama sa o oprea să petreacă aceasta
frumoasă zi cu Vince. Era bine ca el să-şi scurteze vizita.

Acum, se gândi Violet, era momentul să-i spună Candidei că trebuia să-l elimine din viaţa ei pe acest bărbat.

în timpul nopţii în care nu închisese un ochi, Violet se gândise că, dacă erau serios îndrăgostiţi, vor insista să se căsătorească. Legal, asta era posibil. Vince era de fapt fiul vitreg al lui Prue. Dar Violet nici nu voia să ia în calcul o astfel de posibilitate. Dar se iveau alte probleme, şi mai mari. Oare dacă totul se dădea în

vileag, Candida mai putea fi considerată moştenitoarea familiei Wellingham? Iar ea, Violet cum ar fi fost pedepsită pentru că înregistrase copilul pe alt nume?

Inima Candidei bătea tare. Mama arăta teribil de rău; se pare că era ceva mai serios decât spusese doctorul Onslow. Trebuia să-i telefoneze acestuia, indiferent ce spunea mama.

Deodată, Violet o prinse de mână.

- Candida, mă iubeşti cu adevărat?

Violet nu mai pusese o astfel de întrebare. Candida se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Sigur că da, ştii asta!

- Şi mă vei ierta?

- Pentru că te-ai îmbolnăvit? zise Candida care nu bănuia ce se ascundea în spatele acelei întrebări în aparenţă nevinovate.

Violet îşi întoarse faţa de la ea cu figura contorsionată de o mare durere. Trupul îi era scuturat de convulsii. Ceruse iertare Candidei pentru răul pe care i-l făcuse la vremea când crezuse că pentru fetiţă acela era binele.

Candida se duse în salon.

Vince, care luase micul dejun, ridică privirea fericit spre ea.

- Ne asteaptă o zi minunată iubito! Soarele străluceste, nu este nici un nor pe cer...

Dar zâmbetul îi pieri imediat ce văzu figura

Candidei.

- Ce este, iubito? o întrebă el.

- Vince, iubitule, mă tem că mama este foarte bolnavă. Nu stiu ce este, dar arată îngrozitor si mă tem s-o las singură.

Vince continuă să-si bea cafeaua, apoi rosti un „pe dracu“ auzit doar de el.

- Ştiu că aveam planuri minunate, începu Candida.

- Dar sunt destui servitori în casa asta, care o pot îngriji!

Candida rosi. Se aseză si-si turnă cafeaua. Nu asteptase
înţelegere din partea lui. Incepu să-i explice că majoritatea servitorilor aveau zi liberă si că voia să-si îngrijească singură mama. Nici mama nu se desprinsese de la patul ei când fusese bolnavă.

Tânărul geniu împinse farfuria din faţa sa si făcu o figură dezgustată, poate si pentru că nu înţelegea felul în care gândea Candida. Nu-si imaginse că există vreo urmă de dragoste între ea si doamna Wellingham. Desigur, Candida era o sentimentală... ăsta era marele ei defect... Regreta că bătrâna Violet era bolnavă, dar îl deranja teribil să stie că boala ei îi strica planurile. Abia astepta să fie singur cu fiica ei în pădure. Era teribil de drăguţă această fată care purta inelul oferit de el, în care el nu credea nici o clipă, desigur. Iar în Franţa îi putea deveni amantă fără probleme.

- Cred că este mai bine să plec mai devreme la Paris... începu el.

Candida se aplecă deasupra farfuriei. Era pe punctul de a izbucni în plâns. Dar n-avea ce face, nu se putea despărţi de biata mamă, care o întrebase: mă iubeşti vreun pic, Candida?

Se simţi mai apropiată de Violet decât atunci când era copil.

Nu mai discutară până la sfârşitul mesei, iar Vince era prea lipsit de experienţă pentru a realiza ce mult o afecta tăcerea lui.

Desigur, ştia că fata ar fi fost în stare să-l implore să rămână, chiar dacă trebuia să găsească un spital care să aibă grijă de mama ei.

Ridică privirea spre el, dar Vince nu scoase o vorbă. Nu suporta gândul că-l pierdea. Cu toate acestea, nu-şi putea retrage cuvintele fără a-şi călca în picioare propria-i mândrie. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, l-ar fi urât pentru felul în care reacţionase auzind că mama ei era bolnavă. Fiind prima ei dragoste, desigur, predomina pasiunea.

Apoi Vince se mai îmblânzi.

- Prostuţo, zise el, ce este cu tine? Doar nu ne despărţim, nu?

Imediat Candida se învioră, speranţa revenindu-i.

- O, Vince iubitule, îmi pare atât de rău. Ai făcut un

drum lung să vii aici; nu mi se pare normal. Dar nu este vina mea, mă înţelegi?

- Sigur că te înţeleg, iubito.

El o sărută.

Candida ar fi vrut să-i răspundă cu un sărut pasional, dar se opri la timp. Nu voia să se lase sub imperiul simţurilor din nou. Trebuia să-si facă datoria faţă de mama sa, chiar dacă visul pentru acest weekend se năruia.

Vince stia prea bine ce se petrece în mintea ei.

- Te înţeleg, iubito, dar nu trebuie să exagerezi. Vii săptămâna viitoare la Paris, nu?

Ea nu mai ezită.

- Sigur, Vince, îţi promit!

- In acest caz, te astept cu toată dragostea, iubito.

- Te iubesc, Vince, murmură ea.

- Iar eu sunt nebun după tine, Candy. Plec acum în oras la niste prieteni, apoi voi lua avionul spre Paris.

- Mi se va părea că trec ani până sâmbăta viitoare.

- Ce-i vei spune bătrânei?

Candida nu stia dacă să plângă sau să râdă; i se părea atât de ciudat să-l audă pe Vince numind-o pe eleganta ei mamă „bătrâna“. Ce ciudat si imprevizil era acest bărbat! Dar bine cel puţin că apucase să se logodească cu el, iar mama acceptase acest lucru.

- Voi găsi eu ceva, iar Merry mă va ajuta, sunt sigură. Iar acum, la revedere, iubitule, abia astept să

ne vedem la Paris!

Vince o sărută, iar ea îl privi cu regret de la fereastră.

Vince rosti niste vorbe puţin cam neortodoxe la adresa bătrânei care prin istericalele ei îi stricase planurile; apoi se consolă cu ideea c-o va suna pe roscata pe care o cunoscuse cu trei zile în urmă. Ii va cere să-l astepte la aeroport; avea nevoie de consolare.

Pe Candida o făcuse să consimtă că va veni la Paris. Fata era îndrăgostită nebuneşte de el şi va profita din plin de inocenţa şi de frumuseţea ei... de fapt, asta îl atrăgea cel mai mult la ea; nu-şi imaginase că mai există o fată atât de pură.

Şoferul lui Violet îl lăsă la gară.

întoarsă în camera mamei sale, Candida încercă să şi-l alunge pe Vince din minte şi să se ocupe doar de mama sa.

Violet nu ştiu cum să reacţioneze auzind că Vince plecase. înregistră dezamăgirea din glasul fiicei sale şi-i păru rău pentru ea. în acelaşi timp, se simţea mai bine ştiind că acel individ părăsise casa.

Ar fi vrut să se ridice, dar Candida n-o lăsă.

Candida petrecu ziua întreagă alături de mama sa.

-Acum, dacă Vince a plecat, nu am unde să mă duc, aşa că stau aici, cu tine, mami, zise ea.

Violet închise ochii, de parcă nu suporta să înfrunte privirea sinceră a fetei. Ori de câte ori vedea inelul de

pe degetul Candidei, inima începea să-i facă probleme. Nu se simţea bine. Numai dacă ar fi avut curajul să-i spună adevărul! Dar pe măsură ce se gândea, realiza tot mai mult că era mai bine să tacă. Putea spera că nu se va concretiza această dragoste şi că Vince va ieşi din viaţa fetei ei.

După ce se asigură că Violet se simţea mai bine, Candida mâncă şi începu să vorbească fără constrângeri despre dragostea ei pentru Vince.

Dar Violet era prea laşă pentru a-i spune adevărul. Vechiul zbucium reîncepu, iar când veni seara între ele aproape că reveni acea stare iniţială de ostilitate. Seara sfârsi cu lacrimi pentru Violet, iar Candida în camera sa se întrebă de ce făcuse acest sacrificiu si-l lăsase pe Vince să plece mai devreme. Mama era bine acum; atât de bine încât putea să gândească ce era mai rău despre Vince!

Se despărţiră amical, aparent.

- Mă simt bine acum, zise Violet; nu-ţi face probleme pentru mine. Vei veni weekendul viitor?

- Nu stiu mamă, vom vorbi la telefon!

După plecarea Candidei, Violet vărsă lacrimi amare. Fiica lui Tony revenise acasă, dar ea făcuse totul s-o alunge. Realiză că nu avea pe nimeni căruia să-i împărtăsească gândurile ei amare; ceea ce ascunsese timp de douăzeci de ani nu putea fi dezvăluit acum fără grave consecinţe.

Iar disperarea ei ar fi fost mai mare dacă ar fi stiut că primul lucru pe care-l făcu fiica lui Tony luni dimineaţa a fost să-si rezerve bilet pentru Paris.

Capitolul 8

Colin Foxley hotărâse să-şi petreacă weekendul cu unchiul său, Austen. Acesta era unul cei mai bogaţi oameni din Anglia şi se revolta mereu că trebuia să plătească taxe prea mari pe venit.

Colin avusese ideea s-o sune pe Candida şi să petreacă o zi sau două cu ea la Wendover. Dar renunţase realizând că n-avea rost să se supună singur la chinuri. Desigur, ea voia să fie cu acel Rheiner. Iar pentru că vremea era bună, se decise să meargă la unchiul său, Austen.

Nici nu ajunse bine că unul din servitorii acestuia îl întâmpină cu o figură sumbră.

- Ce este, Jicks? Parcă vii de la înmormântare!

- Nu chiar aşa, sir, dar vă caută o doamnă disperată! A sunat de câteva ori!

Colin îl privi fără să înţeleagă mare lucru.

- O doamnă agitată spui? Ce voia?

- Să vă vorbească numaidecât, sir.

- Cine era?

- Doamna Wellingham, sir.

Lui Colin îi pieri zâmbetul. Ridică din sprâncene. Despre ce putea să vorbească mama Candidei urgent cu el, în afară de fiica sa? Ştia că el reacţionează imediat la tot ce este legat de Candida.

- V-a rugat să-i telefonaţi imediat ce ajungeţi, zise Jicks.

- Unchiul meu unde este?

- Cu câinele la plimbare, sir.

Colin se uită la ceas. Era ora sase. Ii luase o oră să ajungă aici de la Londra. Sună imediat la Wendover si-si aprinse o ţigară. Asadar, Violet Wellingham îl căuta, nu Candida. Speră că aceasta nu era bolnavă. Dar Violet care era o femeie rece si gravă si nu-si trăda sentimentele, fu aproape isterică de data asta.

- Regret că trebuie să-ţi cer acest lucru, dar te implor să revii imediat la Londra, trebuie să discutăm ceva ce nu pot discuta cu nimeni altcineva. Şi fac această afirmaţie pentru că stiu c-o iubesti pe Candida.

- Asa este; dar despre ce este vorba doamnă Wellingham?

- Aceste lucruri nu se discută la telefon.

- Dar... încercă el.

- Ştiu că-ţi cer aproape imposibilul, dar eu nu mă pot deplasa, nu mă simt bine. Şoferul meu însă mă poate aduce la Londra. Ne-am putea întâlni acolo? La biroul tău?

- Doamnă Wellingham este ora şase şi traficul se desfăşoară anevoios la această oră.

- Ştiu, insistă Violet Wellingham, dar ce putem face? Colin nu-şi imaginase că această femeie poate deveni aproape isterică în unele momente. Te rog să mă ierţi, dar nu sunt lucruri care se pot discuta la telefon. Dar dacă vrei s-o salvezi pe Candida de ceva foarte rău, te

rog să vii!

- De la ce s-o salvez? întrebă Colin.

- De la o tragedie. Mă tem să nu fie deja prea târziu, dar nu ştiu la cine să apelez.

Colin era de acum iritat.

- Nu-mi puteţi da nici o explicaţie?

- Ti-am spus că este imposibil la telefon.

- Nu puteţi aştepta până luni? Unde este Candida?

- La Paris.

Colin repetă.

- La Paris?

- Vei afla tot adevărul când ne vom întâlni.

- S-a dus la acel Vince?

- Da.

Colin trase aer în piept. Deci, asta era! Ce prostie! Nu era de mirare că doamna Wellingham era într-o astfel de stare!

- Dar ce pot face eu? Dacă ea vrea asta...

- Nu este doar problema ce vrea ea. Lucrurile sunt mult mai grave, Colin. Te abordez ca pe un membru al familiei, ştiind c-o iubeşti, nu este aşa?

- Da, este adevărat c-o iubesc.

- Ştiu si de aceea am apelat la tine. Nu se pune doar problema salvării ei dintr-o escapadă prostească. Trebuie să vorbim, Colin, pentru Dumnezeu!

- Foarte bine, plec chiar acum spre birou, ştiţi

adresa?

Colin, auzind răspunsul ei afirmativ, realiză că Violet
plângea.

Puse receptorul jos foarte îngrijorat dar şi furios că trebuia să facă din nou faţă acelui trafic infernal până la Londra. Trebuia să se scuze la unchiul său şi să plece imediat. Intuise că această fată avea ceva dintr-un cal sălbatic greu de strunit, că era o creatură făcută din impulsuri şi pasiuni. Dar la naiba, toate astea o făceau mai interesantă!

Sir Austen intră urmat de labradorul său. Era un aristocrat rafinat de şaptezeci de ani care-şi iubea moştenitorul. De aceea fu foarte dezamăgit aflând că trebuia să se întoarcă în mare grabă la Londra.

- Probabil este un client important, dragul meu, dacă te solicită vineri seara. Dar dacă este o urgenţă, ce să fac?

- Vin înapoi mâine, unchiule, sau poate chiar în noaptea asta.

Când ajunse la biroul său, constată că doamna Wellingham
nu ajunsese încă. Deschise ferestrele biroului pentru că era prea cald şi se întrebă de ce naiba se grăbise aşa. Apoi se gândi la Candida care era la Paris cu iubitul ei, fără îndoială. De ce naiba făcuse acest pas? Nu-i era de-ajuns că-l vedea la Londra? Probabil că fata ştia să-şi poarte singură de grijă, dar Violet, care făcea parte

din vechea generaţie... Dar se putea avea încredere în acel cântăreţ?

Desigur avu un şoc văzând-o pe Violet Wellingham intrând în biroul său. N-o mai văzuse de la petrecere. Atunci fusese o gazdă strălucitoare. Violet căzu într-un fotoliu.

- Ai fost mai mult decât amabil, Colin. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. N-am încredere în nimeni altcineva.

- Sunt onorat, zise el.

- Ştiu că nu vei dezvălui nimănui ce vei afla acum.

- Puteţi fi sigură de asta, doamnă Wellingham. Face parte din slujba mea. Doar sunt avocat!

- Am o problemă legală, de fapt, începu Violet cu glas pierdut. Şi este cam târziu să repar ceva.

- înainte de a începe, mi-aţi putea spune când a plecat Candida la Paris?

- M-a sunat de la aeroport. A avut intenţia să mă sfideze şi s-a folosit de prietena ei, Merry, în acest scop. Am realizat imediat că sunt minţită, pentru că am educat-o să fie foarte onestă, lucru de care am fost mereu foarte mândră. Altă fată ar fi făcut totul în secret, dar ea nu mi-a dat şansa s-o mai împiedic. Mi-a spus aşa: „mamă, nu vreau să te dezamăgesc, dar plec peste câteva minute la Paris, la Vince, în weekend. Mă întorc luni...“

- Bine, dar nu văd dramatismul...

- Aşteaptă să auzi şi restul, începu Violet. Am

încercat s-o opresc, pentru că am să-i spun ceva vital despre Vince, dar ea m-a oprit: „nu te mai agita, mamă, sunt logodită cu el. Nimic din ce-mi vei spune nu mă va opri să mă duc la el. Pot să-ţi dau adresa:... bulevardul Rasal...“ apoi, mi-a spus la revedere şi a închis. M-as fi dus la Paris, dar sunt bolnavă de două săptămâni. Inima îmi face probleme. Colin, si-a ruinat viaţa! Nu stii adevărul...

- Stimată doamnă Wellingham, Candida v-a spus că n-o puteţi opri în nici un fel, îl iubeste pe american.

- Nu cred că el va vrea s-o mai ia de nevastă când va afla.

Colin o privi uimit.

- Nu sunt eu adevărata ei mamă, zise Violet brusc, forţându-se să rostească aceste cuvinte. Candida este fiica mamei vitrege a lui Vince, care abia a iesit de la dezalcoolizare. Astfel, Candida este sora vitregă a lui Vince si trebuie să le spunem asta imediat. De aceea apelez la tine, Colin, să mergi numaidecât la Paris să-i spui ce ai aflat si s-o aduci înapoi.

Colin era obisnuit cu vestile ciudate si socante, asa că nu reacţionă cum s-ar fi asteptat Violet.

- Candida, fiica mamei vitrege a lui Vincent?

- Ştiu că ţi se pare ciudat, dar nu mă privi asa, nu mi-am pierdut minţile!

- Ceea ce mi-aţi spus este fantastic! Ce-mi mai puteţi spune?

Violet începu să-i povestească cu calm, fără a-l scuti

de
detalii. Cuvintele pe care le rosti în final fură:

- Ştiu că am gresit. Sunt gata să-mi asum vina. Dar la vremea respectivă mi s-a părut că este cea mai bună soluţie pentru copilul lui Tony. Acum stiu că m-am înselat. Şi, adăugă ea, trebuie să recunosc că am făcut asta în mare parte pentru că nu îndrăzneam să mă duc la părinţii lui Tony care asteptau un nepot, să le spun că nu-l vor avea niciodată. Şi oricum, Prue trebuia să scape de copil. Mă înţelegi?

Colin era uluit de veştile aflate, dar asta nu schimba cu nimic dragostea lui pentru Candida. O iubea pentru ceea ce era ea, nu pentru că era fiica unei persoane anume. Şi o înţelegea şi pe Violet care se trezise cu acea fetişcană de douăzeci de ani care-i furase dragostea lui Tony şi mai rămăsese şi însărcinată!

Colin revedea lucrurile cu ochii minţii, încercând să realizeze cum o va afecta vestea pe Candida. Ea era victima urzelii Violetei. El o iubea. Desigur fata va primi cu mare dificultate vestea pe care i-o va aduce chiar el. Ar fi dat orice s-o scutească de adevăr.

- înţelegi acum cât de necesar este s-o scăpăm pe Candida de acel Rheiner?

- Şi poate chiar mai important s-o ţinem departe de propria-i mamă.

Colin îşi aprinse o ţigară şi începu să străbată încăperea cu paşi mari. Nu se gândea decât la felul în

care vestea o va afecta pe Candida. Deodată, se opri în faţa lui Violet care-l privea aşteptând verdictul lui. Era palidă şi trasă la faţă.

- Doamnă Wellingham, nu pot spune dacă aţi făcut bine sau rău când a-ţi dus-o pe Candida la Sulkdown ca propriul dumneavoastră copil, dar ştiu că a fost un act de mare curaj pe care l-aţi dus în continuare în anii ce au urmat. Voi face tot posibilul să vă ajut. Pentru că o iubesc pe Candida şi pot să înţeleg ce aţi simţit în anii aceştia. Nu cred că puteaţi să vă imaginaţi că se putea întâmpla un astfel de lucru.

Violet lăsă lacrimile să-i curgă de-a lungul obrajilor.

- Nu ne-am înţeles întotdeauna, dar eu o iubesc din tot sufletul. Numai pe ea o mai am. Prudence Mostyn mi-a luat soţul şi n-am vrut să-mi ia şi copilul.

- Cred că nu este bine ca adevărata mamă a Candidei să ştie despre întâlnirea cu Vincent.

- Dar poate că el i-a scris că s-a îndrăgostit de Candida...

- Eu n-aş fi atât de sigur...

Violet îl privi uimită.

- Ce vrei să spui?

- Poate că mă înşel, zise Colin încruntându-se, dar am sentimentul că acest bărbat nu este la fel de îndrăgostit de Candida.

- Şi eu am acelaşi sentiment, zise Violet, dar nu mi-aş fi închipuit că nu le-a vorbit alor lui despre Candida.

Violet era foarte nedumerită. Nu ştiu cum te vei descurca, dar dacă ai putea s-o aduci înapoi fără să-i spui ce ai aflat ar fi cel mai grozav lucru. Ne-ai salva pe amândouă.

- Am nevoie de puţin timp de gândire pentru a găsi cea mai bună soluţie, apoi să plec la Paris. Mă scuzaţi un moment, să fac rezervarea.

Violet ar mai fi avut multe de spus, dar o dată ce pusese totul în seama lui Colin Foxley trebuia să lase lucrurile astfel.

- Vă rog să-mi daţi adresa corectă unde o voi găsi pe Candida şi să încercaţi să vă liniştiţi puţin.

Cu lacrimi în ochi, Violet se ridică.

- Faci un lucru minunat, Colin, nici nu ştiu dacă-ţi voi putea mulţumi vreodată. Dacă ar şti Candida, şi ea ţi-ar mulţumi.

- Eu n-as fi atât de sigur. Vom mai vedea. S-ar putea să trebuiască să-i spun adevărul, lucru care n-o va face să mă îndrăgească. O să văd cum este mai bine. Mergeţi acasă si odihniţi-vă, doamnă Wellingham.

- Sper că nu gândesti foarte urât despre mine, începu Violet.

- Intotdeauna vă voi considera mama Candidei.

- Este cel mai frumos lucru pe care mi-l puteai spune, zise Violet, apoi, incapabilă să mai spună ceva, iesi imediat îndreptându-se spre masina care o astepta.

Colin se gândi al multele lucruri pe care le avea de făcut înainte de plecarea avionului până la care mai

erau două ore.

Cândva, Colin fusese îndrăgostit de Paris, dar amintirile nu-i erau foarte plăcute. Dar dădu uitării tot ce fusese urât, sperând că va avea o călătorie plină de succes. Va face tot posibilul s-o scutească pe biata Candida de a afla adevărul. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca Vince să fie îndrăgostit de Candida, să refuze să renunţe la ea.

***

Colin porni spre Paris cu gândul de a o cruţa cât putea de mult pe Candida. Dar lucrurile îi scăpară de sub control, chiar înainte de a ajunge în Franţa.

Soarta, care se pare că era potrivnică Violetei Wellingham, îi jucă o festă urâtă.

Când Candida ateriză, Vince o astepta agitat si supărat. Fără măcar s-o îmbrăţiseze, îi spuse că ai lui sosiseră deja la Paris.

Candida nu prea înţelegea de ce trebuia să-şi facă probleme. Avusese o călătorie foarte plăcută în pofida faptului că Violet o implorase să nu plece.

Voia să aibă un weekend perfect. Se străduise să arate foarte bine; îmbrăcase un costum bleumarin cu eşarfă albă, beretă albă peste buclele negre. Trebuia să fie elegantă pentru Vince şi Paris şi simţise că reuşise. Dar felul în care fu întâmpinată nu avea nimic din ceea ce şi-ar fi dorit.

- Vince, ce s-a întâmplat? Nu pari prea fericit să mă vezi!

Vince făcu o grimasă. Oftă. Nu suporta că i se stricaseră
planurile. Nu putea să-şi îngrijoreze tatăl anunţându-i brusc o logodnă, lucru despre care acesta i-ar fi spus că este o prostie la vârsta lui, la începutul carierei.

De ce naiba apăruseră acum, când reuşise s-o convingă pe Candida să scape de sub tutela mamei sale?

încercă să-i zâmbească fetei care avea acum o mutriţă de copil dezamăgit.

- Uite ce este, Candy, nu vreau să-i spun chiar acum tatei despre logodnă.

Ea simţi o strângere de inimă. Era tot mai convinsă că dragostea lor nu era chiar aşa cum ar fi vrut ea.

- De ce nu, Vince?

întrebarea ei directă îl dezorientă. îşi netezi părul cu mâna. încercă să-i explice că nu făcea asta din cauză că n-o iubea sau că nu voia să se căsătorească. Era doar o chestiune de tact şi bani. Primise o sumă fixă lunară de la tatăl său pentru a putea studia. Acestuia nu i-ar conveni dacă fiul său se căsătorea. Era mai bine să aştepte sfârşitul vizitei ca s-o poată prezenta. Sau o putea prezenta, dar nu ca logodnică. Dacă făcea impresie bună si el era sigur că asa va fi, pentru că si mama lui vitregă era englezoaică, n-ar fi bine?

Candida îl asculta cu sufletul la gură. Era profund rănită de atitudinea lui; era evident că abia astepta să amâne anunţul logodnei lor. Asadar, n-o iubea asa cum

îl iubea ea. Pe ea n-ar fi oprit-o nimic pe lume de a-l prezenta ca logodnicul ei.

Era o lovitură puternică, dar îi spuse doar:

- Dacă asa vrei tu, Vince.

- Esti atât de sensibilă si de scumpă, Candy... încercă el s-o sărute.

Dar ea întoarse capul rănită de comportamentul lui.

- Candy, eu te iubesc ca întotdeauna... vreau doar să mă comport cu tact faţă de ai mei.

- Inţeleg, murmură Candida. Buzele începură să-i tremure. Isi dori să nu fi venit. Ce frumos era Parisul, mii de oameni treceau veseli pe străzi, îndrăgostiţi, cafenelele erau pline.... orasul era încântător. Totul era plin de romantism, asa cum îsi imaginase. Totul în afară de Vince. Numai el nu era asa cum îsi imaginase.

Vince încrezător că micuţa Candy va face asa cum voia el, ceea ce însemna că putea încă să-si ducă la îndeplinire planul, redeveni fericit.

- Nu mergem acum acasă. O să lăsăm bagajul tău undeva si ne ducem la Crillon. Tata va considera că este firesc să fiu cu o prietenă si tu poţi spune că esti studentă aici. Nu trebuie să afle că vii de la Londra pentru mine.

Candida nu spuse nimic. Minciuni, intrigă, toate acestea i se păreau fireşti lui Vince. Nu-i plăcea cum proceda, dar îl iubea. încercă să-i găsească scuză. Nu se putea aştepta ca el să acţioneze în manieră

convenţională englezească.

Era totuşi bine că voia s-o prezinte familiei lui. Se întrebă ce-ar fi spus mama despre toate astea. Cât de şocată ar fi fost să constate că Vince nu se grăbea să anunţe logodna lor.

- Te rog, Candy, înţelege-mă, insistă el. Ştii că te iubesc. Spune-mi că mă iubeşti şi tu!

- Ştii că aşa este, murmură ea fără bucurie.

Nici când fu prezentată familiei lui Vince nu simţi nici o bucurie.

Domnul Rheiner îşi îmbrăţişă fiul şi Candida nu putu să nu constate că era un om mai afectuos decât fiul său.

Candida fu astfel prezentată:

- Ea este micuţa Candy, prietena mea.

Domnul Rheiner îi întinse mâna spunând:

- Este o fată foarte frumoasă. Candy, ţi-o prezint pe soţia mea.

Femeia durdulie, mică de statură care se afla alături de el, îi întinse o mână moale, lipsită de vlagă. Apoi îşi scoase ochelarii de soare şi Candida constată că aceasta fusese probabil frumoasă cândva; acum numai ochii foarte mari, cu genele dese şi lungi mai vorbeau de ceea ce fusese odinioară. Avea tenul buhăit, bărbie dublă, în pofida numeroaselor tratamente cosmetice şi a unei toalete impecabile.

O privi fără interes pe Candida aproape căscând.

- Să mergem să bem ceva, sugeră ea.

- Desigur, aprobă soţul ei. Vii cu noi, domnisoară...?

- Candida, atât, interveni Vince. Oricum, este englezoaică de a ta, Amber, adăugă el.

Femeia aceea buhăită de băutură care era mama Candidei îi aruncă o privire plictisită.

- Esti englezoaică? Care-ţi este numele de familie?

- Wellingham, răspunse Candida.

Doamna Rheiner se trezi imediat, rosi, se clătină, apoi începu s-o examineze curioasă.

- Wellingham? repetă ea. Dumnezeule!

Bărbaţii n-o auziră, preocupaţi de o discuţie începută între ei.

Prudence Rheiner o întrebă:

- Cum se numea tatăl tău?

- Anthony, răspunse Candida, spunându-si că avea în faţa ei una dintre cele mai curioase creaturi. Arăta mai degrabă a actriţă de cabaret. Era plină de perle si diamante pe degetele care arătau ca niste crenvursti. Era machiată ostentativ si în general era o figură ciudată. Isi aminti că Vince îi spusese despre ea că era complet vindecată de alcoolism de data asta. Nu bea decât ceai cu gheaţă si sucuri.

Candida îsi dori ca acea femeie să înceteze de a o mai privi ca pe o balerină de porţelan aflată într-o vitrină din lemn de mahon. Sau ca pe o stafie...

- L-aţi cunoscut cumva pe tata? întrebă ea.

- Dacă l-am cunoscut? L-am cunoscut? repetă

femeia aceea ridicolă.

Era într-adevăr de parcă şi-ar fi amintit de o nălucă. Năluca lui Tony, pe care-l iubise cu mult timp în urmă, în Egipt... iată-l acum reîncarnat în fiica lui. Mai precis în fiica lor... Amber ştia că aceasta era fiica ei, copilul pe care-l născuse cu mari chinuri şi lacrimi, undeva în munţii Alpi, cu douăzeci de ani în urmă. Pentru ea, era ca şi cum s-ar fi întâmplat într-o altă viaţă.

Dar pe Tony îl iubise. Iar el fusese probabil singurul bărbat care o iubise, aşa cum era ea, o gâscă. De Darcy nu-i păsase nici o clipă; îl luase doar pentru că-l agreea tatăl ei şi pentru că prin intermediul lui putea reveni la viaţa socială, pe care o pierduse din prostie.

Iar după el fuseseră alţii, poate prea mulţi, gata să consoleze o tânără văduvă de război. Apoi, începuse să bea. îl cunoscuse pe Julius Rheiner, un văduv american, care-şi pierduse minţile după ea şi-i oferise totul. Ei nu-i păsase nici o secundă de fiul acestuia. îi plăcea cum arăta Vince, dar i se părea obraznic, dispreţuitor, un copil precoce care ridica prea multe probleme. Angajaseră guvernante, profesori particulari care să se ocupe de el. Iar ea se apucase de băut cu toată convingerea. La un moment dat, începuse să se urască pentru că ajunsese alcoolică şi fusese de acord să meargă la dezalcoolizare.

Niciodată în toţi aceşti ani nu-l dăduse uitării pe Tony Wellingham şi copilul pe care practic Violet i-l luase cu forţa. Nu încercase niciodată să afle unde era

Candida Rose, fusese fericită să scape de ea şi de responsabilităţi. Nu uitase niciodată că dăduse naştere unui copil, mai ales în circumstanţele în care o făcuse ea. Nici ura faţă de Violet nu slăbise.

Numai că se consolase cu gândul că n-avea ce face; doar când se îmbăta uita de acele fantome ale trecutului care altfel se adunau în jurul ei ca un cerc de foc.

Şi iată c-o avea în faţă pe fiica lui Tony si a ei. Ce stranie coincidenţă făcuse ca ea să devină iubita lui Vince! Nu se bucura deloc pentru ea, stia ce tratament le aplica acest insensibil tuturor femeilor! Ea îl dispreţuia, iar el n-o plăcea deloc.

In clipa aceea, realiză că nu trebuia să-l lase s-o batjocorească pe fiica ei, care-i era soră vitregă. Dar ce putea face?

Julius nu stia nimic despre trecutul ei. Nimeni nu stia de această copilă în afară de Violet Wellingham. Cum ar reacţiona Julius dacă i-ar spune? Acum era bătrân, poate că n-ar mai conta ... si oricum ar evita un scandal.

Julius o iubea si acum si era foarte mândru că reusise s-o salveze din ghearele beţiei, după cum spunea el. Ea îi era mai mult ca o fiică decât ca o soţie. N-ar fi vrut să-l piardă, se simţea bine sub oblăduirea lui.

Dar cât de serios era Vince în această relaţie, pentru că de obicei, el nu se implica deloc...

Prudence era constientă că nu fusese niciodată o femeie cu prea multă minte, nu stia nici măcar ceea ce este bine pentru ea.

Nu-si putea lua ochii de la copila din faţa ei. Avea părul negru, ondulat al lui Tony, ochii lui albastri si gura ei. Ce frumoasă era fata ei! Ce mândră ar fi fost de ea!

Dar, pe de altă parte, nu voia să-i deschidă în vreun fel fetei ochii asupra realităţii. Fata stia că Violet este mama ei. Prue nu crescuse nici un copil; nici n-ar fi stiut cum să acţioneze acum.

Dar simţi foarte multă tandreţe pentru această fiică a ei. Trebuia s-o salveze din ghearele acelui monstru cu chip angelic, fiul lui Julius...

Julius ştia multe din aventurile fiului său, dar nu-i păsa, îl lăsa să facă ce voia.

Prudence, care-şi spunea acum Amber, părea transportată într-o altă lume, lucru care o făcu pe Candida s-o întrebe:

- Doamnă Rheiner, vă simţiţi bine? Sunteţi atât de palidă!

Cu efort, ea îi zâmbi.

- Este din cauza căldurii, să ieşim. Nu, nu l-am cunoscut pe tatăl dumitale.

Minciuna îi scăpase deja. Femeia aceea mică şi grasă ieşi din hotel. Cum ar fi vrut să se întoarcă şi să-i spună fetei:

- Eu sunt adevărata ta mamă!

Aşezate la o terasă pentru ca Amber să poată respira în voie ea îi puse o mulţime de întrebări Candidei aflând că părinţii lui Tony muriseră dar Violet era încă în viaţă. Iar când cu jumătate de glas Amber îndrăzni s-o întrebe cum se înţelege cu mama ei, Candida îi răspunse:

- Bine, nu avem probleme!

Vince, care auzi răspunsul, interveni:

- Candida este o drăguţă. Nu se înţeleg deloc, ăsta este adevărul.

Amber îşi aminti cum o chinuise Violet în lunile dinaintea naşterii şi-i păru bine că măcar Candida Rose avea curajul să se ridice împotriva ei.

Nimic altceva nu se mai spuse despre Violet Wellingham. Candida o dădu uitării pe ciudata şi durdulia doamnă
Rheiner, dorindu-si să scape de părinţii lui Vince pentru că venise la Paris să fie singură cu el. Curând, Vince se ridică soptindu-i ceva tatălui său, care începu să râdă:

- Desigur, mergeţi să dansaţi. Asta vrea băiatul meu. Doamna Rheiner ar fi vrut să-i oprească, dar vorbele îi
încremeniră pe buze. Nu-si putea lua ochii de la fata aceea înaltă si frumoasă, fructul dragostei ei cu Tony Wellingham. Ştia că niciodată ea n-ar fi putut să fie o mamă bună cum fusese Violet Wellingham. Deodată, Amber se trezi vorbind:

- Vince, să nu aud că nu te-ai comportat ireprosabil cu această fată frumoasă! Este prea bună si frumoasă pentru tine!

- Amber! exclamă Vince. Ce te-a apucat dintr-o dată?

Prue continua s-o privească pe Candida cu lacrimi în ochi.

- Aminteste-ţi doar să nu faci vreun rău fetei acesteia... Vince ridică din umeri. Nu conta ce spunea mama lui vitregă si interesul ei inexplicabil pentru Candy. El stia prea bine că Amber nu era interesată decât de propria-i persoană si de bani. Candida si Vince plecară, iar Julius se aplecă spre Amber, spunându-i:

- Vince mi-a spus că nu este nimic serios cu fata asta. Doamna Rheiner nu-i răspunse. Pe obrajii ei curgeau lacrimi, făcând-o să arate ca o păpusă strident vopsită.

- Amber! Ce este cu tine?

- Nimic. Vreau să mă întorc la hotel, mă simt rău.

Julius oftă. Biata Amber! Era ori beată ori indispusă, dar oricum părea întotdeauna foarte neajutorată. Tocmai asta îl atrăsese la ea. Dar de data asta era chiar alarmat de torentul de lacrimi.

Capitolul 9

Vince şi Candida stăteau stânjeniţi pe sofaua din salonul doamnei Guilledin

Era trecut de miezul nopţii. Ceilalţi doi studenţi care locuiau la aceasta pensiune fuseseră prezentaţi tinerei englezoaice, apoi se retrăseseră în camerele lor. Doamna Guilledin îi întreţinuse o vreme, dar apoi făcându-se prea târziu, se retrăsese şi ea.

Vince o dusese la unul din cele mai scumpe restaurante din Paris, dar fusese dezamăgit că iubita lui refuzase să bea şampanie, aşa că se sacrificase el. Era obişnuit cu femeile cărora le plăcea să se ameţească puţin şi să intre într-o stare în care nu le prea mai păsa de ce se întâmpla. După cină văzuseră spectacolul Don Giovanni la operă, ceea ce fusese o experienţă încântătoare pentru ea.

Dar de îndată ce se întoarseră la pensiune, Vince descoperi că iubita lui era mai puţin ca oricând dispusă să cadă în braţele lui. Respinsese şi încercările lui de a o săruta, iar rezultatul fu că pe la miezul nopţii, Vince nu mai simţea nimic pentru ea în afară de furie.

O considerase genul potrivit pentru a duce o viaţă de boem la Paris dar ea se dovedise o englezoaică încăpăţânată, conservatoare şi rigidă.

Erau amândoi dezamăgiţi. Vince fuma încontinuu, iar ea privea plictisită interiorul acela franţuzesc. Candida era obosită şi deprimată. Nu-i plăcea această pensiune pentru studenţi unde atmosfera era cam

sordidă, iar încercările lui Vince de a-şi manifesta pasiunea o scoteau din sărite. Numai asta voia de la ea? se întrebă privindu-l printre gene.

Vince nu mai era acel zeu superb la care visase până atunci. Deodată, ea îi spuse:

- Cred că te-am dezamăgit, Vince.

El ridică din umeri.

- Era mai bine dacă nu veneam.

El se ridică îi începu să caşte.

- Mai bine mergem la culcare. Mâine luăm masa cu ai mei, vizităm Versailes şi...

Candida îl întrerupse:

- Cred că voi pleca la Londra cu primul avion. Venirea mea a fost un fiasco total.

El nu mai răspunse.

Candida se simţea îngrozitor văzând cum acel vis de dragoste, primul ei vis de dragoste se destrăma chiar sub privirile ei. Nu putea să-l mai iubească pe acest bărbat! Nu-l putea ierta pentru felul în care procedase, ignorând dorinţele ei.

- Da, plec cu primul avion.

- Am crezut că esti îndrăgostită de mine, fu replica lui.

- Iar eu am crezut că tu mă iubesti! i-o întoarse Candida.

- Candida, ce simţi din punct de vedere fizic faţă de mine? Ai venit doar ca să vezi turnul Eiffel?

- O, Vince nu fi lamentabil! De ce trebuie să reduci

totul la relaţia fizică?

- Bine, atunci îmbracă si o armură, să-ţi păstrezi virginitatea!

Ea porni spre usă cu lacrimi în ochi.

Vince o urmă.

- Nu te prosti, Candy. Iţi pot arăta ce înseamnă dragostea...

O prinse în braţe împotriva voinţei ei. Candida se luptă să scape, dar se confrunta cu un bărbat destul de puternic, căruia nu i se putea împotrivi.

- O, Vince, murmură ea disperată căci nu găsea o cale de iesire.

Undeva se auzi în clipa aceea o sonerie cu un sunet foarte strident. Vince o auzi si el si-i dădu drumul Candidei. Auziră curând vocea doamnei Guillerin trezită din somn.

- Doamnă, ce se întâmplă? Este foarte târziu...

- Vince, cred că te caută cineva...

El deschise usa si în prag apăru spre uimirea lor o figură strident machiată, cu o esarfă de sifon, cu tocuri foarte înalte si o haină de zibelină.

- Dumnezeule, exclamă Vince este Amber, beată!

Femeia intră în încăpere si se sprijini de usă.

- Trebuie s-o salvez pe Candida, trebuie să-mi salvez fiica...

- Crezi că este momentul să vii aici, Amber? Tata ştie unde eşti?

Femeia scutură din cap.

- Julius doarme. M-am strecurat până aici. Trebuie să-mi salvez fata...

- Ce tot spui, Amber? repeta Vince.

- Tony, Prue te-a iubit, murmura Amber. Apoi începu să plângă.

- Hai să te duc acasă, zise Vince.

Amber îl dădu la o parte şi se apropie de Candida.

- Trebuie să te salvez, iubito...

- De la ce să mă salvaţi, doamnă? întrebă Candida.

- De el, răspunse Amber, nu trebuie să crezi o iotă din ce-ţi spune.

Vince roşi.

- Ascultă, Amber...

- Vince este un afemeiat. Nu are suflet, n-a avut niciodată. Tu eşti fata mea şi trebuie să te salvez.

Candida se gândi că biata femeie nu ştie ce spune. Simţi milă pentru ea.

Continuă să se uite fără să ştie la propria ei mamă desfigurată.

- Vă mulţumesc, dar mă pot descurca singură, doamnă. Vă rog, lăsaţi-l pe Vince să vă ducă acasă.

Femeia o privi o clipă, clipind des. Apoi o prinse de mână.

- Eşti fetiţa mea, trebuie să ştii asta, eşti a mea.

Vince o privea uluit.

- Este beată, trebuie s-o ducem acasă.

- Candida, eu sunt mama ta, repeta femeia. Nu crezi, esti fetiţa mea...

- Biata de ea, nu stie ce vorbeste, murmură Candida.

- Dacă nu vii acum cu mine te duc pe sus, o ameninţă Vince.

- O, te urăsc, dacă-i vei face rău copilei mele.

- Doamnă Rheiner, nu trebuie să vă faceţi probleme pentru mine, plec cu primul avion la Londra.

Prue nu mai zise nimic. Parcă se trezi dintr-o dată. Deveni brusc constientă de enormitatea pe care o spusese. Era constientă si de faptul că nici unul din cei doi tineri nu crezuse o iotă din ce spusese ea. Dar Candida avea dreptate, nu era nevoie să fie salvată. Gândurile i se limpeziră dintr-o dată. Se repezi la fata aceea frumoasă din faţa ei, la fiica ei, o prinse în braţe si o strânse la piept cu disperare:

- Iubita mea, iubita mea, ai dreptate, du-te înapoi la mama ta. Ea a fost o mamă bună, eu n-as fi putut fi.

Candida îi răspunse la sărut cu tandreţe si milă pentru biata femeie care delira.

- Mă bucur că v-am cunoscut, doamnă Rheiner. Nu cred că eu si Vince ne vom mai întâlni vreodată, dar îmi voi aminti de dumneavoastră.

- Da, dacă vei vrea! Ba nu, uită-mă, este mai bine asa. Spune-i mamei tale ce-am spus acum, apoi uită-mă.

- Te duc acasă, Amber, începu Vince.

- Tu nu mă duci nicăieri. Sunt perfect trează si pot pleca singură. Dar dacă-i vei spune tatălui tău că am fost aici în noaptea asta, voi face totul să nu mai

primesti nici un ban de la el. M-ai auzit? Pe mine mă va crede!

- Bine, Amber nu-i spun nimic tatei.

Candida nu se simţise niciodată mai sfârşită şi mai dezamăgită, dar şi mai intrigată ca acum, când o urmărea pe mama vitregă a lui Vince părăsind încăperea. Apoi auzi zgomotul uşii de la intrare. Se întoarse spre Vince.

- De ce ai lăsat-o să plece singură, în starea asta?

- Venise cu un taxi care a aşteptat-o. Iar eu am văzut-o şi mai beată ca acum.

Candida se cutremură.

- Era teribilă, patetică. Dar de ce naiba repeta că sunt fiica ei?

Vince începu să râdă.

- Instinctele materne reprimate; prea multe eşecuri, asta este Amber. Ei bine cunoşti acum structura familiei mele, ceea ce a grăbit ruperea relaţiei noastre de dragoste.

Candida lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp, deznădăjduită. Se mai uită o dată la figura aceea plictisită şi încruntată din faţa ei. Era sfârşitul relaţiei lor de dragoste! Şi ea simţea la fel. Acest bărbat care o atrăsese la început prin felul în care arăta, căci era un exemplar masculin desăvârşit, ca şi chemarea lui spre muzică, o făcuseră să se simtă foarte aproape de el, dar acum toate acestea nu mai aveau efect asupra ei. Se simţi dintr-o dată liberă, foarte liberă. Scoase de pe

degeet inelul cu topaz şi-l aşează pe masă, apoi porni spre uşă. Se mai întoarse o singură dată ţinând capul sus mândră.

- Noapte bună, Vince şi rămas bun. Voi lua primul avion spre Londra.

- Candy, ascultă.... începu el.

Dar ea iesise si închisese usa în urma ei.

***

Numai când aeronava Air France ateriză la terminalul din Paris, la ora unu si un sfert, Colin Foxley realiză că pornise într-o misiune fără speranţă. In noaptea aceasta era prea târziu să încerce s-o găsească pe Candida, iar până a doua zi dimineaţă cine stie ce se mai putea întâmpla. Nu putea trage concluzii încă; nu putea să creadă că Vince n-o chemase la Paris doar pentru a profita de inocenţa ei. Cât despre Candida, el nu era atât de lipsit de speranţă ca Violet să-si închipuie că fata se si aruncase în braţele lui. Voia să rămână imparţial, continuând însă să aibă încredere în Candida. Iar de dimineaţă va face ceea ce va constata că ar fi bine pentru ea. In timpul zborului ajunsese la o singură concluzie; că va trebui să discute cu Vincent, nu cu Candida.

Isi rezervase o cameră la hotelul Georges V, unde mai locuise în trecut.

Când ajunse la Paris era foarte obosit, si noapte fiind, atmosfera i se păru foarte încărcată. Dormi destul de prost. Nu putea să-si revină după povestea incredibilă destăinuită de Violet Wellingham. Nu putea

să nu-si facă probleme pentru Candida; să nu se gândească la ea cu dragoste si tandreţe. Nu voia să contribuie în vreun fel la nefericirea ei.

Se hotărî să sune la apartamentul doamnei Guillerin, după ce găsi numărul în cartea de telefon. Trebuia să-i vorbească lui
Vincent Rheiner. Apoi, să apeleze la bunele intenţii ale acestuia rugându-l să nu dezvăluie secretul Candidei, pentru binele ei ci să găsească un alt motiv pentru a se despărţi de ea.

Desigur exista şi probabilitatea că Rheiner nu va accepta propunerea lui şi atunci va fi forţat să-i spună fetei întreaga poveste. Ceea ce i se părea foarte greu.

Telefonul pe care i-l dădu lui Vince îi aduse o veste neaşteptată.

- Nu ştiu cine sunteţi, dar dacă o căutaţi pe Candy, este prea târziu, îi spuse acesta somnoros.

- De ce? întrebă Colin.

- Pentru că a plecat de dimineaţă.

Colin începu să transpire.

- A plecat din Paris? De ce? Doar a venit ieri! Sunt un prieten de familie, mă numesc Foxley.

- îmi pare rău, domnule Foxley, dar repet, Candy a plecat de dimineaţă, spre Londra.

- Ce s-a întâmplat?

Vince pufni.

- Nu s-a întâmplat nimic, numai că nu ne-am înţeles aşa cum am crezut c-o vom face, iar ea a preferat să

plece, asta-i tot.

Colin primi vestea cu mare bucurie, răsuflă uşurat, ba chiar avu tendinţa să facă o glumă. Ce rezolvare! După acea poveste tristă spusă de Violet, după lacrimile vărsate de aceasta, cei doi se certaseră şi Candida era pe drum spre casă. Soarta n-ar fi putut aranja lucrurile mai bine!

- Imi pare rău, domnule Rheiner, încercă el să pară afectat de cele aflate; cu ce avion a plecat Candida?

- Nu stiu răspunse acesta cu jumătate de glas. Plecase când m-am trezit. Cred c-a plecat la aeroport preferând să astepte acolo primul avion spre Londra.

- Mulţumesc si... la revedere, zise Colin, după o ezitare.

Colin împachetă repede si porni spre aeroport. Nu mai
trebuia să-i spună Candidei de ce venise la Paris. De acum, nu mai era nici un pericol ca povestea felului în care fusese adusă pe lume să fie dezvăluită.Tot soarta hotărâse si asta.

Se simţi ca un scolar fericit c-a putut să chiulească de la o oră plicticoasă; dimineaţa era frumoasă, însorită, iar bulevardele străjuite de castani erau nefiresc de goale la această oră. Magazinele abia se deschideau. Văzu o bătrână cu un cos cu flori care se îndrepta spre piaţă, dar nu mai opri taxiul, oftă doar si-si continuă drumul spre aeroport.

Căile Domnului sunt desigur întortocheate, dar asta

a fost cea mai bună rezolvare dintre cele pe care le-am întrezărit eu si mama ei, se gândi el. Nu-i vedeam pe cei doi decât îmbrăţisaţi ; nu mi-as fi închipuit că exista altă posibilitate.

Acum, nu mai trebuia să-si facă gânduri decât pentru starea de spirit a Candidei; probabil că era foarte nefericită.

De cum intră în aeroport o si văzu pe Candida stând în faţa unui chiosc cu reviste, îmbrăcată în costumul bleumarin cu care plecase, cu părul lăsat pe umeri. Ea întoarse în clipa aceea capul spre el si Colin observă cum i se citeste uimirea pe chip, dar si bucuria, când îl strigă.

El îi luă mâna în palmele sale, începu să-i explice că sosise cu o zi înainte cu afaceri, că terminase treburile mai devreme şi că hotărâse să ia primul avion de dimineaţă. Ştia că ea se afla la Paris - era mai bine să-i spună că aflase asta de la mama ei

- dar că nu sperase să aibă plăcerea de a călători împreună spre Londra.

Ce făcea la Paris ? o întrebă el. De ce stătuse atât de puţin cu logodnicul ei? Privind-o, Colin îşi spuse că experienţa aceasta tristă o marcase pentru că era palidă, părea obosită şi dezamăgită.

Candida nu-i ascunse nimic, îl luă de braţ chiar şi se aşezară pe două scaune, aprinzându-şi ţigările; mai era destul până la plecarea avionului.

- Nu mi-aş fi dorit să văd pe altcineva, Colin; doar pe tine, îi mărturisi ea. Am petrecut o zi oribilă la Paris.

M-am simţit mai umilită ca oricând. Totul a mers prost. Iar Vince nu mai este logodnicul meu.

- Poate ar fi bine să luăm micul dejun, timp în care-mi vei povesti totul, zise Colin.

Ea acceptă bucuroasă.

Colin, dintre toţi cunoscuţii ei, reuşea întotdeauna s-o facă să se simtă bine, să aibă sentimente plăcute alături de el. Adesea îi ceruse să-l considere mai mult decât prieten. Iar în această dimineaţă, avusese o nevoie disperată de prietenie şi nu avusese cui să-i împărtăşească sentimentele sale.

Vince se comportase atât de urât! Visul ei de iubire se sfârşise mizerabil. Acel bărbat frumos cu glas de aur... marele ei admirator...se dovedise un egoist, care se lăsa purtat doar de simţuri, fără pic de respect pntru ea. Nu-l mai iubea.

Mama avusese dreptate. Chiar si Merry intuise mai bine decât ea ce caracter oribil avea Vince. Iesise din dragostea asta cu încrederea în sine cam zdruncinată.

Se temea de clipa în care, o dată ajunsă acasă, trebuia să-i spună mamei adevărul, să recunoască faptul că se înselase.

Şi mai presus de toate se simţea epuizată fizic si pustiită sufleteste. Nu dormise nici o clipă în acea pensiune blestemată.

- Poate este vina mea, se trezi încheindu-si povestea faţă de Colin, poate că au fost singurele sentimente pe care i le-am trezit bietului Vince....

Colin îi spuse:

- Nu cred că trebuie să te autoînvinovăţesti, Candida. Tânărul acela... stii mulţi americani nu caută decât asta, numai că tu n-ai fost genul potrivit de fată. Sunt sigur că bărbatul potrivit este capabil să urce culmile, să treacă înot râurile cele mai periculoase, doar ca să-ţi smulgă un zâmbet. Dar văd că-ţi face bine să mi te confesezi...

- Intotdeauna mi-a plăcut să discut cu tine pe diverse teme, Colin, iar acum asta este cea arzătoare... A, dar n-am apucat să-ţi spun despre mama lui Vince; n-o să-ţi vină să crezi. Era o alcoolică înrăită, care repeta c-a venit să mă salveze pentru că sunt fiica ei!

Colin scăpă ceasca de cafea din mână. Rosi. Dumnezeule! Biata, micuţa lui Candida, nu realizase că acesta era adevărul. Dăduse de fapt ochii pentru prima si ultima oară cu mama ei.

Conversaţia care continuă cu Candida îl convinse că fata nu crezuse vorbele alcoolicei, iar Colin îsi sterse fruntea pe care apăruseră mici broboane de sudoare. Dar prin voia Domnului, Candida părăsea Parisul fără a fi fost influenţată în vreun fel de cele rostite de Amber, alias Prue Rheiner.

Violet nu mai avea de ce să-şi facă probleme.

- Acum, continuă Candida, mă voi duce la Sulkdown să-i cer scuze mamei, care a avut dreptate în totul.

- Desigur, trebuie să recunoşti c-a avut dreptate, dar nu este cazul să renunţi la muzică; nici Violet n-ar dori asta.

- Nu, nu, mă voi duce direct acolo, n-am procedat bine; i-am dat telefon din aeroport s-o informez că plec la Paris! Cred că este distrusă.

Colin nu spuse nimic, dar se gândi s-o sune pe Violet imediat ce ateriza la Londra, să facă asta înaintea Candidei.

Când se aşezară în avion, Colin luă mâna Candidei în palmele sale:

- Candida, te rog să nu fii dezamăgită de experienţa asta; a trecut.

- Sunt un pic dezamăgită, Colin, pentru că l-am iubit!

- Ştiu, dar el nu era demn de iubirea ta!

- Ştiu asta la fel ca tine, iar acum nu-l mai iubesc. Deşi... doare

- Te înţeleg, dar vei depăşi momentul, sunt sigur.

Ea încuviinţă printre lacrimi.

- Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine astăzi, Colin! îţi mulţumesc din suflet că ai fost aici!

Capitolul 10

în acea încăpere atât de cunoscută Candidei de la Sulkdown, unde Violet pusese trandafiri proaspăt culeşi, care-şi aplecau capetele din acea superbă vază Mingo, Candida îşi ceru scuze Violetei:

- Am greşit, mamă. Nu trebuia să mă arunc imediat în braţele lui Vince, am făcut o greşeală şi am meritat rezultatul. Dar învăţăm din experienţele dureroase, nu?

Violet nu putu răspunde câteva secunde. Era copleşită. Nici nu apucase să-şi revină după vestea întoarcerii Candidei pe care i-o dăduse Colin. Acesta îi mai spusese şi că Prue, beată, avusese dorinţa de a-i spune fetei adevărul, dar dată fiind condiţia ei mizerabilă, confesiunea ei avusese efectul contrar.

Stând pe canapea alături de Violet, Candida îi povesti despre ciudata Amber Rheiner.

- Acum realizez că Vince nu avea nici una din virtuţile pe care i le-am atribuit eu. Poate va deveni un mare cântăreţ, dar nu-mi va mai trezi interesul. Nu este îngrozitor, mami, zise ea ca lucrurile să se schimbe astfel peste noapte? Mă urăsc pentru ce am făcut. Mă simt foarte ieftină.

- Nu trebuie să te simţi astfel, draga mea. Tu... n-ai făcut decât să te înseli în privinţa unui bărbat. Esti foarte tânără si lipsită de experienţă.

- Dar tu m-ai prevenit.

- Nu mai contează acum, draga mea. Important este

să nu te mai întorci la el.

- Nici vorbă! sări Candida. I-am spus si lui Colin!

- Colin este un tânăr de nădejde.

Candida o aprobă fără ezitare.

- Este un bărbat extraordinar! S-a purtat ireprosabil cu mine la Paris. Mi-a părut grozav de bine că ne-am întâlnit.

Că v-aţi întâlnit, repetă Violet. Dumnezeule! Numai dacă ai sti adevărul!

- Şi doamna Rheiner ţi-a spus să n-ai încredere în Vince?

- Da, a spus că are un caracter urât.

- Fiul ei vitreg! Probabil îl cunoaste foarte bine! Biata mea fetiţă, este greu să suferi o astfel de deziluzie!

- Din fericire, s-a terminat.

Violet schiţă un zâmbet.

- Mai vorbeste-mi despre doamna Rheiner.

Candida o descrise pe mama vitregă a lui Vince. Biata doamnă Julius Rheiner. Mai avea ceva drăgălăsenie, probabil fusese foarte frumoasă, cândva. Dar acum nu mai era decât o epavă.

Violet ascultă cu ochii duşi undeva dincolo de ferestrele conacului. Inima îi bătea repede. îşi aminti cum arăta Prue cu douăzeci de ani în urmă la Alexandria; era proaspătă ca o floare de primăvară; frumuseţea ei i-l răpise pe Tony.

Ce-ar spune acum Candida dacă i-ar mărturisi că

acea alcoolică avusese dreptate. N-ar face decât s-o rănească.

Candida nu trebuie să ştie, îşi repetă Violet.

- Mi-a spus să mă întorc la tine, mami, că ea n-ar fi putut să fie la fel de bună ca tine...

- Draga mea, doar n-ai vrea să mă schimbi cu altă mamă, nu? zise Violet.

- Mami, te rog, sigur că nu vreau să te schimb... vom fi mai apropiate ca oricând... voi veni mai des acasă... îl voi invita şi pe Colin...

Violet o privi cu ochii umezi de lacrimi.

- Iar acum să mergem să-l vedem pe Spooky....

Candida roşi de bucurie. înţelegea efortul făcut de Violet
de a fi bună şi generoasă.

Pe când ieşeau din casă, Candida se gândi surprinsă cât de uşor renunţase la acea poveste de dragoste nefericită, fără nici o nostalgie. Era de domeniul trecutului. Avea toată viaţa înainte. Muzica şi cariera. Iar Colin, acel încântător Colin care o iubea şi îi promisese c-o va duce curând la un concert la Albert Hall.

După douăzeci de ani, Violet se simţi liniştită. Umbra aceea neagră care apăsase asupra ei se ridicase. Simţi că fusese iertată pentru păcatul de a o fi adus pe Candida în casa părinţilor lui Tony drept copilul ei.

Exact la un an după acest eveniment, Violet stătea la biroul său scriind cu meticulozitatea-i cunoscută

invitaţiile asa cum le scrisese si pentru acea serată nefericită când Candida îl cunoscuse pe Vince Rheiner.

Numai că, de data asta, Sulkdown strălucea de frumuseţe si seninătate. Era si multă liniste, pentru că fiica ei, Candida, se afla la Londra.

Violet Wellingham se considera acum una dintre cele mai fericite femei din lume. Scrisese deja un teanc de invitaţii. Luă una la întâmplare si o reciti:

Doamna Anthony Wellingham invită cu cea mai mare plăcere pe Sir Austen Foxley la cununia fiicei sale CANDIDA ROSE cu
COLIN BRICE FOXLEY la biserica St. Mary la ora 12 pe 30 iunie 1953

Nimic nu-i putea da mai mare satisfacţie Violetei decât aceste invitaţii. Incepu să scrie o nouă invitaţie, pentru familia Marginall, pe care n-o iertase că-l adusese în casa ei pe Vincent Rheiner, provocându-i mari probleme.

Violet simţise, iar Candida consimţise că în acea dimineaţă nefericită când se întorsese de la Paris, începuse să aibă încredere în Colin. Iubirea lor crescuse, se văzuseră mult în utimul an. Colin venea la Sulkdown în fiecare weekend.

Colin se purtase cu mult tact cu Candida, cucerindu-i inima, iar răsplata nu întârziase să apară. Candida realizase brusc că avea nevoie de Colin, că-l considera mai mult decât un prieten.

într-o sâmbătă seara intraseră de mână în salonul de la Sulkdown, Candida îmbujorată, iar Colin uşor

jenat, spunându-i că voiau să se căsătorească.

- Pot primi permisiunea dumitale, Violet, să-i aduc inelul tinerei din faţa mea?

Candida o îmbrăţişase, dar spusese:

- Nu este nevoie să mai ceri permisiunea mamei, ştiu că vreau să mă mărit cu tine şi o voi face!

- Şi nu numai atât, dar soţia mea a decis să-şi continue studiile, lucru cu care eu voi fi de acord, aşa că în loc să se ocupe de noul cămin, soţia mea va pleca o dată cu mine de acasă şi ne vom întoarce doar seara, când probabil ne vom mulţumi cu o cutie de sardine!

- O mami, ştiu că eşti o adevărată vrăjitoare, îi spusese Candida mai târziu când rămăseseră singure. Ai făcut tu ce ai făcut şi ţi-ai văzut visul cu ochii: mi-ai organizat o nuntă minunată, mi-ai cumpărat trusoul...

- Draga mea, eşti sigură de ceea ce vrei, de data asta?

- Da, zise ea, sunt îndrăgostită de Colin, îl iubesc din tot sufletul. Ce bine că am scăpat de acel Vince!

Şi timpul trecuse. Nunta era aranjată, cadourile începuseră să sosească din toate părţile. Iar ea se gândise că ar fi fost cel mai frumos cadou de nuntă să-i ofere în dar Cadidei Sulkdown, iar ea să se retragă în altă parte.

Deodată, Violet zări, în spatele unor facturi, un scris de mână cam neregulat şi-şi puse ochelarii alarmată, pentru a citi scrisoarea. Nu avea idee de unde putea să fie. Citind rândurile trăsăturile ei se îndulciră brusc şi figura i se umplu de bucurie maternă.

„Intotdeauna îmi este greu, mamă dragă, să-ţi spun ce simt pentru tine. Mă simt si puţin rusinată. Dar vreau să stii cât de recunoascătoare îţi sunt pentru tot ce ai făcut de când m-am născut.

Mi-ai oferit o copilărie frumoasă, alături de bunici. Toţi aţi încercat să mă faceţi să uit că n-am tată. De fapt, mi-era greu să mi-l imaginez, pentru că nu l-am cunoscut. Dar cred că a fost un bărbat minunat.

Intre noi au existat si momente de neînţelegere si cred că m-ai considerat egoistă si nerespectuoasă, dar pe atunci voiam să fac mai mult decât puteam face. Te supăram că nu apreciam hainele frumoase pe care mi le cumpărai cu atâta drag.

Dar te-am iubit întotdeauna mamă, pe tine si Sulkdown, iar acum, înainte de căsătorie, nu stiu cum mi-am adus aminte că am fost de multe ori nerecunoscătoare. Sunt fericită că m-ai ajutat să scap de acel Vince! Mi-ar fi distrus viaţa si nu l-as mai fi avut pe Colin ca soţ. Cu cât îl văd mai des, cu atât îl iubesc mai mult. Are o minte de adolescent uneori, mă înţelege perfect si uneori se comportă ca un pusti îndrăgostit. Ce bine că a apărut în viaţa mea!

Am fost la un concert seara trecută, cu Yehudi Menuhin. Ce multe stie Colin despre muzică! Iar în dimineaţa asta mi-a trimis în dar un gramofon superb.

Iţi amintesti ce mult mă temeam de întâlnirea cu unchiul lui, Austen? Ei bine, nu-mi mai este. Şi el a reacţionat ca un bătrânel sentimental când i-am spus

de moartea lui Spooky. Mi-a promis că-mi va cumpăra un Cocker spaniel!

Nici nu-mi vine să cred că foarte curând voi fi soţia lui Colin şi-ţi mulţumec din nou pentru rolul pe care l-ai avut, mami.

Mi-aş fi dorit ca şi tata să fie cu mine în aceste clipe...

Toată dragostea, Fiica ta devotată, Candida“

Ochii Violetei se umeziră pe când citea aceste rânduri. Scrisoarea aceasta însemna pentru ea mai mult decât îşi putea închipuia autoarea ei. Acum era convinsă că făcuse ce era mai bine pentru fiica lui Tony.

Seara luară cina în trei, apoi Violet se retrăsese, lăsându-i singuri pe cei doi îndrăgostiţi.

Dimineaţa, Violet nu mai rămăsese în pat ca de obicei, ci coborâse să ia micul dejun cu viitorul ei ginere. Colin era foarte ataşat de viitoarea sa soacră; secretul lor îi legase foarte puternic. Colin o admira tot mai mult şi-i spunea asta mereu. Deşi o femeie dificilă, Violet îşi iubise atât soţul cât şi pe copilul acestuia.

- Candida noastră nu s-a trezit încă, zise Violet.

- Are nevoie de odihnă. Eu voi face o plimbare înainte ca ea să se trezească, abia aştept să inspir aerul curat de aici! Iar înainte de plecare secretara mi-a adus biletele de avion pentru luna de miere. Aşa că vom pleca!

Violet zâmbi. Nu-l văzuse niciodată atât de fericit.

Fericirea îi stătea bine lui Colin! Arăta superb în dimineaţa aceasta, se gândi ea. Candida era norocoasă să aibă un astfel de soţ.

Colin se gândea doar la viitoarea lui soţie care mai dormea. Nu mai avea pentru ce să-si facă probleme. Erau îndrăgostiţi unul de celălalt. Candida va fi soţia pe care si-o dorise întotdeauna.

Deodată, Violet exclamă.

Colin se apropie de ea.

- Sper că nu sunt vesti proaste!

Ea scutură din cap, întinzându-i o scrisoare. Era într-un plic cu timbru american.

- Citeste... am fost socată la început. Dar sunt bucuroasă că am primit vestea asta.

Colin citi repede scrisoarea. Era un scris mare, lăbărţat, iar el care citise multe despre grafie, putea spune că era al unei persoane imature.

Venea din California.

„Dragă Vi,

Este prima si ultima oară când îţi scriu. N-am uitat înţelegerea de acum douăzeci si unu de ani. Am văzut anunţul căsătoriei Candidei în ziare; mă bucur că se căsătoreste cu un bărbat potrivit. Văzându-l, mi s-a părut că seamănă mult cu Tony.

Mă bucur că fiica ta n-a mai vrut să afle nimic despre Vince. Nu este un om bun, are mari încurcături cu o franţuzoaică, după cum spune tatăl lui.

Eu am probleme serioase cu ficatul si nu cred că voi mai trăi mult. Poate si pentru că n-am fost de folos nimănui... as vrea să-i trimit Candidei un dar de nuntă,

asa că sărut-o doar, din partea mea, fără a-i spune nimic.

La revedere, Vi,
Prue(Amber Rheiner)“

Colin îi înapoie scrisoarea.

- Extraordinar, murmură el.

- Bine că n-a deschis-o Candida, nu voiam să-şi amintească de acel Rheiner.

Dar Colin zâmbi liniştit.

- Nu mai simte nimic pentru el.

- Ştiu, Colin, numai că nu voiam să ne strice în vreun fel fericirea de acum.

Este bine totuşi că acea doamnă mai are sentimente... decente, zise Colin.

Violet nu mai apucă să încuviinţeze, pentru că uşa se deschise şi apăru o figură frumoasă, bronzată. Candida, în cămaşă de noapte, şi neglijeu, cu părul strâns în vârful capului.

- Ei, parcă trebuia să dormi mai mult astăzi, o întâmpină Colin.

- Sunt încă adormită, râse ea, dar m-am trezit brusc, realizând că voi pierde timpul degeaba dacă nu sunt cu voi. Aşa că am coborât la cafea.

- Ce drăguţ din partea ta! zise Violet.

- Bună dimineaţa, iubita mea, zise Colin prinzând-o în braţe.

Sfârşit